VIII. évfolyam, 25. szám

Ludas Maty

70 fillér

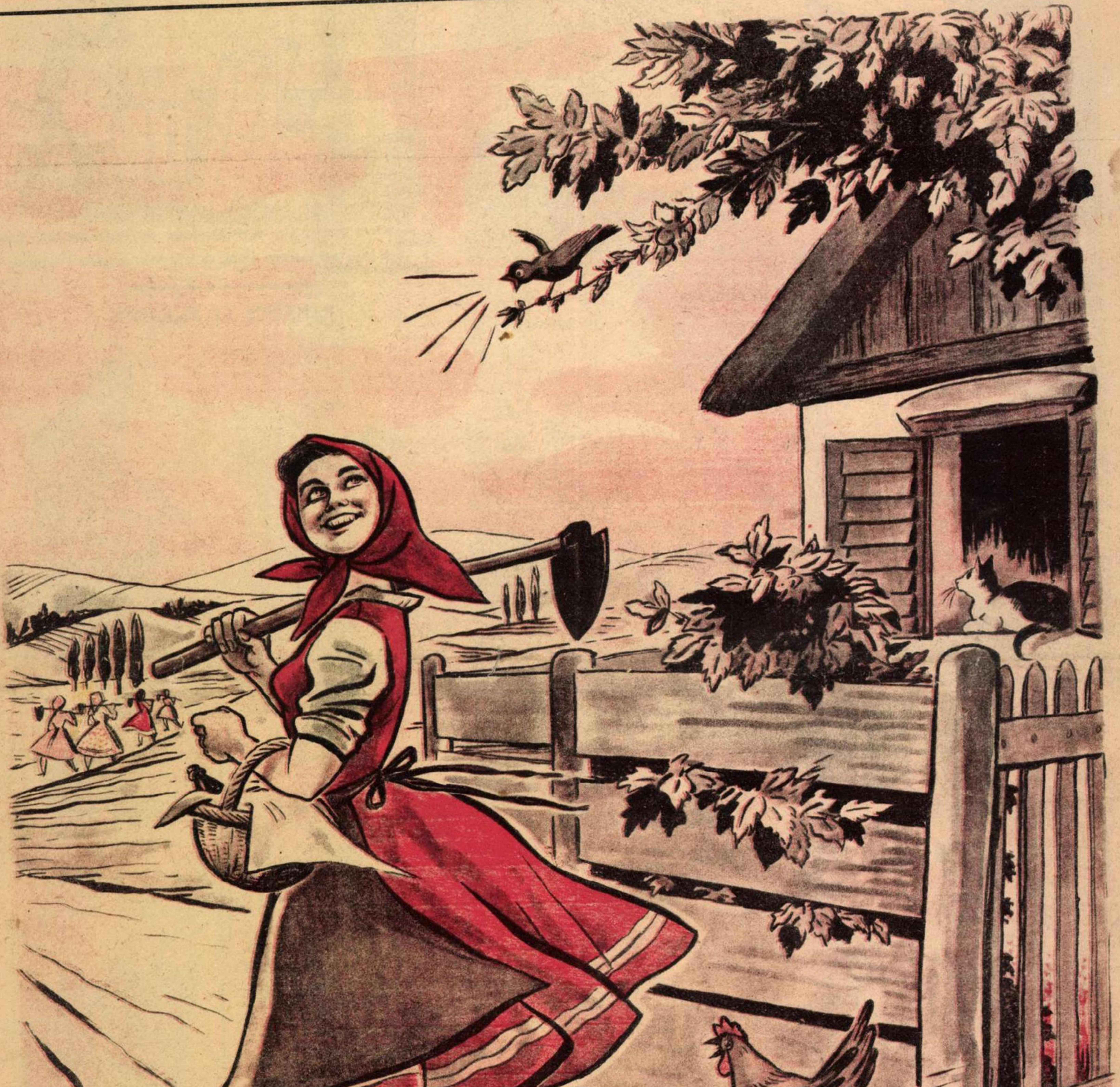

— Hová, hová édes lányom?
— Megyek a csatába!
Csatába a jó termésért...
nem megyek hiába!

elyzetkép a koreai fegyverszüneti tárgyalásokról

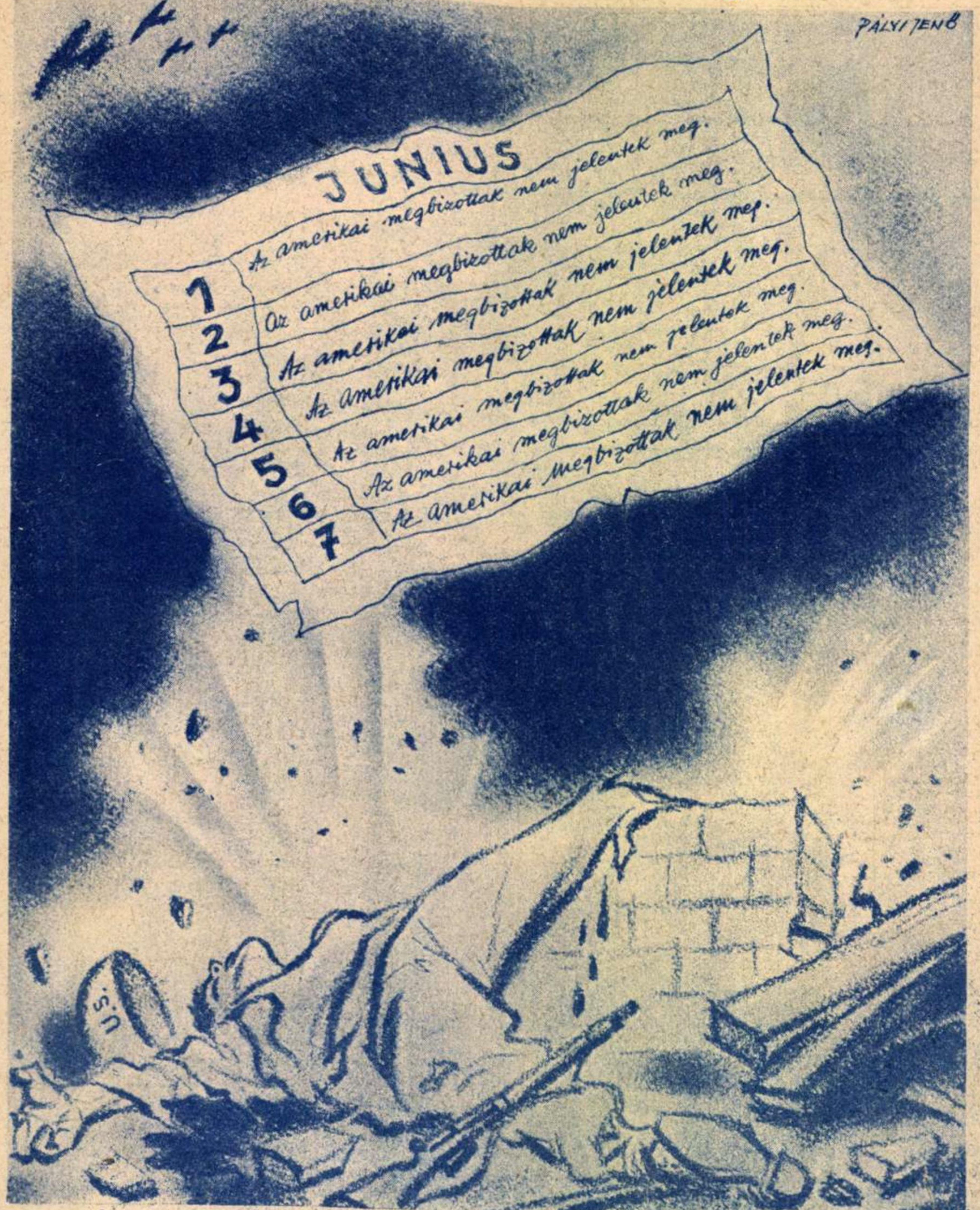
PÁLYI JENŐ
JUNIUS
1 Az amerikai megbizottak nem jelentek meg.
2 Az amerikai megbizottak nem jelentek meg.
3 Az amerikai megbizottak nem jelentek meg.
4 Az amerikai megbizottak nem jelentek meg.
5 Az amerikai megbizottak nem jelentek meg.
6 Az amerikai megbizottak nem jelentek meg.
7 Az amerikai megbizottak nem jelentek meg.
U.S.

Adenauer a papírkereskedésben

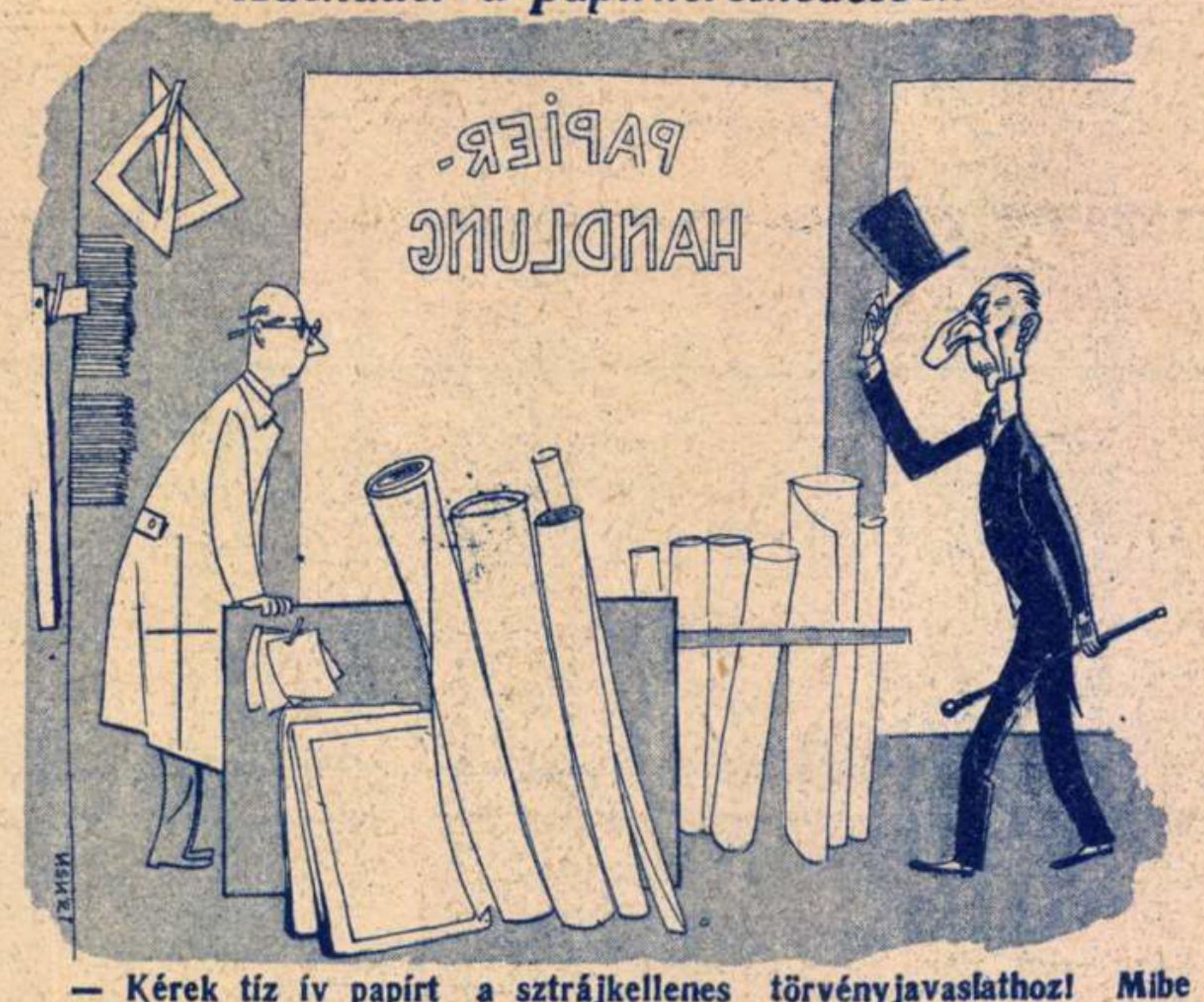

— Kérek tíz ív papírt a sztrájkellenes törvényjavaslathoz! Mibe kerül?

— A papír két márkába kerül, de amit ráír, az majd a miniszterelnökségébe kerül...

PARANCS AZ PARANCS

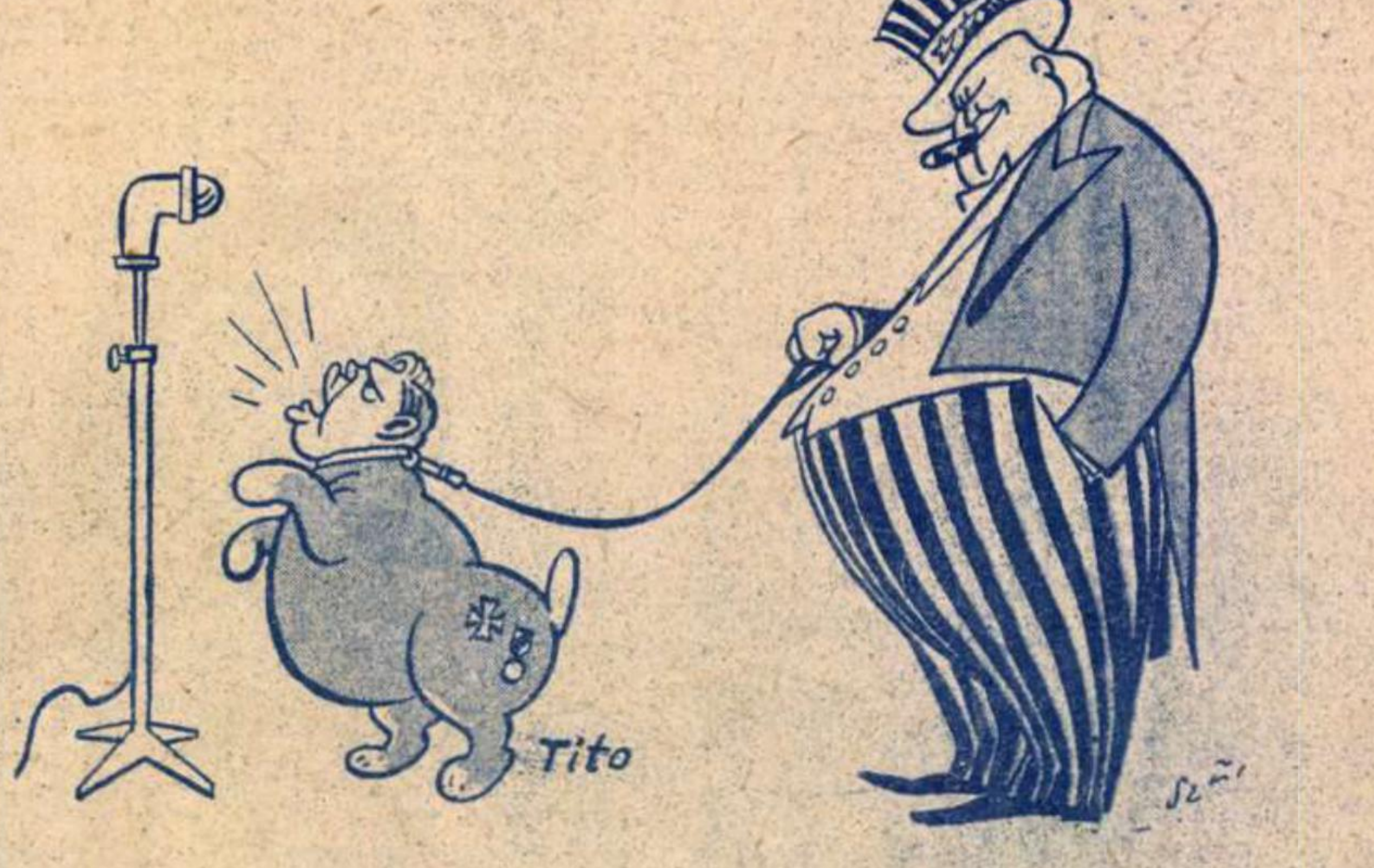

— Na, most ugasd azt, hogy független vagy!

ÚTINAPLÓBÓL

Írta: Déry Tibor

A térképész és a vadkan

Milyen okosan, jóízűen védekezik a nép a régi, rosszfajta „intellektuel"-gőg ellen, melyből még itt is, ott is mutatóban itt maradt egy-egy adag.

K. S. erdészhez, Csurgón, 900 méter magasságban betelepedik egy térképész. Magastermetű, sovány ember, pápaszemmel, madárfejjel, idegesen hadaró, gyorsbeszédű. Az erdészház mögött félóra járásnyira emelkedik a Bálvány, a Bükk egyik legmagasabb csúcsa. A térképész itt dolgozik éjtszakánként, reflektorokkal fényjeleket vált egy cseh térképésszel, aki a Magas Tátra valamelyik csúcsáról visszavillant neki. A mi emberünk bőven fel van szerelve műszerekkel, akkumulátorokkal, látcsövekkel, egyéb szerszámokkal, ezeket esténként egy ember felcipeli neki a csúcsra. Nappal a térképész részben alszik, részben az erdész fiatal feleségének csapja a szelet.

Ez még nem volna baj, de egyébként is ellenszenves ember. Megérkeztekor az erdei nép barátságosan fogadta, érdeklődve nézegette bonyolult szerszámait, kérdezgette, mi mirevaló. Az embereknek ma már itt fenn a hegyen is kinyílt a szemük a gépekre, meg akarják érteni a technikát, mellyel jobban meg lehet érteni a világot. A nagyvisnyói palóc, a bükkszentkereszti szlovák mészégetők, szénégetők, fakitermelő munkások meg-megálltak a térképész mellett, körülballagták, megtekintették szerszámait, az öregebbek hümmögtek, a fiatalabbak kérdezősködtek. De a térképész minden érdeklődést szigorúan elutasított.

— Nem értenek ehhez maguk, emberek! — mondta pápaszeme mögül, fejét hátravetve, mint a tyúk, amikor vizet iszik. — Azt hiszik, én jó kedvemben jártam 16 évig iskolába? Nincs nekem arra időm, hogy magukkal magyarázkodjak.

Egy hét leforgása alatt az a vélemény alakult ki az erdőben, hogy a térképészt ki kell csinálni. Balkéz felől, tapintatosan, hogy meg ne sántuljon, de megemlegesse. Talán az is megfordult a fejükben, hogy az erdész fiatal feleségét meg kell óvni a vendégszeretet túlságosan bőkezű értelmezésétől.

Egy este, mielőtt a térképész elindult munkájára, egy 3—4 főnyi társaság verődött össze véletlenül az erdei lakban. Maguk közt beszélgettek.

— Eljösz velem Bánkútra? — kérdezte az egyik.

A másik a fejét rázta.

— Nem biztonságos — mondta egy harmadik. — Azért a kis borért nem kockáztatok.

Hallgattak.

— Tegnap is feldöntött egy szekeret — mondta valaki — egy öregasszony ült benne... a Horvát Jóska anyja, azt úgy megijesztette, majd szörnyethalt.

— Hiszen, ha csak ijesztene! — vélte a harmadik. — Hétfőn este nekiment egy embernek, felhasította a combját. Kórházba kellett szállítani.

A térképész most már felfigyelt.

— Mi a baj?

Elmagyarázták neki, hogy néhány napja egy vén vadkan garázdálkodik a környéken, főkép éjjel. — Megtámadja az embert is? — kérdezte a térképész.

— Meg — felelték.

— Akkor nincs más hátra, mint hogy felkísérjenek a hegyre — mondta a térképész egy idő mulva.

Az emberek mentegetőztek. Szívesen, mondták, ezer örömmel, de történetesen valamennyien családos emberek, nem tehetik meg. A térképész ideges lett. Nem használt. A munkások bólogattak, sajnálkoztak, de a Bálványra egyiknek sem akaródzott felmenni. Aznap éjjel a térképész ágyban hált.

Másnap estére nem javult a helyzet. A vadkanról újabb nyugtalanító hírek érkeztek, egy-egy odavetett mondat hónaljában. A térképész idegesen fel-felkapva szemüveges madárfejét ide-odarohangászott a szobában, keservesen csivitelt. Még egy éjtszaka nem maradhat otthon, közölte. Az emberek azt tanácsolták neki, kerítsen egy tehénkolompot, mindegyik kezébe vegyen egy-egy botot s útközben ütögesse a bokrokat, azzal elriasztja a vadkant. A hosszú ember egyideig őrjöngött, aztán felfegyverkezett, elindult. A kolompot nyakába akasztotta, a műszereket a hátára, kezeiben a botok. Hamarosan hallani lehetett a sötétben, a kaptató felől elkeseredett hó-hó kiáltozását, kolompkísérettel. A nép letelepedett a ház elé és hallgatta. Olykor összenéztek, a vérmesebbje csendesen elmosolyodott. A kolomp szépen szólt fentről, a Bálvány tetejéről, el lehetett azt hallgatni egy ideig, amíg az ember el nem álmosodott.

Másnap este ketten összeálltak, vadkant alakítani. A térképész ezúttal önérzetesebben indult útnak. De, mikor az erdőbe ért, megtorpant, elsápadt. Egy bokor megzördült, ágak ropogtak.

— Hallja? — kérdezte kísérőjétől, aki szerszámait cipelte.

— Nem hallok én semmit — mondta ez s tovább ment.

Egy idő mulva újra panaszkodni kezdett a bokor, az avar susogott, nyögött. — Hallja maga, nem hallja? — kiáltotta a térképész sápadtan. A kísérő hátra sem fordult, tovább ment. — Semmit — mondta. — Az égvilágon semmit sem hallok. Az elvtárs mit hall?

De, amikor egy idő mulva halk röfögés szólalt meg a bokrok mögül, a térképész nem állta tovább ideggel, megfordult s hanyatt-homlok visszarohant Csurgóra. Másnap becsomagolt s elutazott. Az emberek sajnálkoztak. — Megértjük az elvtársat — mondta a fiatal erdész a kezét szorongatva.

Egy félév mulva egy újabb térképész állított be az erdészházba. — Hallom, hogy ez milyen veszélyes vidék! — mondta, miközben szerszámait kicsomagolta.

— Már hogy veszélyes?

Az újabb térképész puskát is hozott. — Vaddisznó! Járt itt egy kollégám, azt majd megölték. Ide ne jöjjek, tanácsolta nekem, ha kedves az életem.

— Ideges ember volt — mondta az erdész egy idő mulva.

Ludas Matyi önkritikát gyakorol

Június 5-i számunkban a 8. oldalon azt írtuk, hogy az exportra dolgozó mezőtúri korsós szövetkezet vállalattá alakul át. Ez nem felel meg a valóságnak. A szövetkezet ugyanis nem alakul át „vállalattá", csupán központi műhelybe költözik. Működését — természetesen — mint szövetkezet folytatja továbbra is.

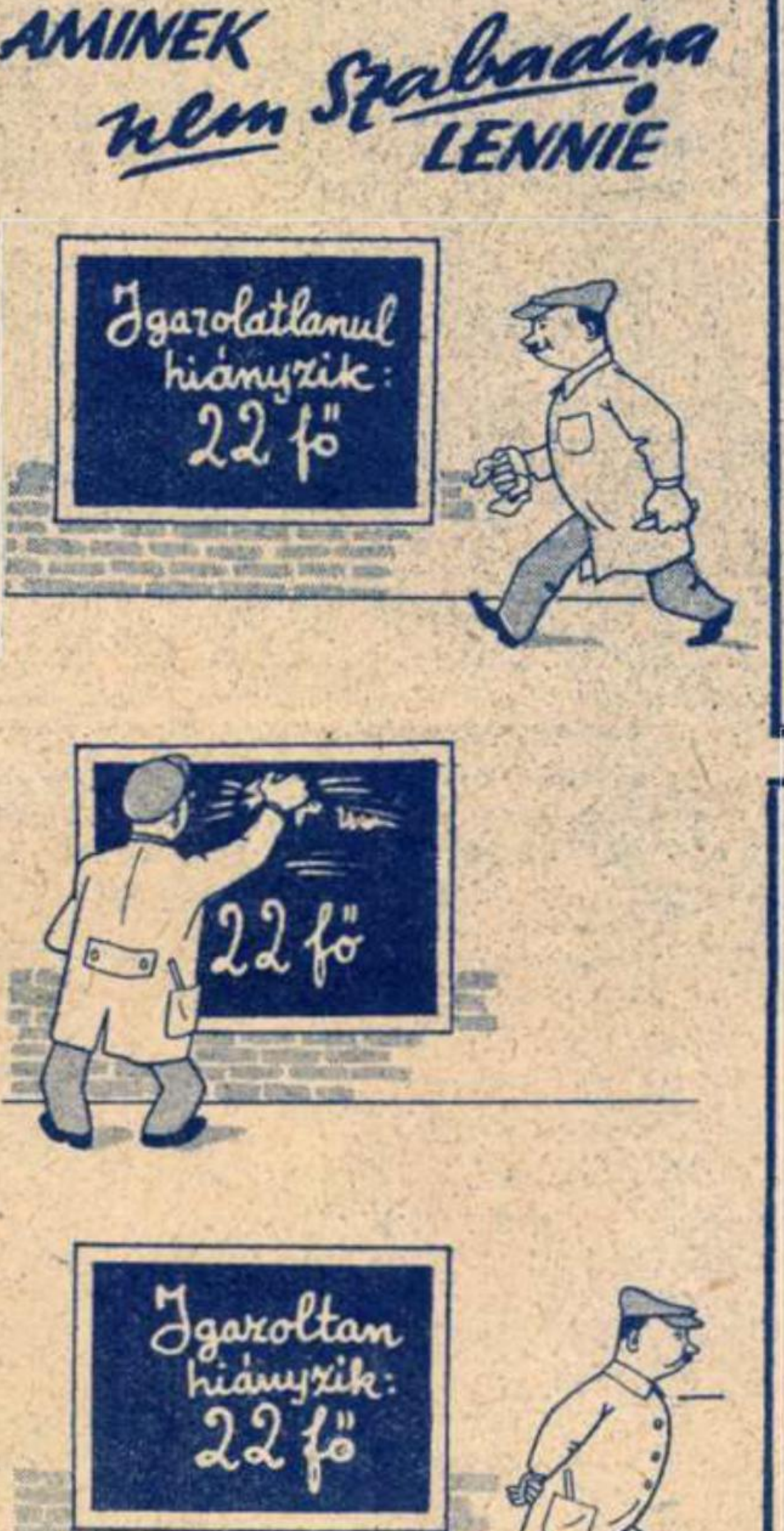
AMINEK nem Szabadna LENNIE
Igazolatlanul hiányzik: 22 fő
22 fő
Igazoltan hiányzik: 22 fő
Schwott

Nem így képzeljük az igazolatlanul hiányzók számának csökkentését

TOTÓ-n minden héten NYERHET!

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Ludas Matyi levele Holládról

Már levelem címéből nyilvánvaló, hogy Holládról írom ezeket a sorokat, de hogy Holládhol s merre van, azt kevesen tudják, biztos. Megmondom. Messze is van, közel is van. Messze van Pesttől, közel van Tikoshoz, Vörshöz. Apró somogyi falvak ezek, délre a Balaton déli szögletétől. Az utolsó Ibusz-pavillont Fonyódnál hagyja maga mögött az utas, Keresztúrnál kell letérni a műútról s Holládmég onnan is vagy három kérdezősködésnyire esik. Hogy a madár sem jár erre, azt nem mondhatom, de hogy színház és autóbusz még nem járt erre, az bizonyos. S most egyszerre jött mind-a kettő, merthiszen a Faluszínház autóbuszon jár. Nem csoda, hogy a holládi malom mellett zöldlombos diadalkapu várta a kerekeken guruló színházat, a falu lakossága teljes számban kint állt az utcán, a gyerekek virággal, a felnőttek szíves mosollyal, a tanácstagok meg ünnepélyes szavakkal köszöntötték. Az én szürke kis kocsim vagy száz méternyire követte az autóbuszt, de még engem is megéljeneztek, mert színművésznek néztek.

A kék autóbusz a faluvégi halmok egyikén állt meg a magtár mellett. A színészek, színésznők kiszálltak, nekigyürkőztek s kezdték kirámolni a kocsi tartalmát: kulisszákat, díszleteket, bútorokat, függönyt, kellékeket, huzalokat, spárgát, szeget, szerszámot, konyhabútort vagyis mindent, ami a „Határszélen" című színmű előadásához kell. Már a kirakodásnak olyan sikere volt, hogy majdnem meg kellett ismételni. (A közönség ugyanis — csaknem háromszáz ember! — Hollądon nem tíz perccel az előadás kezdete után jelenik meg a színházban, hanem másfélórával előtte, sőt, előbb van ott a helyszínen, mint a színház.)

Erős szél fújt, nehezen épült fel a kis színpad, s attól féltem, hogy egy óvatlan pillanatban elrepül minden. Amikor pedig a kék függönyt is felszerelték, valósággal aggasztóvá lett a helyzet, mert a szél vitorlának nézte a függönyt s ha néhány gyerekkel le nem fogatják a dagadó kelmét, könnyen lehet, hogy a legjobb motornélküli sportrepülő idén a Faluszínház lett volna. Szerencsére gyerek is volt elég, spárga is akadt kellő mennyiségben, s így végre állt a színpad, dacolva minden veszéllyel.

Megszólalt a gong, a közönség leült a rögtönzött lócákra s a gyerekek széthúzták a függönyt. És a nézősereg, noha a szeme előtt állították össze az egész színházat, s látta a színészeket díszletet ácsolni — mégis Törökfaluban, Závodszky Elemér lakásán érezte magát, s tágranyílt szemmel, lelkes ámulattal adta át magát a játéknak. Gyűlölte Závodszkyt és az UDB-tisztet, szerette az új tanítónőt, meg a derék Kispöröst, a három honvédet pedig a szünetben, a magtár (vagyis az öltöző) felé vezető útjukban feltartóztatta s majdnem összecsókolta. Sok tapssal hálálták meg a holládiak a kitűnő előadást. Tassi Béla, Dicker Ferenc, Donáth Lili, Pintér Rózsi, Farkas Gyula, Farkas Ida, Arányi Adrienne, Szalay Judith, Temesvári Szabó László, Kostyál Gyula és a társulat többi tagja bizonyára nem sajnálja teste fáradságát sem Hollądon, sem Göllén, Bőhönyén vagy Fönyeden, ahol a Faluszínház látogatása előtt még senki sem látott színházat.

Legalább is erre következtetek abból, hogy a holládi előadás után fürgén és lelkesen csukták össze az összecsukható színházat, rámolták be az autóbuszba s robogtak át Balatonberénybe, hogy ott ismét felállítsák a színpadot s még aznap este megtartsák a „Határszélen" százötödik előadását.

Leveszem a kalapom előttük.

Ludas Matyi

Ez valóban disznóság!

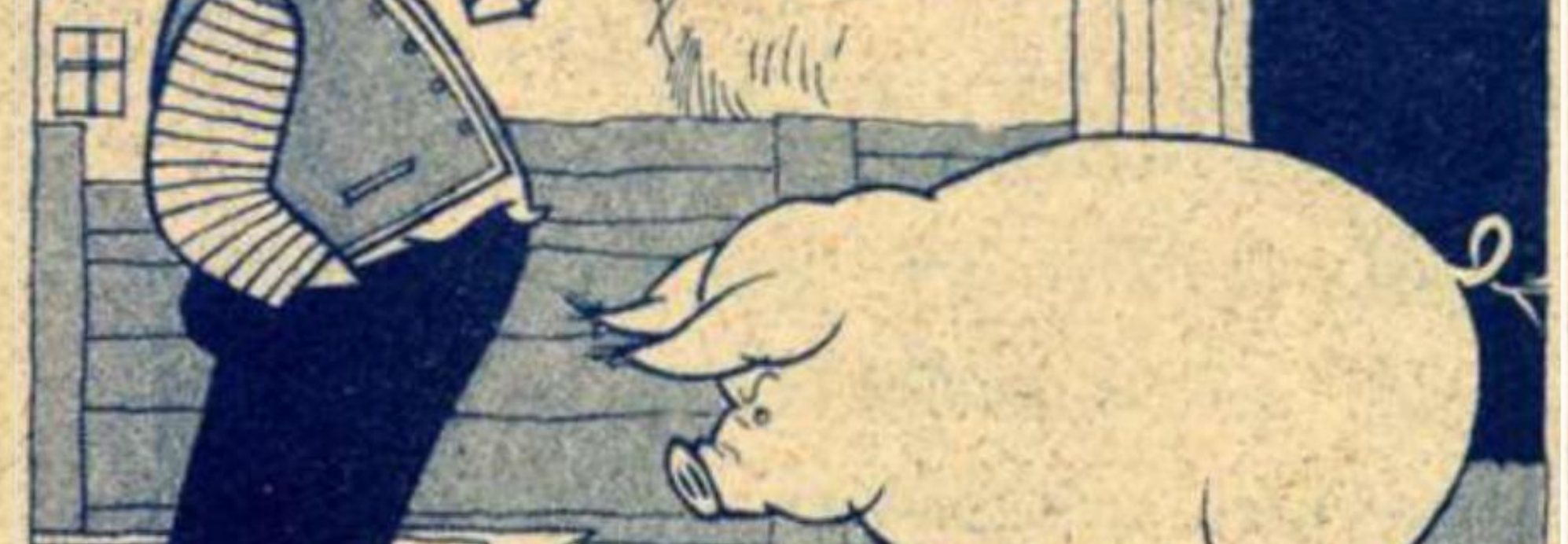

— Mit bámul? Nem látott még olyan disznót, amit már régen be kellett volna adnia?

A KOCSEDŐI „ROSTA"

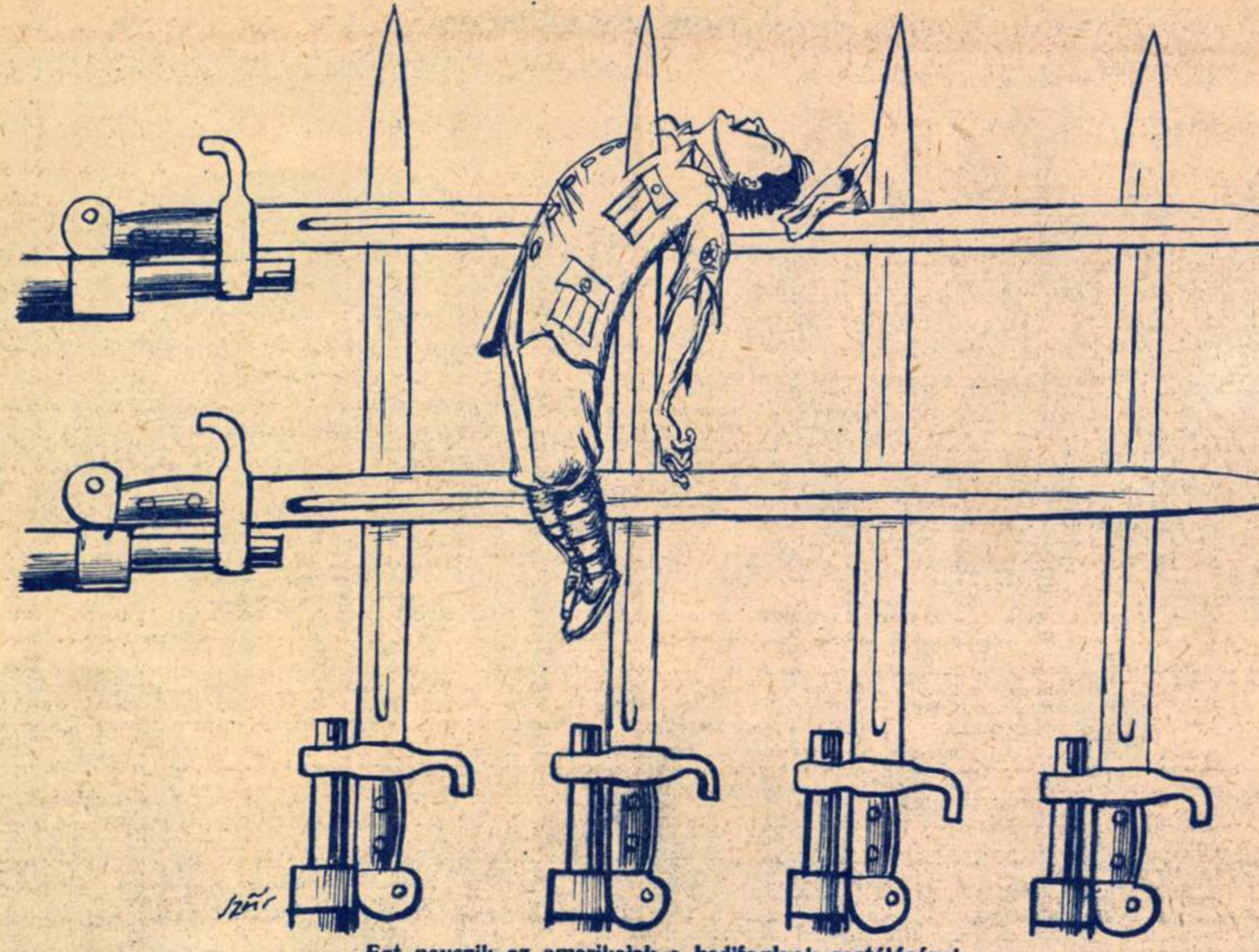

Ezt nevezik az amerikaiak a hadifoglyok rostálásának...

Robbanás után

A nyugatnémetországi Darmstadtban felrobbant egy állítólag rovarirtószert készítő gyár.

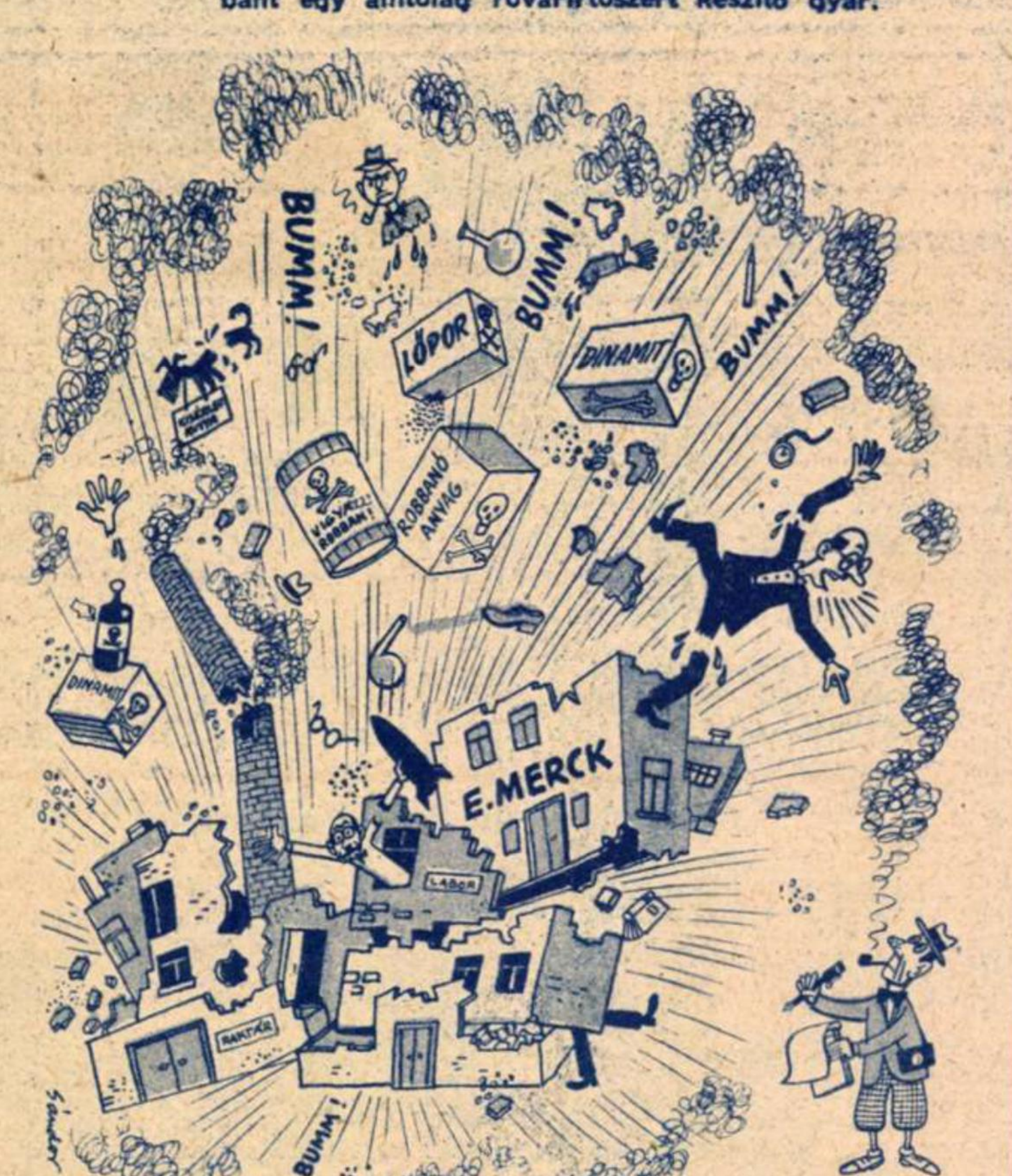

Gyárvezető: Halló, riporter úr, ne felejtse el hangsúlyozni, hogy mi kizárólag csak rovarirtót és illatszert gyártunk!

Se lát, se hall

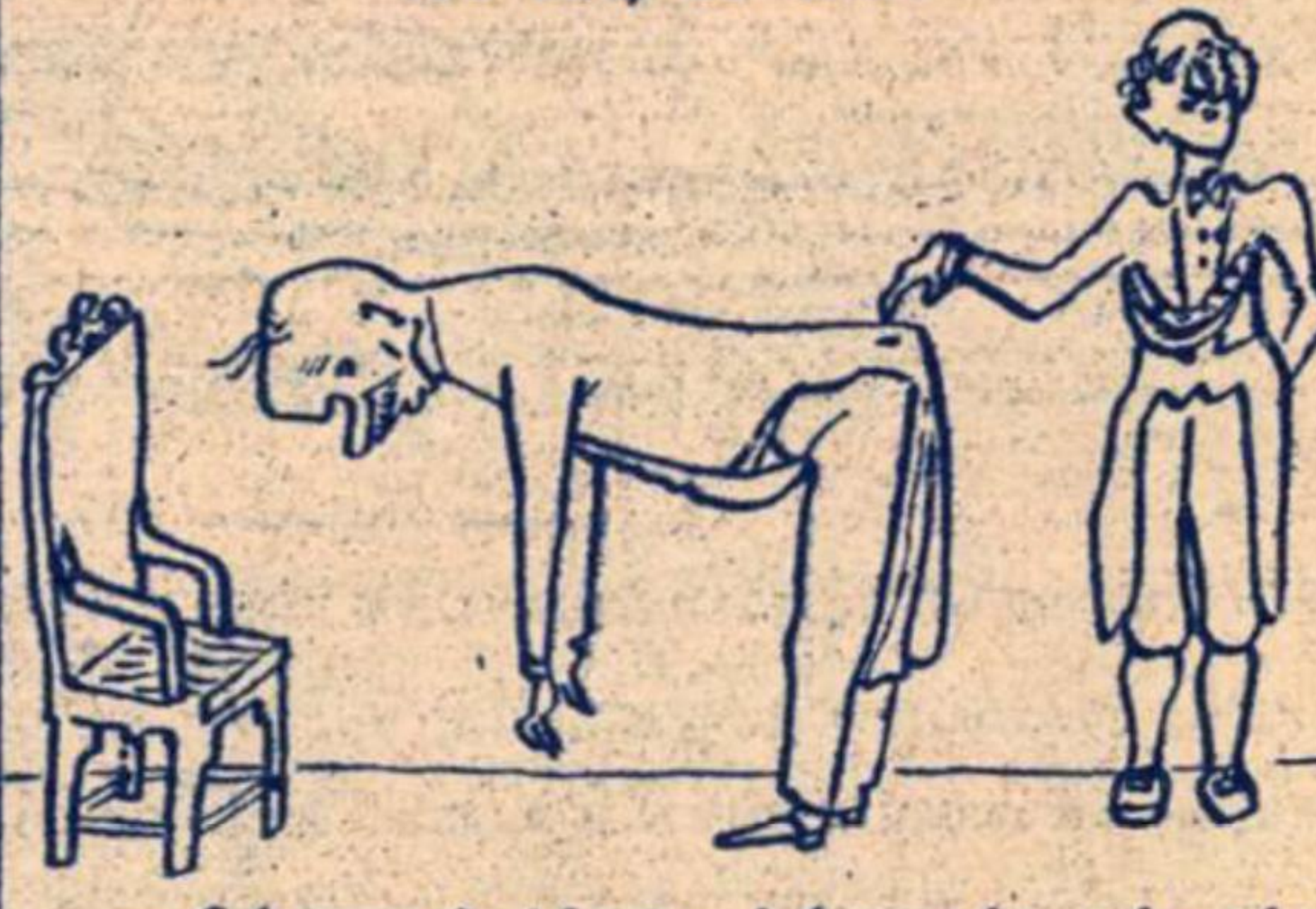

— Schuman úr kérem, Acheson úr már rég elment!

(Szpilki, Varsó)

---

vizsgák után...

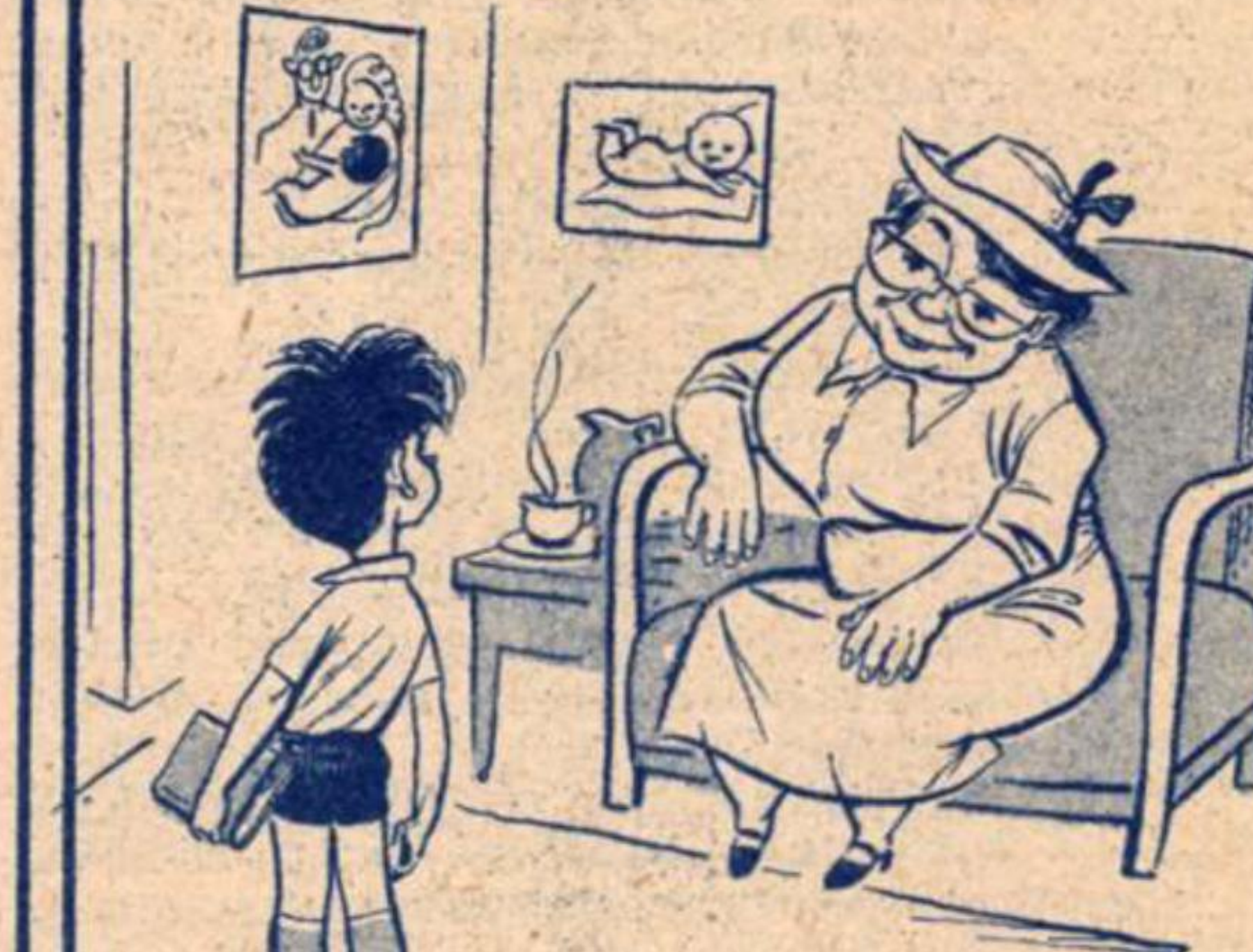

— Mit csinálsz a vakáció alatt, Pistike?
— Olvasok, nyaralok az úttörőkkel és nővök.

XIII. Hun-utca 4/A.

Egy névtelen levél írója többek között a következőket közölte Ludas Matyival:

„A Hun-utca 4/A. számú ház lakóinak panaszuk van a házfelügyelő ellen. Minden vasárnap elmegy, nem szedi össze a szemetet, úgyhogy a lakóknak kell lehordani. A folyosót sem söpri le. Az udvart lassan már a lakók fogják felmosni. Miért kap ingyen lakást, ha semmit se csinál? Azonkívül szemtelen és goromba a lakókhoz. Pihenni sem tudunk, mert a gyerekek reggeltől estig rohangásznak a folyosón. Míg ő vasárnap a szabadban sütteti a hasát, addig a pihenni vágyó lakók a hajukat tépik. Most, amikor ezt a levelet írom, este félnyolc van. Őnagysága moziban van, de a lépcsőházban nem ég a villany. Törje ki a lakó a lábát, csak a házfelügyelőnő szórakozhasson. Itt már radikálisan kell a dolgot megfogni!"

Ludas Matyi eleget tett a kérésnek és „radikálisan fogta meg a dolgot". Elmentünk a Hún-utca 4/A. számú házba és keresni kezdtük a kitört lábú lakókat, a goromba házfelügyelőnőt és a szemetet, amelyet nem hordtak el. Úgylátszik rossz időpontban érkeztünk, mert csend, tisztaság és egy halkszavú házfelügyelőnő fogadott bennünket.

Megkérdeztük tőle, hogy amikor a hasát sütteti, valóban őrizetlenül hagyja-e a házat. Helyette a jelenlévő szomszédasszony válaszolt, aki kijelentette, hogy ilyen esetekben ő helyettesíti. Amikor a szomszédasszony is napkúrát vesz, akkor mindig akad egy harmadik helyettesítő.

Közben elterjedt a híre, hogy megérkezett a Ludas Matyi. Többen körülvettek bennünket és dicsérni kezdték a házfelügyelőnőt. Egy lakó megjegyezte:

— Itt szemét? Itt csak szemét lakó van. Aki a levelet írta!

Kérésünkre felgyujtották a lépcsőházi villanyt: égett. Nem hittünk a házfelügyelőnőt dicsérő lakóknak, mert gyanakodtunk, hogy ezek mind helyettesítők. Ezért felmentünk a második emeletre, de ott is dicsérték őt. Most már ordítozó gyerekeket kerestünk, de egyet sem találtunk. Lárma azonban már volt a házban, mert vagy harmincan szidták a névtelen levélírót. A második emeletről a földszintre, az elsőről a másodikra és az utcára kiáltoztak a lakók.

— Ilyet írni Szeverényinéről! — harsogott egy hang. — Csak tudnám, hogy ki írta? — süvített egy földszinti szoprán. —
— Node így hazudni! — bömbölt egy alt.

Tíz perccel előbb, amikor a házba mentünk, síri csend volt a folyosókon, az udvaron. Most pokoli lárma váltotta fel a csendet. Csak gyerekeket nem láttunk sehol. Most azonban már kezdenek beszivárogni az utcáról.

Izgatottan hallgatják a hangzavart és már nem érdekli őket a kezükben lévő, újságpapírból szerkesztett repülőgép. Többen el is dobják.

Látogatásunk eredményeképpen pár perc mulva már papírdarabkák hevertek szanaszét az imént még patyolattiszta udvaron és a folyosókon az asszonyok hangosan tárgyalták a névtelen levél ügyét. Szenvedélyes szavakkal bélyegeztek meg és pokolba kívántak minden névtelen levélírót. Mindenki kiáltozott és hangosan méltatlankodott. Az előbb még zárva voltak az ajtók, de most, amikor a lakók kicsődültek a folyosóra, mindenünnen rádió bömbölt kifelé. Tökéletes volt a hangzavar.

Ha a házfelügyelőnő most történetesen moziban lenne, a lépcsőházi villany se égne és legalább egy lakó a haját tépné, a névtelen levélírónak százszázalékig igaza lenne, azzal a csekély különbséggel, hogy nem a házfelügyelőnő, hanem a névtelen levélíró állította fejetetejére a házat.

P. L.

Nálunk és náluk

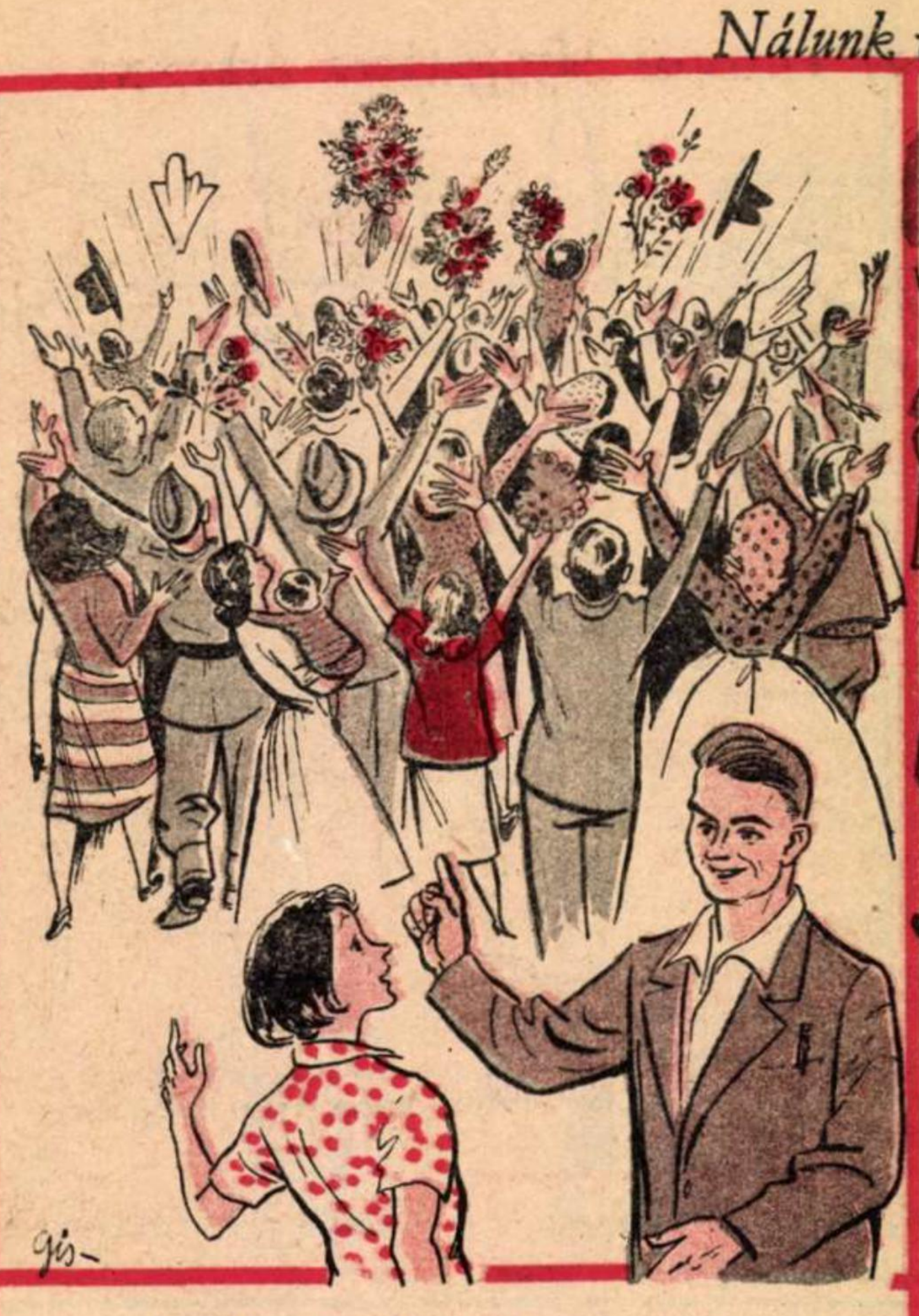

— Kit ünnepelnek ilyen lelkesen?
— Aki a legtöbbet tette a népért!

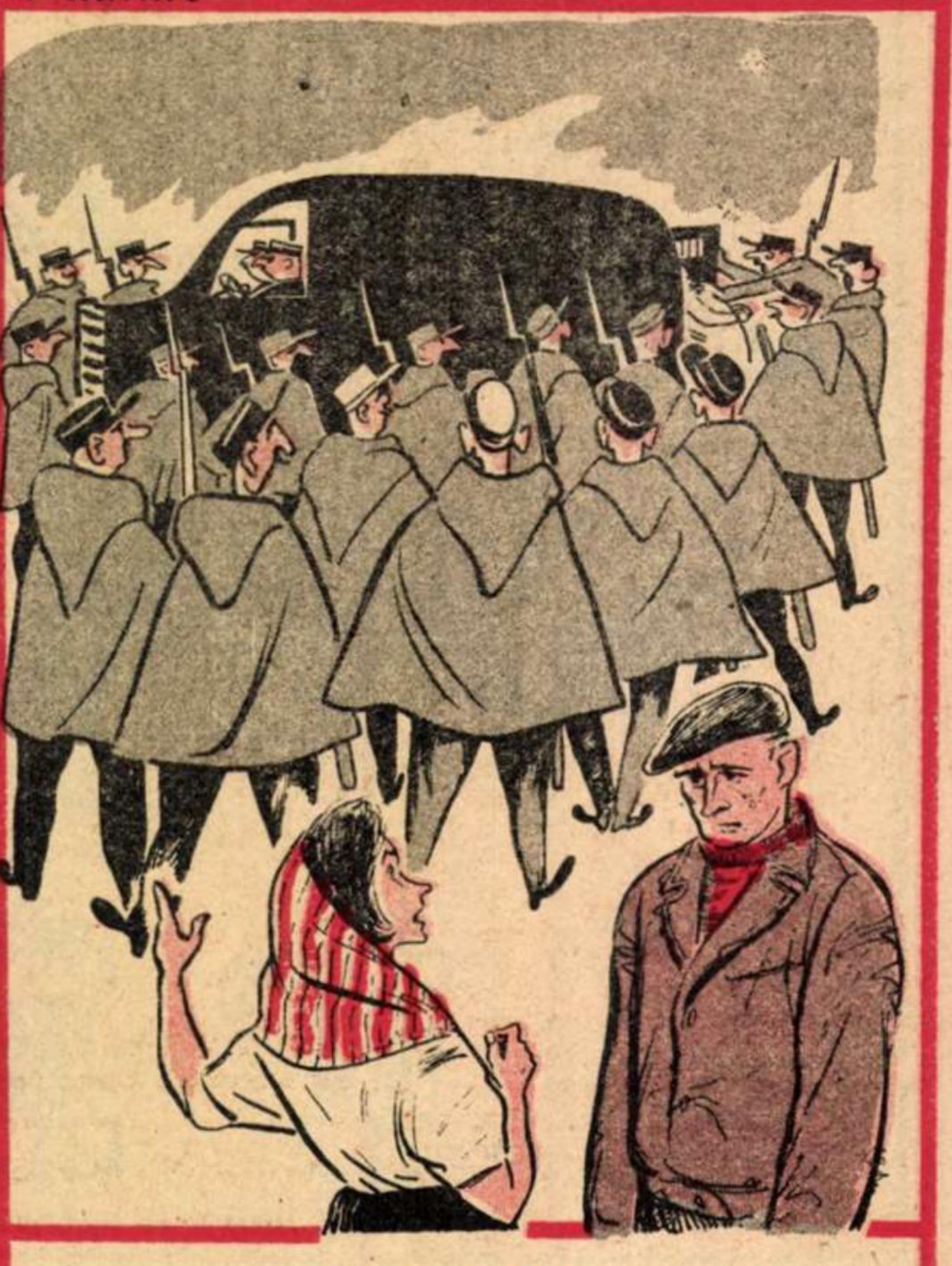

— Kit visz börtönbe a rendőrség?
— Aki a legtöbbet tette a népért!

GÁDOR BÉLA:

Mi kell az üdvösséghez?

(Egy vallásos lélek töprengései)

Zsenge fiatalkoromban úgy tanultam, hogy a lelki üdvösséghez erényes élet és a földi javak teljes hiánya szükségeltetik. Feltett szándékom volt, hogy üdvözülni fogok s épp ezért, több évtizedes szorgalmas munkával sikerült is az üdvösséghez elegendő tartós szegénységet összekaparnom. Ebből következett erényes életem is, mivelhogy sosem volt miből erkölcstelenkednem. Hosszú ideig abban a tudatban éltem, hogy sikerült üdvözülésem alapfeltételeit biztosítani. Most azonban egy újsághír teljesen megzavart. Eszerint egy vidéki plébános azt a tanácsot osztogatja a gyerekek között, hogy lelki üdvösségük megőrzése végett ne tanuljanak mást, csak hittant. A másvilágon úgyis csak ebből kell majd vizsgázniok.

Ez a dolog engem egészen elrémít. Erényes életet éltem és sikerült megőriznem szegénységemet. Most még hittanból is levizsgázzam? De hiszen erről sosem volt szó! Elborzadok, ha arra gondolok, miféle szakzsüri elé kell majd ott állnom a túlvilágon. Amellett, hogyan készüljek fel erre a vizsgára? Hol kapom meg az aktuális anyagot? Miközben én balgán abban a hiszemben éltem, hogy lelki üdvösségem dolga rendben van, minden megváltozott körülöttem. Hogyan állunk e pillanatban a tízparancsolattal? A „Ne ölj!" biztosan érvényét vesztette, hiszen a pápa és Spellman bíboros támogatja a háborúra készülődő imperialistákat, sőt megáldja a baktériumfegyvereket. Persze, megértem, hogy az Egyház helyesnek tartja néhány millió ember kiirtását, hiszen a lelki üdvösséghez nemcsak erényes élet és szegénység kell, hanem az is, hogy előbb meghaljon az ember. De mi lesz akkor az Egyház papjainak lelki üdvével? Elkárhoznának? Az nem lehet. Ezért gondolom, hogy a „Ne ölj!"-t törölnünk kell a vizsgatételekből. Ugyanez vonatkozik a „Ne lopj!"-ra is. A Szentlélek Bankház és általában a Vatikán hatalmas üzleteket köt, még játékbarlangjai is vannak. Jézus ugyan kiűzte a kufárokat a templom előcsarnokából, de először is az zsidó-templom volt, másodszor régen volt: úgylátszik, ezt a parancsolatot is törölnünk kell. „Ne paráználkodjál!". Nem hiszem, hogy fenntartható. Ugyanezen újságcikkben szerepel egy vidéki pap, aki a nagyobbacska lányok körében oly sikerrel terjesztette az erkölcsös élet eszméit, hogy munkájának gyümölcse nem egy házban ott sivalkodik.

Nem folytatom, mert kifogyok a tízparancsolatból. Tegyük fel, hogy keserves munkával meg tudnám tanulni azt, amit nem tudok. De hogyan fogom elfelejteni azt, amit tudok? Ugyanis az említett pap arra is biztatta növendékeit, hogy ne tanuljanak tovább, mert a felsőbb iskolákban csupa erkölcstelenséget tanulnak s ez is veszélyezteti lelkük üdvösségét.

Most mit csináljak? Bármely pillanatban meghalhatok és tele van a fejem csupa erkölcstelen dologgal. Tudom Newton gravitációs elméletét és ismerem a magyar történelem összes nevezetesebb évszámait, nem beszélve Pythagorasnak arról a pikáns tételéről, mely szerint a derékszögű háromszög átfogójának négyzete mindig egyenlő a két befogó négyzetének összegével. És ha keresztkérdések alá fognak s majd pironkodva kell bevallanom, hogy minden vízbemártott test annyit veszít a súlyából, amennyit az általa kiszorított víz súlya nyom?

Teljesen tanácstalan vagyok. Csak abban reménykedem, hogy a cosinus-tételt fogják kérdezni, mert azt szerencsére már elfelejtettem.

A LELKIISMERETES „BETEG"

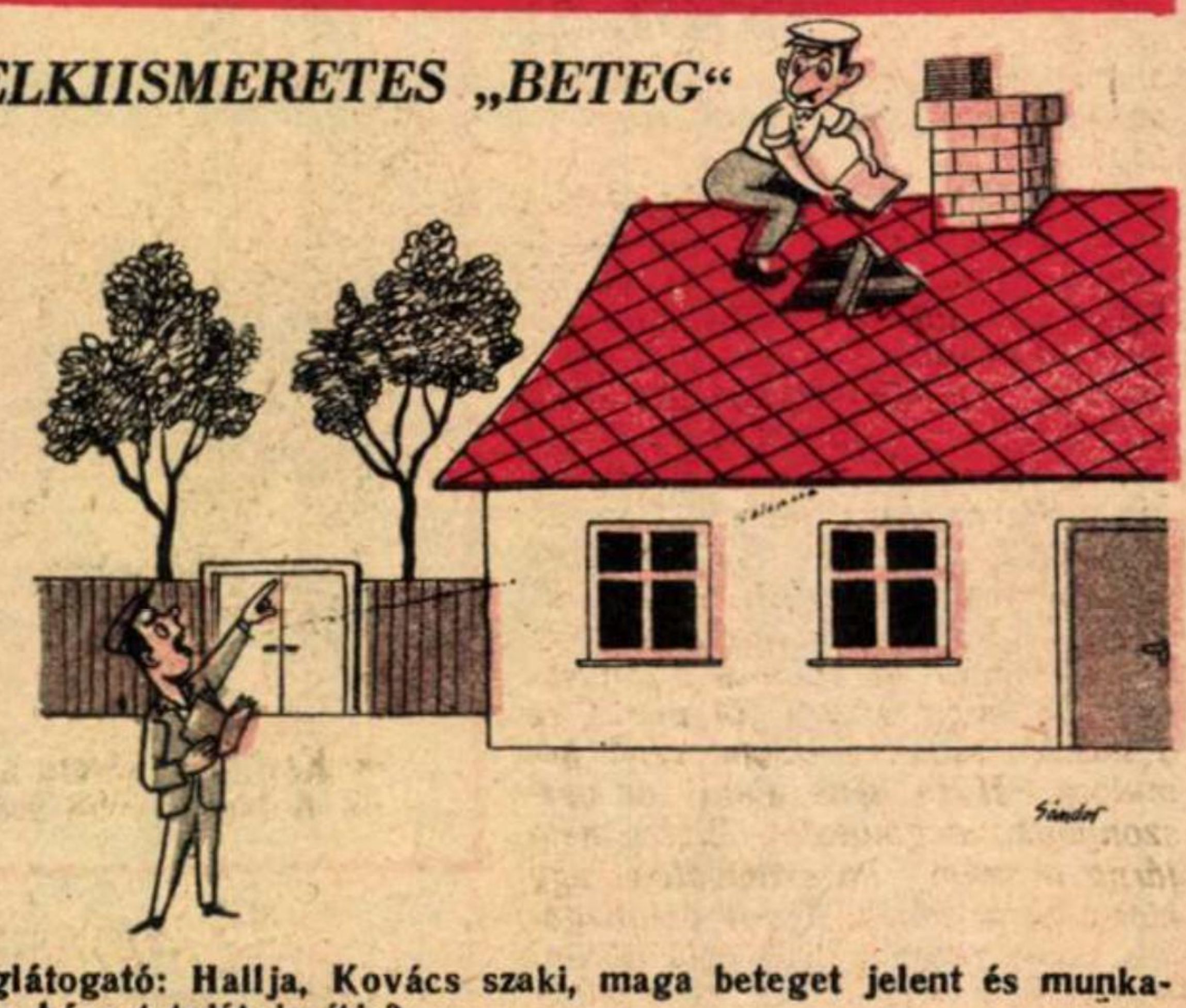

Beteglátogató: Hallja, Kovács szaki, maga beteget jelent és munkaidő alatt a háza tetejét javítja?
Kovács szaki: Hát... tudja... az orvos magaslati levegőt javasolt!

Aminek nem szabadna lennie

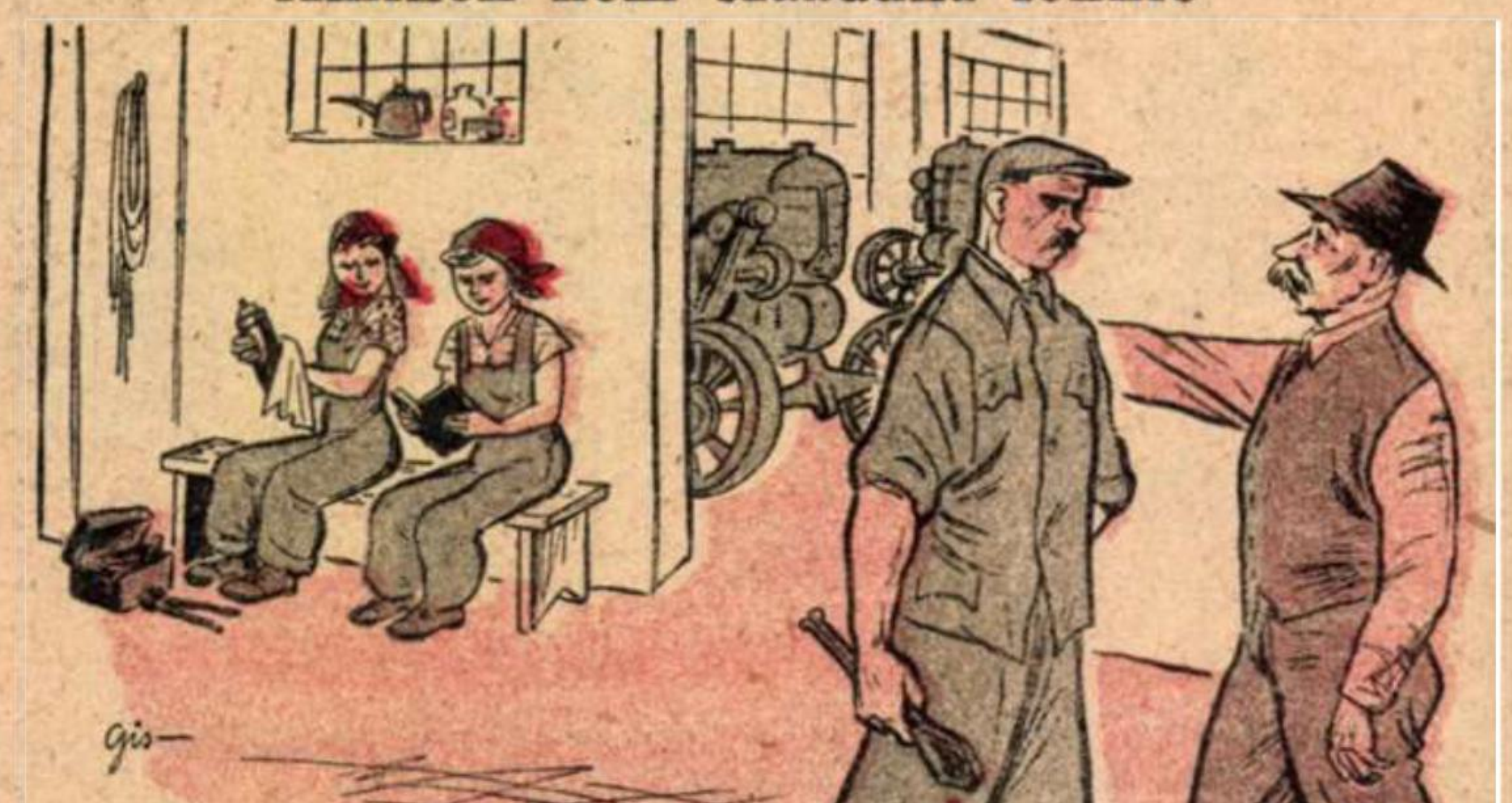

— Gépész elvtárs, szükségünk lenne egy jó traktoristára!
— Sajnos, nincs emberünk.
— Hát azok a lányok ott nem traktoristák?
— Ugyan kérem. Nálam a traktorista a bajusznál kezdődik.

Kritika is lehetne

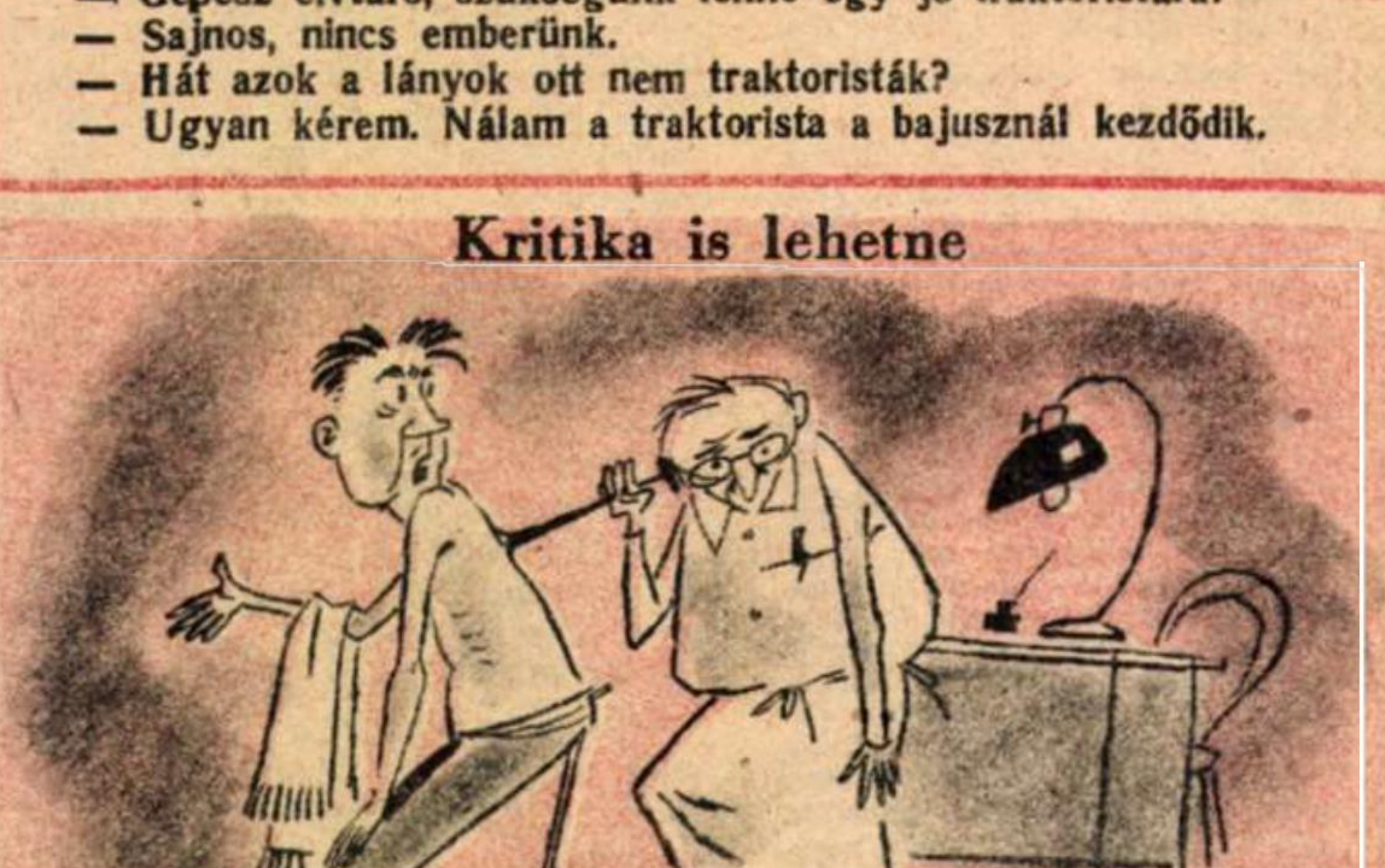

— Feketét ihatok kérem?
— Eszpresszóban szokta inni?
— Igen.
— Akkor ihat. Az nem árt.

Massz és Cservinszkij:

A „PÓTOLHATATLAN"

Sokat vitattuk: hogy csináljuk?
Megmondjuk címét és nevét,
Vagy inkább a sorsát kivárjuk,
Idézzük csak rossz szellemét
S mint jelenséget publikáljuk?

Tegyük fel, hogy nevet akarnak.
Nevezzük hősünket Ravasznak.
Egy hasonnevű kacag rajta
És bár a példa általános,
Azt mondja, ő nem olyan fajta,
Mert ő nem Tamás, hanem János.

De bármilyen néven nevezzék,
Mindenütt van ilyen jelenség.

Ravasz Tamás pótolhatatlan.
Meleg, kényelmes, mint a paplan.
Nem csinál bajt költségvetésben,
Mindenütt lel mellékutat,
„Ügyecskét" intéz csodaszépen,
Minden kis zúgot kikutat.
Ha rendelkezést nem is adtál,
Megnyílik előtte a raktár,
Kap valamiből egy vagonnal,
Ha kell, átcseréli azonnal,
Tervet leszállít — már átejtett,
Mérleggel csal, átvesz selejtet.
Fülemülét is megfejet.
Akarsz? Szállít madártejet.
Csak beleszól a telefonba
Ravasz Tamás.
Egy kattanás,
S jön a segítség, mint a bomba.
Vasat, zsindelyt, téglát, szeget
Ki szerzi meg? Még kérdezed?
Csak ő. Hogyan? Szabat felett.

Röhög a póruljártak kárán,
Mert ő „ártatlan", mint a bárány.
Az ügyeket bogozza-fonja,
Majd újra szövi, újra bontja
És arra van főként a gondja:
A hibát senki meg ne mondja.

Számla lezárva, áll a munka,
Mert valaki elfuserolta,
Tamáshoz futnak esdve-kérve:
— Segíts, komám! — Segítek. Mért ne?
Segít is: nézni élvezet,
„Átformál", „leír", „átvezet".
A szállítmány nem jött időre,
Egy kis simítás, ne félj tőle,
Hiteltúllépés? Kis csalás?
Ilyesmitől nem fél Tamás.

Ravasz Tamás pótolhatatlan,
Sőt mondhatnánk, leválthatatlan.
Azt mondják róla, nagy csibész.
Hát nagy csibész... De van itt ész!
Azt mondják, tolvaj. És ha az?
Nem kapták rajta. Nem igaz!
Hogy nagy vagány. De roppant rendes.
Hogy szemtelen? Amellett kedves.
Alattomos? De jófejű.
Tolakodó? Csupa derű.
Elűzni őt? Jaj, nem szabad!
Ki űzze el? A főnöksége?
Na és ha minden part szakad,
Ki lesz a kanál minden lébe?
Keresztülmegy szennyen, gazon
S kimászik mindig szárazon!

Nem megy az embernek fejébe
Mennyi még ma is a csalás,

Hogyan kerül egy intézménybe
Egy ilyen link Ravasz Tamás.

Határidő, Terv, Számla, Tőke
És gondos, jó Költségvetés
Elzár minden utat előle
S ennyi akadály mind kevés.

Becsúszik lassan, észrevétlen
Rejtett, szemernyi réseken,
Már bent is van az intézményben,
Bárhogy figyeltél éberen.

A penész ott van, ott marad, —
Nem szidja vers, se színdarab.
No, de miért?
No, csak azért,
Mert a mi kritikusaink
Csak megvetően intenek
És egyre azt szajkózza mind:
Ilyen típusok nincsenek.
No és ha vannak is elvétve
Csibészek, megtűrt tolvajok
Ez még nem olyan baj, elvégre
A szatírára nincsen ok.
Ha itt-ott mégis van belőle,
Legjobb, ha szót se szólsz felőle.

Ezeknek szívből küldi szét
Ravasz Tamás köszönetét.

Fordította: *Pagonyi Antal*

Nyilt tér
Minthogy itt a nyár,
az időjárásra vonatkozó
összes gúnyos vicceimet
visszavonom – Ludas Matyi

A grafikon közbeszól . . .

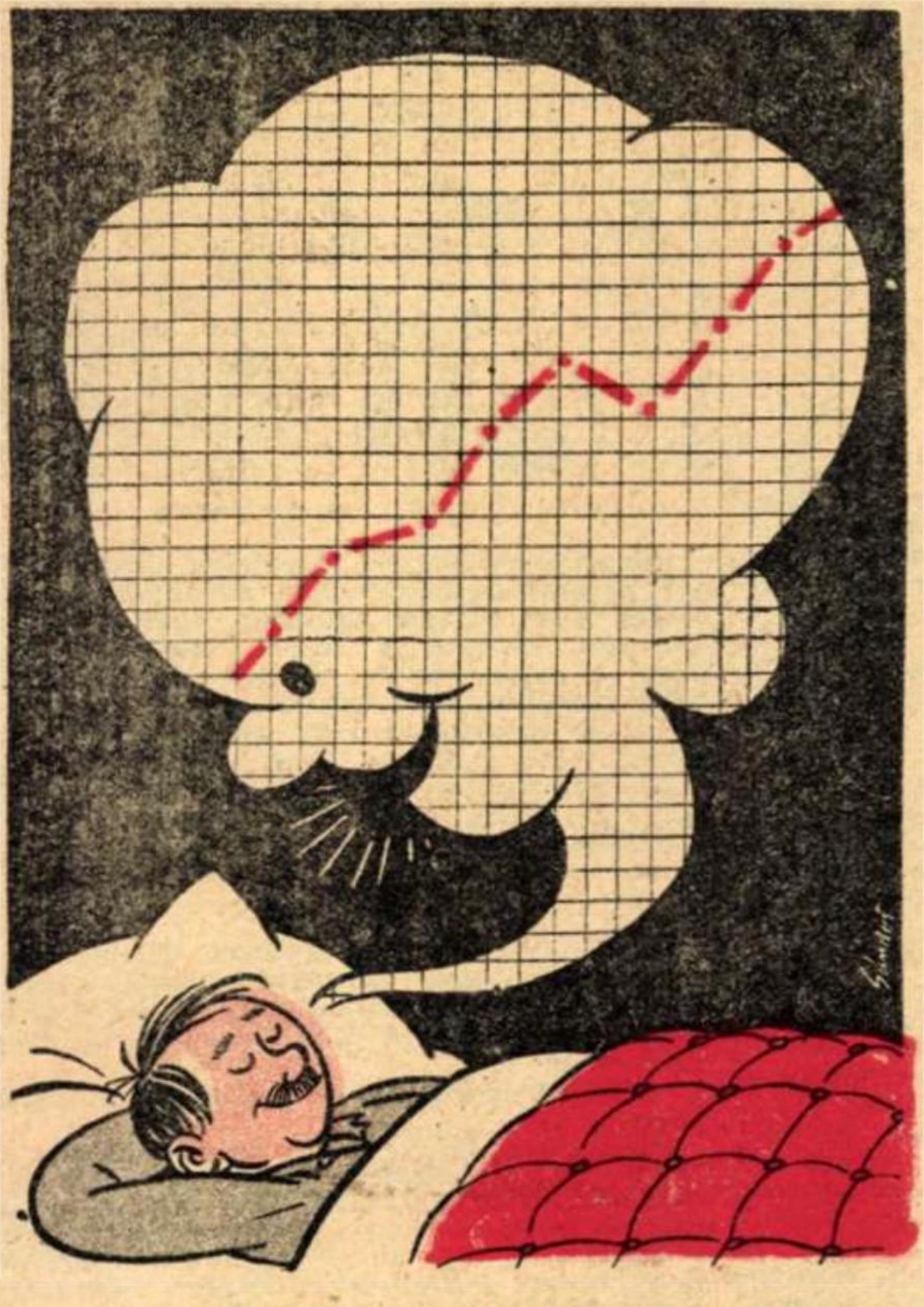

— Hallja öregem, ne is álmodjon eredményes munkáról addig, amíg nem ügyel jobban a minőségre és a pontosságra!

Június 30-án végződik a begyüjtési év

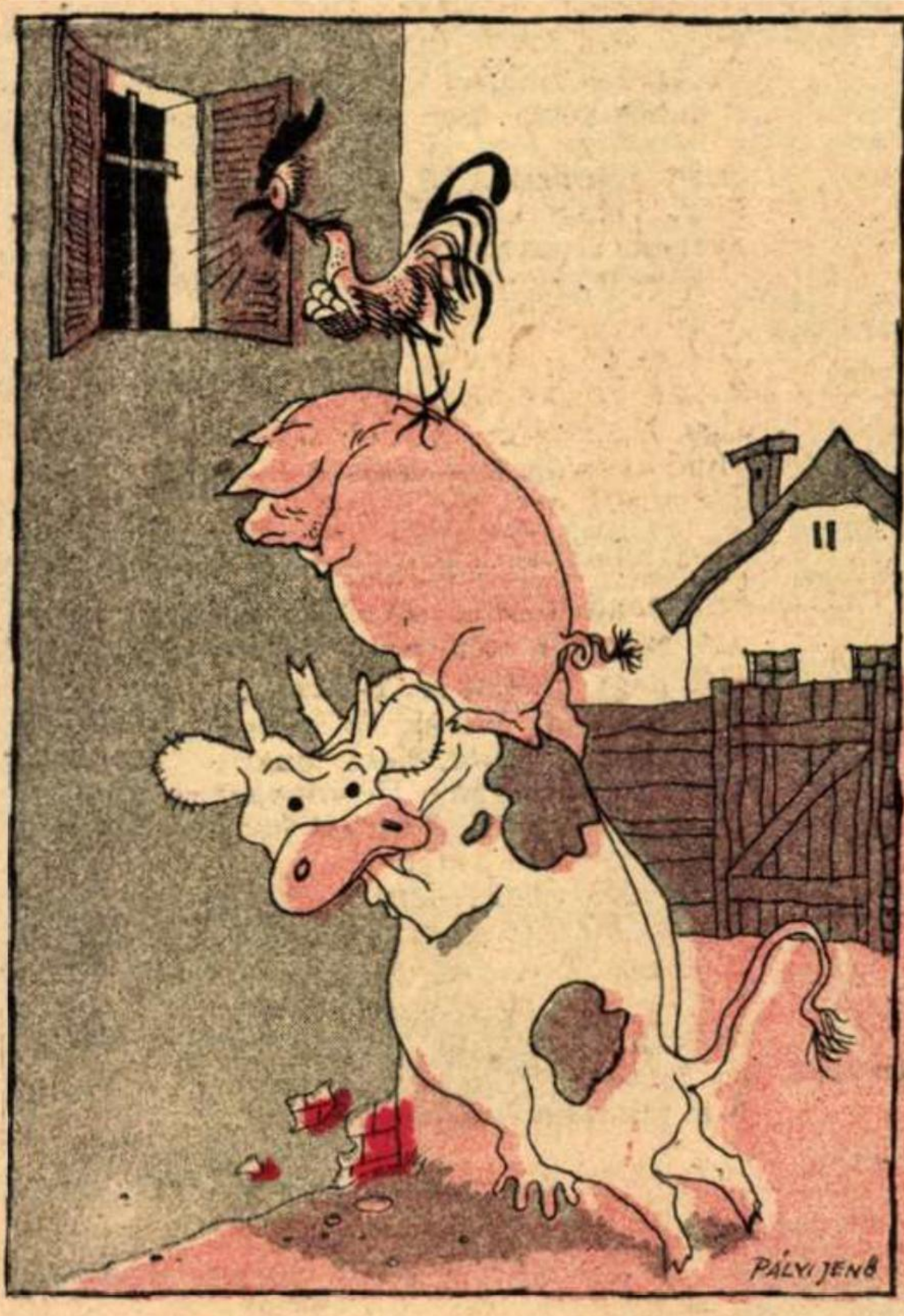

— Gazduram, nyissa már ki előttünk a kaput, mielőtt lezárulna a begyüjtési év!

Használjuk ki a munkaidő 480 percét észszerűen!

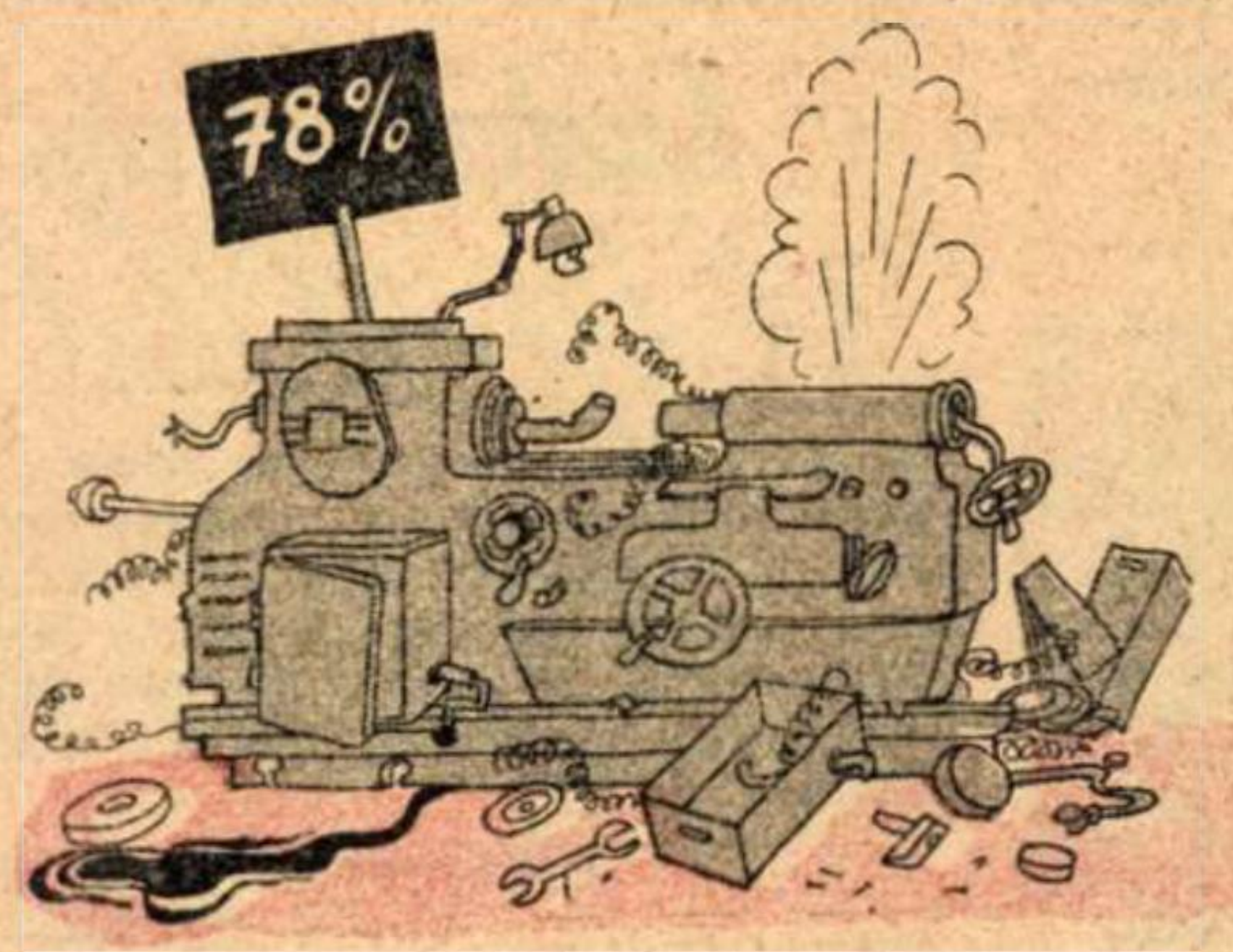

Ahol a gépnek kell magát a munka után összeszednie.

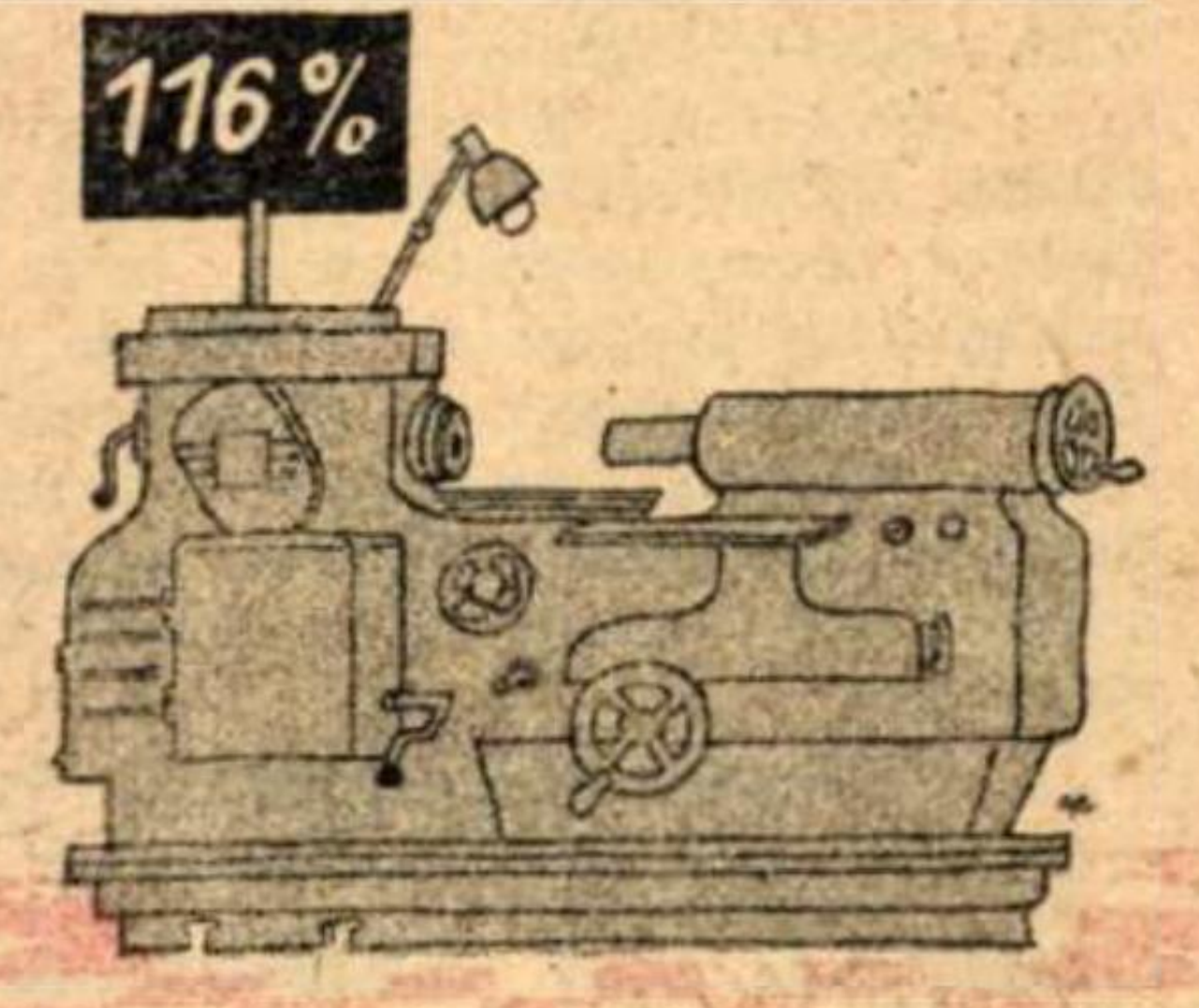

Ahol a szaki szedte össze magát a munka előtt.

Bámulom a vándorzászlót . . .

Akár hiszik, akár nem, a legjobb gyalust megillető vándorzászló jelen pillanatban az én öreg Skodámat díszíti a Lokomobil-gyárban. Gyönyörű ez a zászló, azt hiszem, a legszebbet kaptam és hogy micsoda aranybetűk vannak rajta, azt szóval nem is lehet elmondani. Hadd olvasom csak el újra, mi is van ráírva — „Az üzem legjobb dolgozója". Ez igen, ez már teszi, igen, én vagyok az üzem legjobb dolgozója. Megjegyzem, érdemes még egyszer elolvasni. Nincs tévedés — „Az üzem legjobb dolgozója". Na még egyszer elolvasom, mi is van ráírva?

Csak bámulom, csak bámulom a vándorzászlót, egyszerűen képtelen vagyok dolgozni. El is megyek, megnézem Tari bácsit, akit magam mögött hagytam. Érti a szakmát, de még sokat kell tanulnia.

— Hogy vagyunk öreg, hogy vagyunk? — mondom némi indokolt fölénnyel s megveregetem a bácsi vállát.

— Majd zsebbegyuglak — dohog az öreg s rám se néz, csak gyúrja, rángatja, kinozza szerencsétlen gépét. Egy kicsit kioktatom.

— Édesapám, ne szekírozza azt a masinát, nem bántja az magát, így nem megy semmire. Egy kis tapasztalatot bármikor szívesen átadok.

A tanácsomra azonban úgylátszik csak köp az öreg, mert egy hatalmasat mordul, mire el is tűnök. Ezekkel a mai öregekkel nem nagyon lehet kijönni.

Ahogy bandukolok, utamba akad a művezető s gratulál. Kicsit már unom, ez már éppen a tízezredik gratuláló, de azért jólesik. Úgy látom, örül, hogy az üzem legjobb dolgozójával beszélgethet, adok néhány tanácsot munkájára vonatkozóan s aztán visszalépek a gépemhez. De hogy milyen jól mutat ez a zászló, csak bámulom, csak bámulom. Haza kéne vinni az asszonynak, megmutatni. Biztos nem járna a szája, ha szombaton egy kicsit kimaradnék. Kicsit dolgozgatok, aztán rámborul az édes ábrándozás. Belemerülök az élet rejtelmeibe. Szép ez a zászló. Ez foglalkoztat, de nagyon. Lassan el is telik a nap. Ez persze nem keserít, elvégre holnap is lesz belőle.

El is jön a holnap, aztán a holnapután, aztán az azután és így tovább. Lassan eltelik két komoly hetecske. Természetesen a zászlóbangyönyörködéssel nem tudok betelni. Akinek már volt vándorzászló a birtokában, az tudja, milyen érzés ez. Azt mondja az öreg Tari egyik nap, amikor megállok mellette:

— Zsebbegyuglak, nagylegény. Kétszáz százalék. Hát te hogy állsz?

— Nem olyan jól, mint maga, de gépállásom van, érti, gépállás.

Az öreg tovább mérgesít:

— Nem a gép áll, hékás, hanem te magad ácsorogsz. De sokat, nagyon sokat!

Borús gondolatokkal terhesen megyek a gépemhez, ott a művezető matat, motoszkál a zászlóm körül. Hohó, mit akar az ottan? Sietek. Hohó, mondom. Művezető szaktárs, mit emelgeti azt a zászlót? Messziről megnézheti, de hozzányúlni tilos. Azt mondja erre:

— Hát Csécsi elvtárs, az új kiértékelés alapján ezt a zászlót átviszem a Tari bácsi gépére.

Nahát, ez túlzás, akarom mondani, ez sértő. Ez felborítása a társadalmi rendnek. Szóval akarom mondani, de nem mondom. Legénykedhetek én a százszázalékommal a Tari bácsi kétszázötvenével szemben? Nem. Még egyszer megnézem ezt a csodaszép vándorzászlót. megtapintom a selymét. Ej, de szép. Fájdogál ez a betyár szív egy kicsit, aztán egész addig kíséri szemem a zászlót, míg csak rá nem teszik a Tari bácsi gépére. Nézem. Megjegyzem, nem is olyan szép ez a zászló. Selyem. Annyiféle selyem van a világon. Na és betűk vannak rajta. Betű is rengeteg van. Szinte rosszul mutat az öreg Tari gépén. Beindítom a gépet s fölsóhajtok: — Majd csak akkor lesz szép ez a zászló, igazán csodálatos, ha újra az én gépemet fogja díszíteni.

Nagy S. József

Ridgway európai látogatásra érkezett

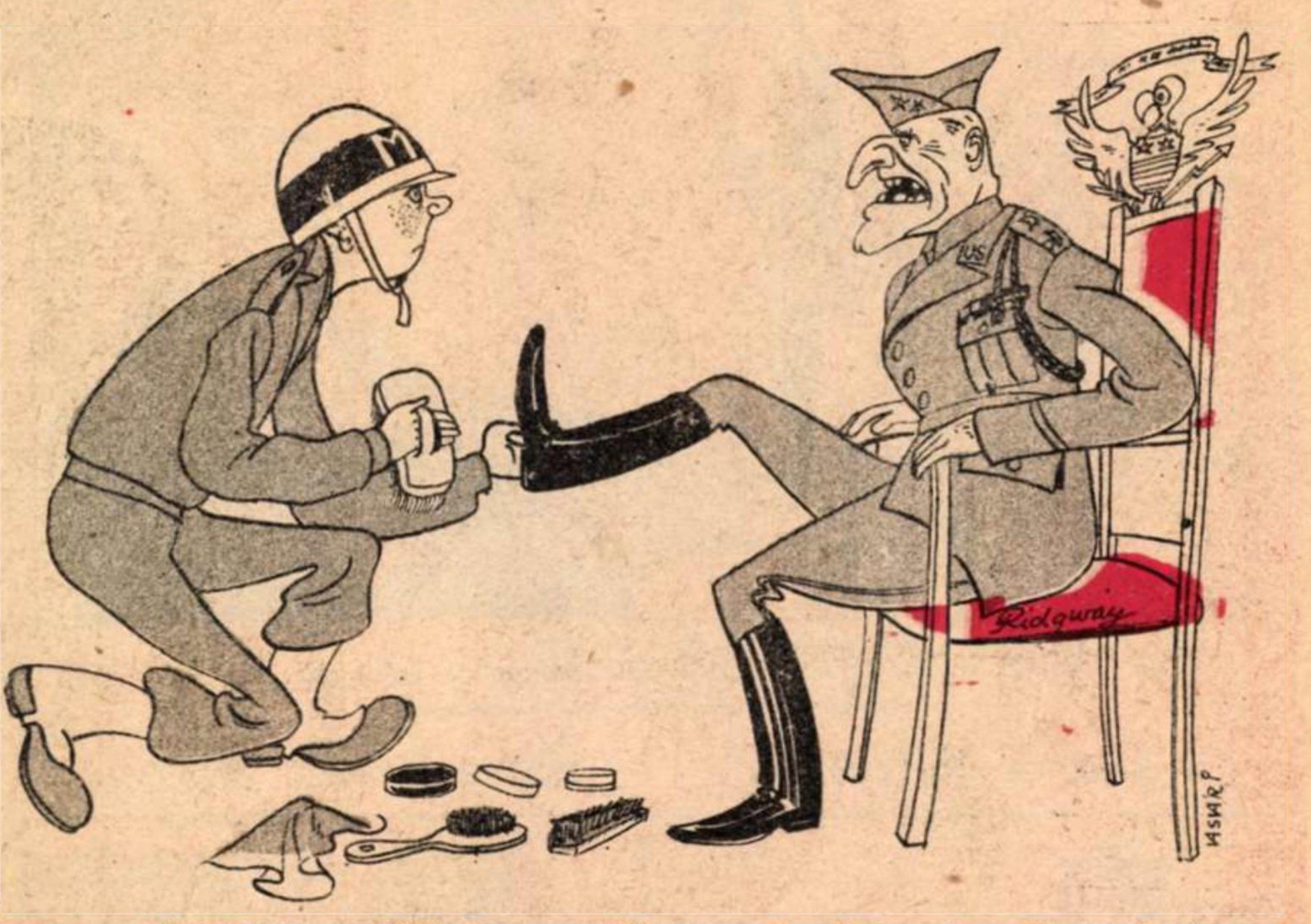

— A talpát is pucold le, te szamár! Csak nem hagyhatom, hogy finom olasz miniszterek a poros talpamat nyalják!

A különleges méretek áruházában

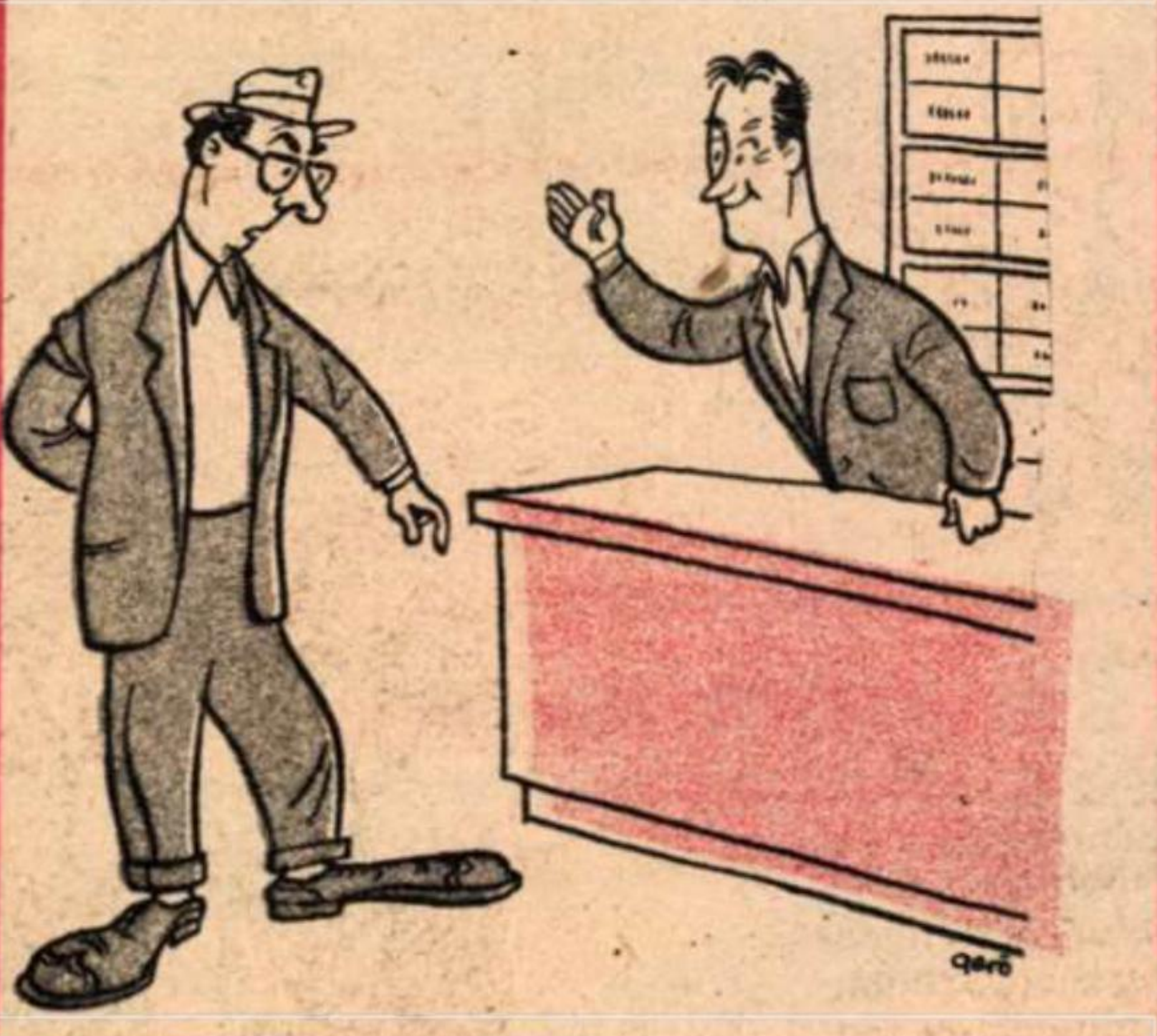

— Kaphatok kérem a lábamra való cipőt?
— A legnagyobb mértékben.

Miből lesz a cserebogár?

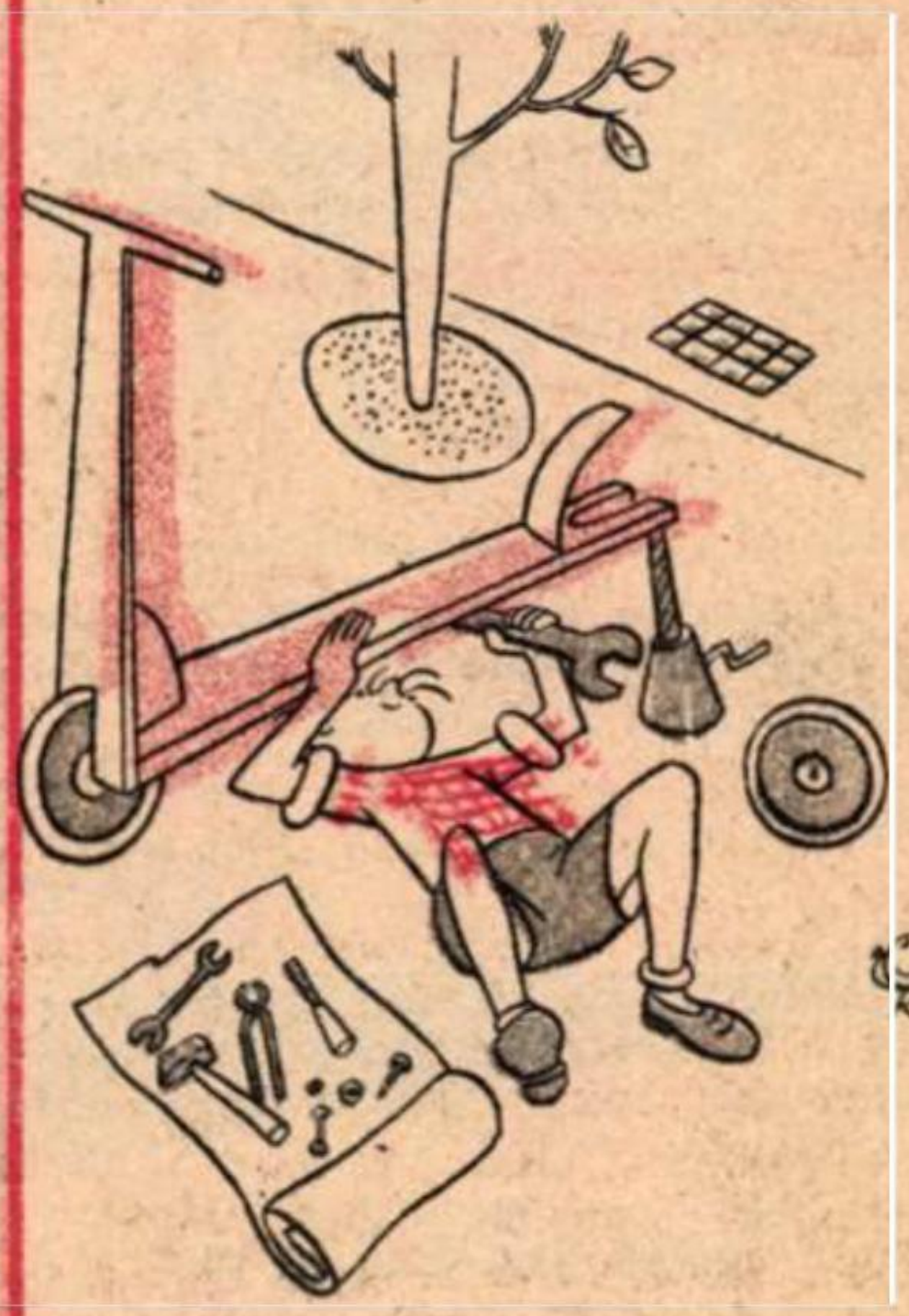

A gépkocsivezető kisfia.

Az apjuknak még nem voltak ilyen problémái

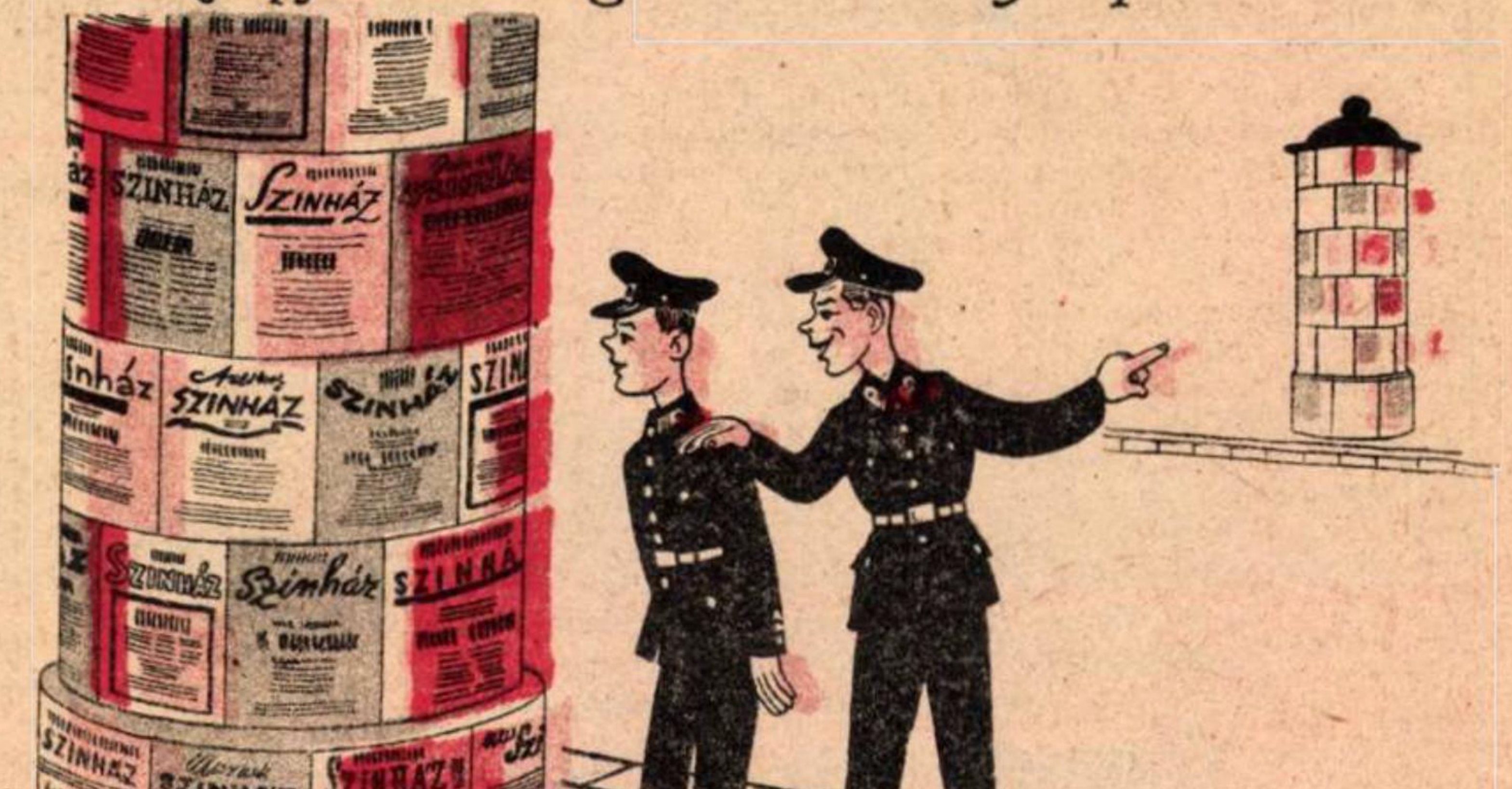

Ipari tanuló (a társához): Te Jani, a másik oszlopon felfedeztem egy színdarabot, amit még nem láttunk!

Egy párizsi idegorvosnál

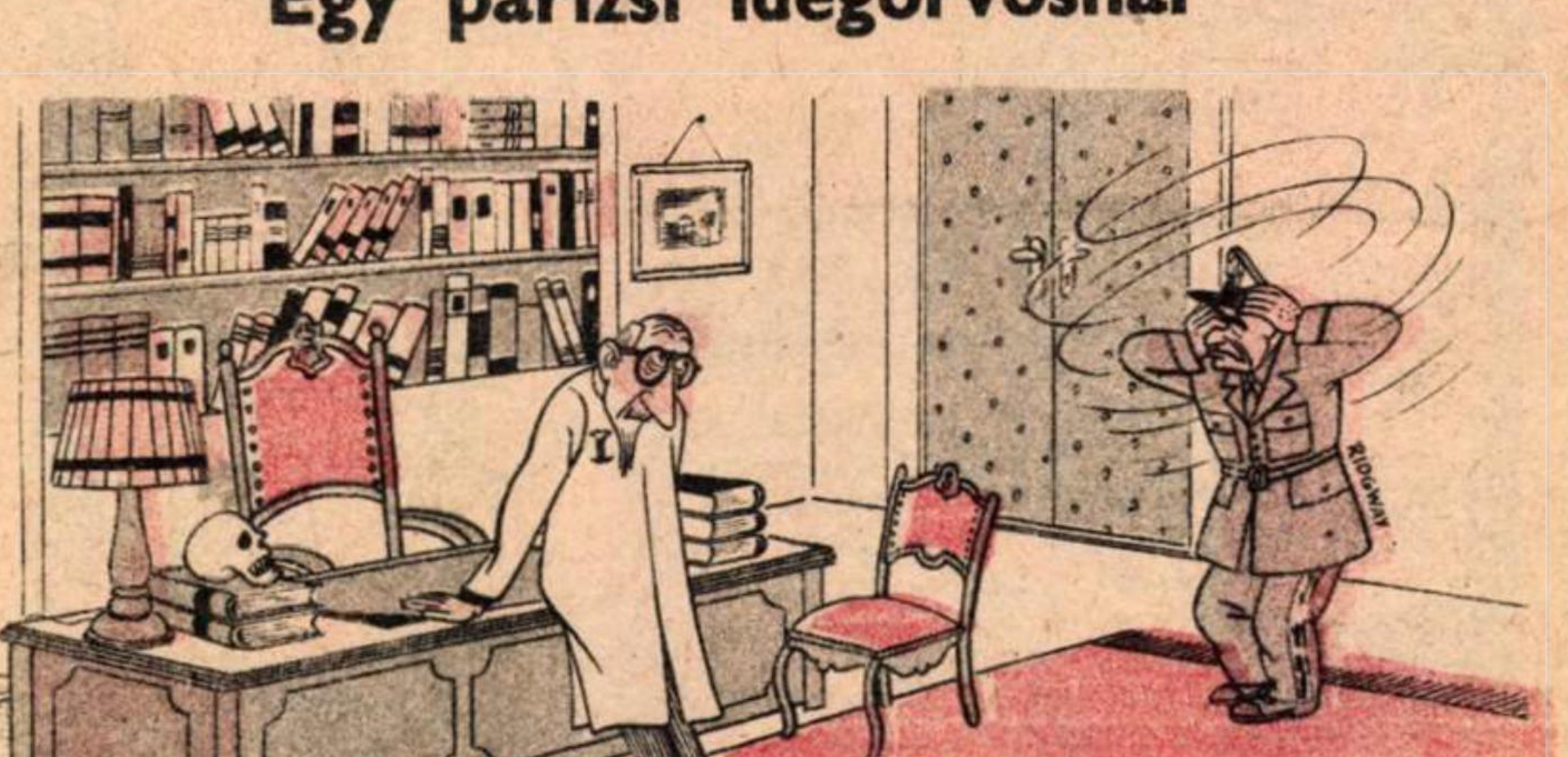

— Vizsgáljon meg, professzor úr! Valami idegbajom lehet . . Amerre csak nézek, ezt látom: Ridgway go home!

Tanulékony háziállat

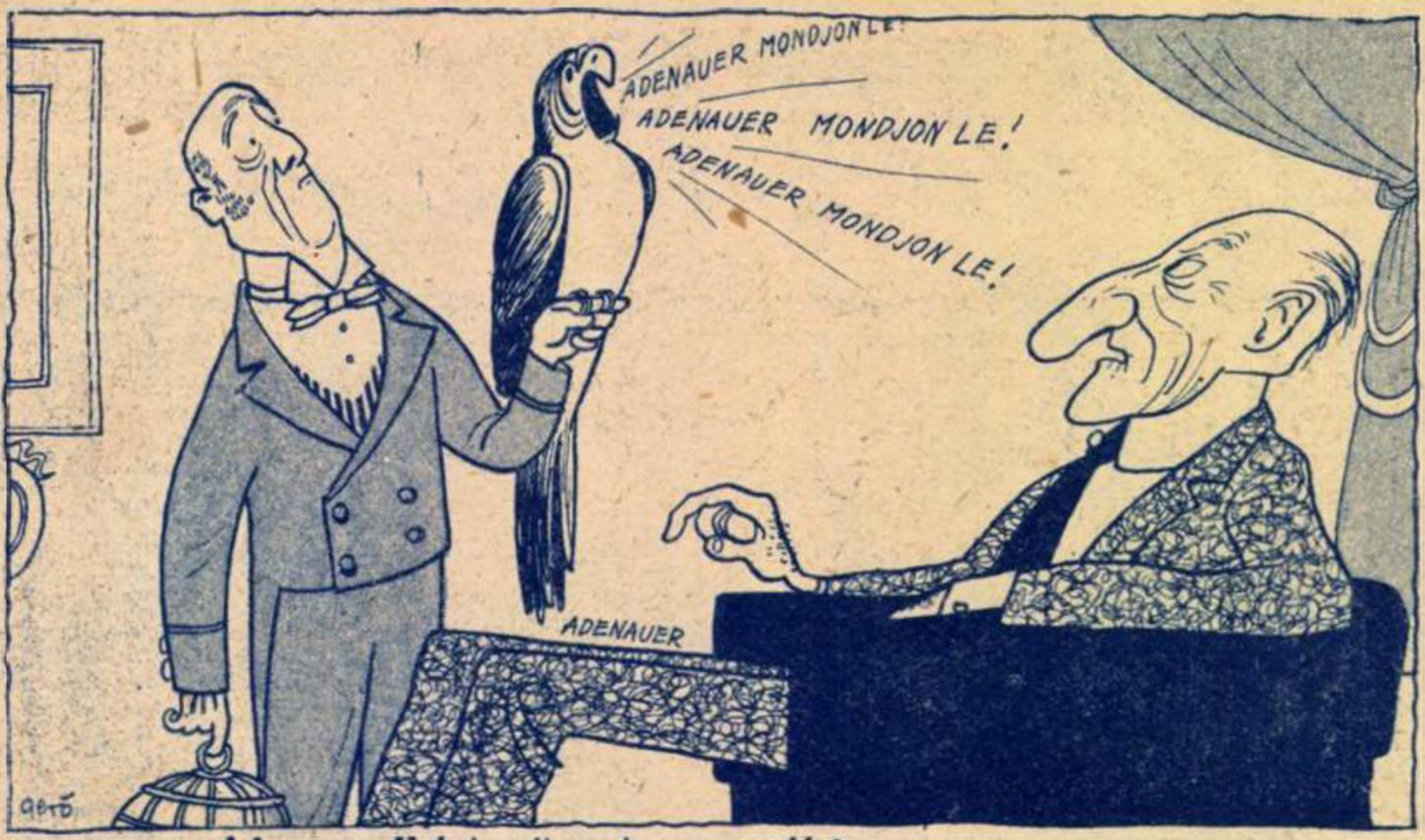
ADENAUER MONDJON LE!
ADENAUER MONDJON LE!
ADENAUER MONDJON LE!
ADENAUER
GERŐ

Adenauer: Hol tanulta ezt ez a madár?
Lakáj: Három napig az utcai ablakban volt a kalitkája...

Ezt a helyet

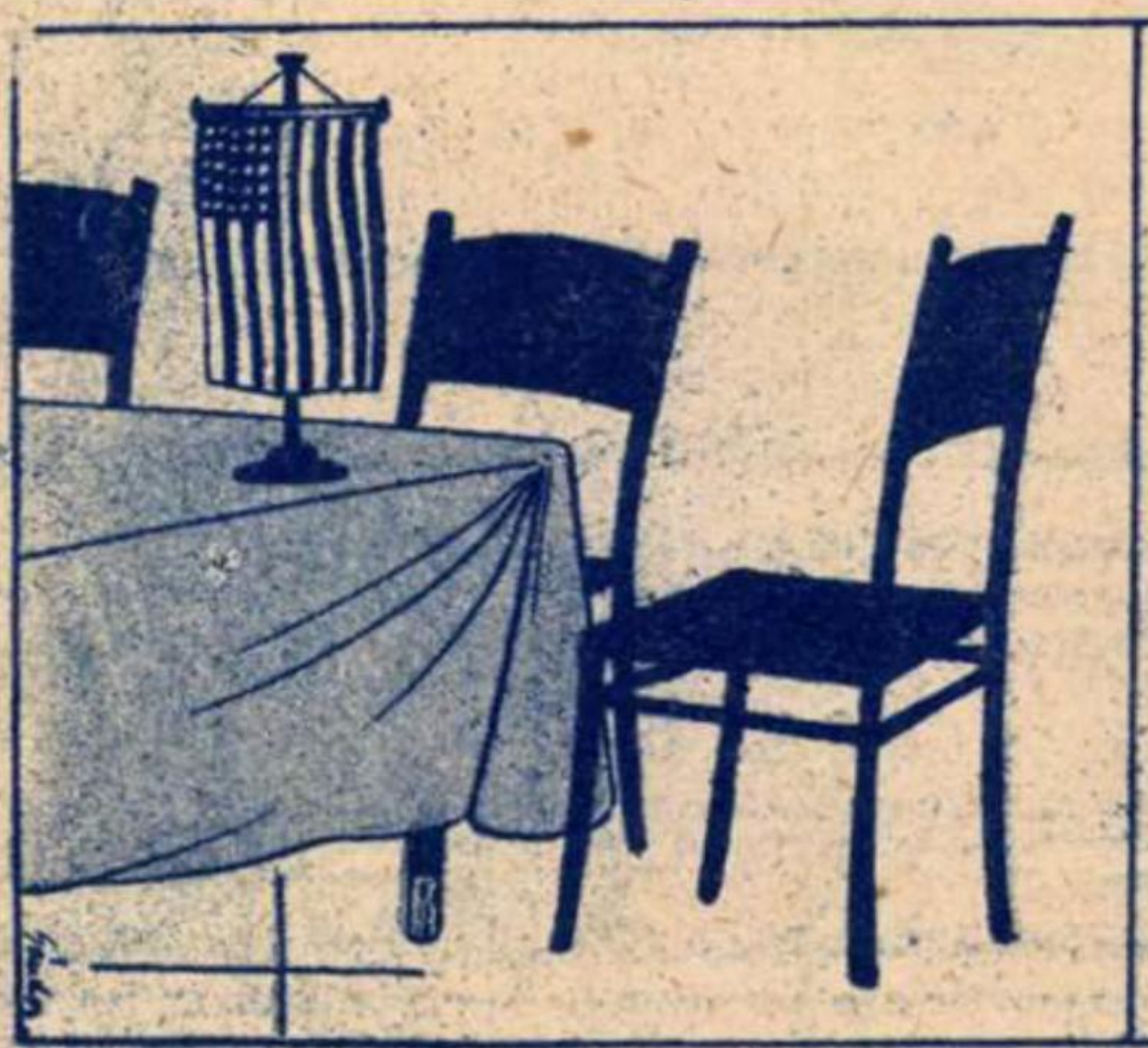

...a koreai fegyverszüneti tágyalásokon a legutóbbi napokban nem foglalták el az amerikai megbízottak.

Ezt a helyet viszont

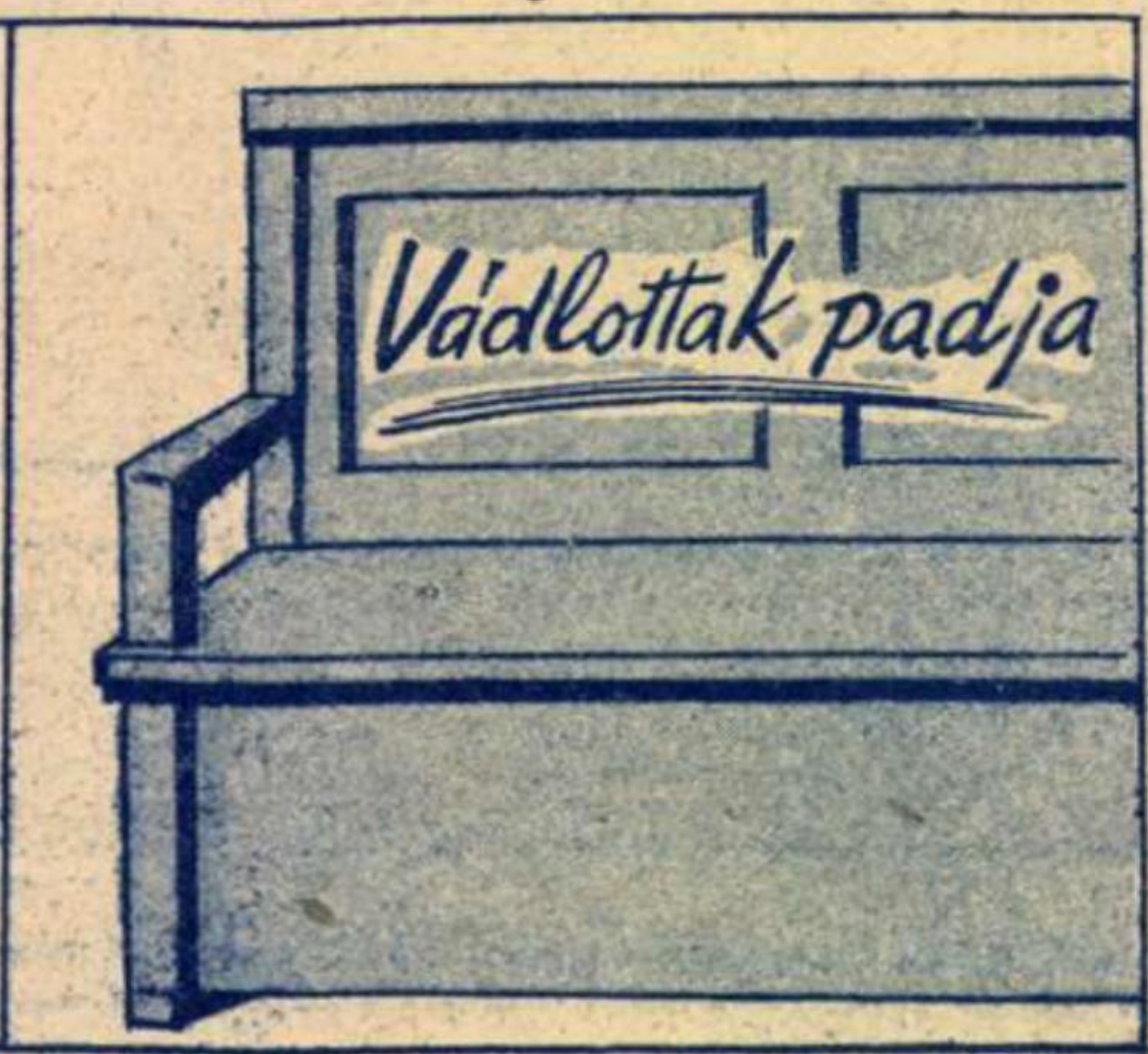

...biztosan el fogják foglalni!

Egy kis számtan

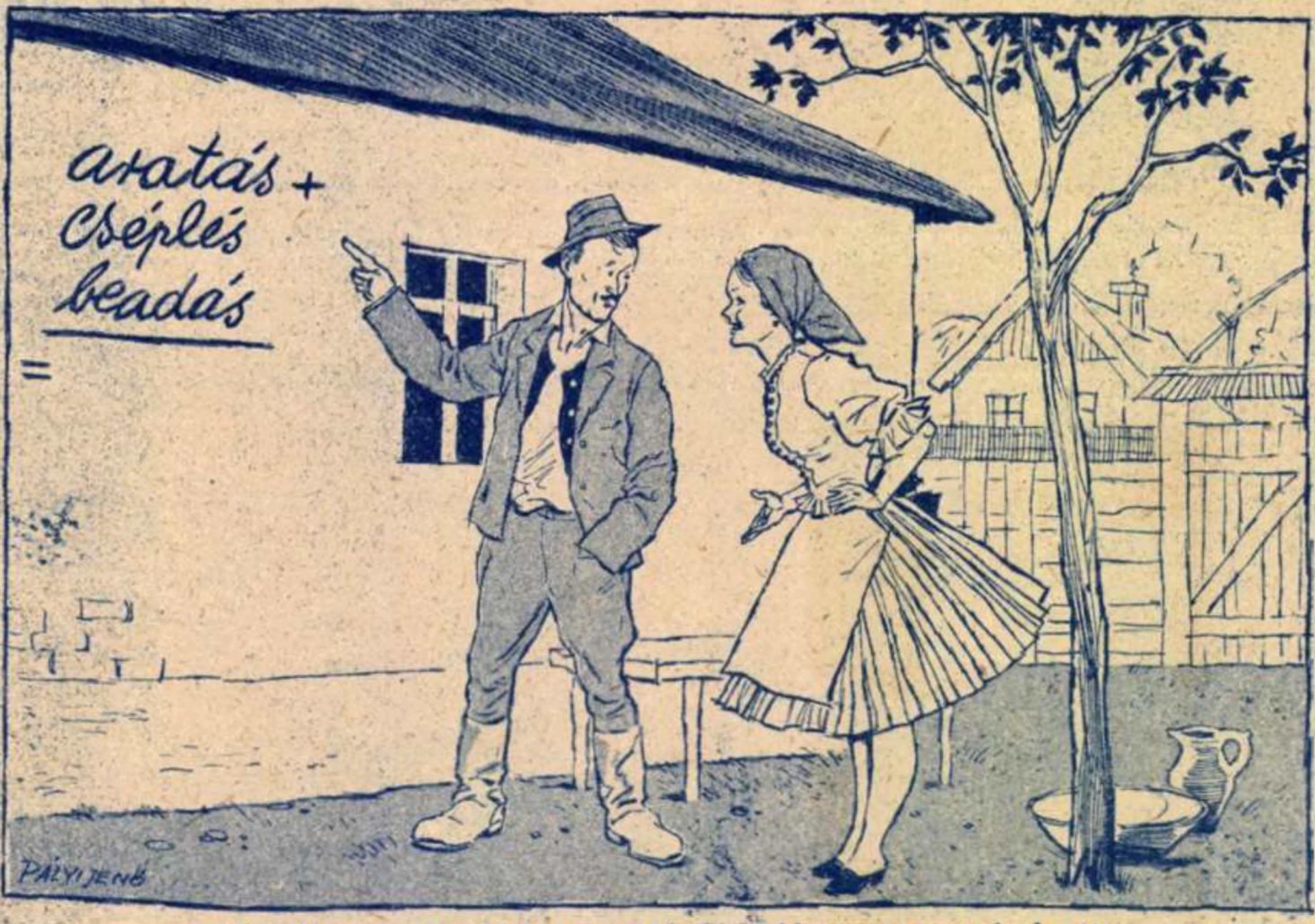

— No, Örzse, ezt add össze, aztán mondd meg az eredményt!
— Megmondom én... Szabadplac!

Üdülni viszik az óvodásokat!

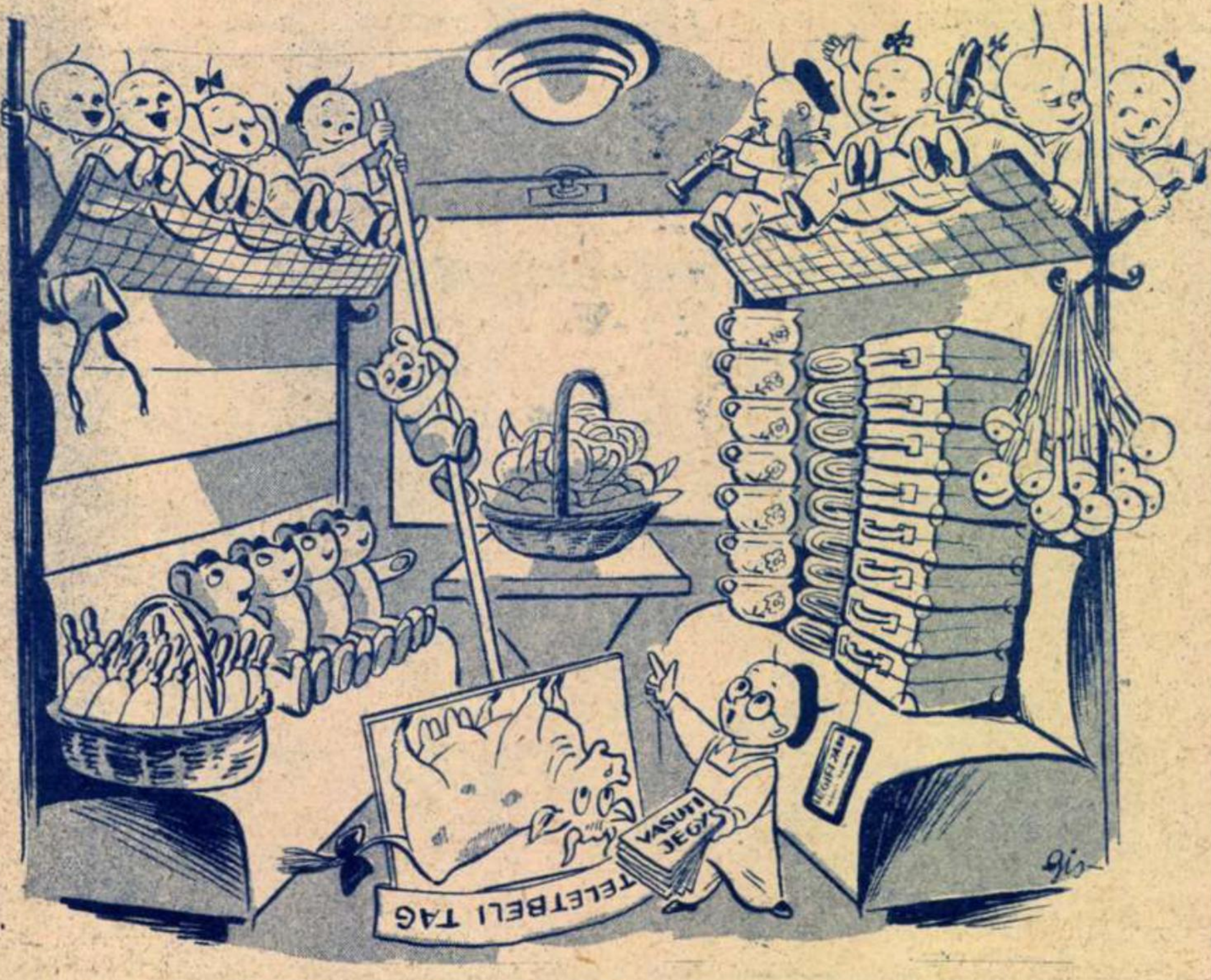

A legifijabbak üdülő vonata

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Egy néma rádió kalandjai

Aprilis elején megbetegedett a rádióm. Rádióorvost hívtam hozzá. A szerelőkórházba utalta. Bevittem a KeRaVill Lenin-körút 78. szám alatti közkórházba. Az orvos megnézte a készüléket, felszólította, hogy sóhajtson. A rádió nem volt erre hajlandó. Sem artikulált, sem artikulálatlan hang nem jött ki torkából. Azt a választ kaptam, hogy egy hét múlva jelentkezzem: addig megállapitják a diagnózist. Ez április 21-én történt.

Egy hét múlva a bolt vezetője helyett egy „alorvos" fogadott, és kijelentette, hogy most leltároznak, azonkívül sok a munkájuk. Különben is eltart két hónapig, amíg a készüléket kivizsgálják. Megvigasztalt, hogy betegemmel kivételt tesznek és május 16-án választ kapok. Naiv voltam, május 16-án újra meglátogattam a KeRaVill-kórházat. A „műtőben" megtudtam, hogy a beteg még nem került kés alá. Majd kedden! — vigasztaltak.

Most már óvatos voltam és nem kedden, hanem egy héttel később telefonáltam. Megmondtam, hogy a beteget Philipsnek hívják, foglalkozása rádió, kórházi száma ennyi és ennyi. Megtudtam, hogy a műtét ára 344 forint. Ha beleegyezem az operációba, akkor hagyjam ott a készüléket, ha nem, akkor fizessek 80 forint vizsgálati költséget. Kifizettem a nyolcvanat, elvittem a rádiót és egy ismerősöm tanácsára egy másik KeRaVill-kórházba, a Bartók Béla-útiba mentem.

Négy nappal később gyógyultan hagytuk el, én és a rádióm a Bartók Béla-úti KeRaVill-kórházat. Mindössze 125 forintot fizettem.

Vizsgálatot kérek a Lenin-körút 78. alatti KeRaVill ellen, mert lehetetlenségnek tartom, hogy amit több mint egy hónapig nem csináltak meg a Lenin-körúton, azt négy nap alatt elvégezték a Bartók Béla-úton és nem 344 forintért, hanem csak 125-ért.

GARAI LÁSZLÓ,
XIV., Hungária-körút 105.

Kérdés és felelet

A Központi Statisztikai Hivatal az alábbi távirati stílusú levelet küldte vállalatunkhoz:

„SÍKVIDÉKI FŰRÉSZIPARI V.,
BUDAPEST,
V., FALK MIKSA-U. 5.

TÁRGY: SZEMÉLYI ADATKÉRÉS.
BUDAPEST, 1952 JÚNIUS 4.

KÉRJÜK SZÜLETÉSI HELYÉT MIELŐBB VELÜNK KÖZÖLNI.

KÖZPONTI STATISZTIKAI HIVATAL,
OKTATÁSI OSZTÁLY"

Erre a levélre az alábbi választ fogalmaztam meg:

„Központi Statisztikai Hivatal, Budapest.

Hivatkozással 1952. június 4-én kelt számnélküli levélre, értesítem Címet, hogy vállalatom hosszas vajudás után, középeurópai időszámítás szerint 1952 április 1-én 8 óra 30 perckor a 14115/8. sz. miniszteri rendelet alapján Budapesten, V., Falk Miksa-utca 5. szám alatt született.

KIRÁLY GÁSPÁR örömapa."

Gül Baba sírja — egy forint

Mi, mezőtúri diákok, nemrég Budapesten jártunk és megcsodáltuk fővárosunk szépségeit. Jártunk múzeumokban, tárlatokon, mindenütt szeretettel vártak bennünket, — és nem kellett egy fillért sem fizetnünk. Meg akartuk nézni Budán a Gül Baba sírját is. Amikor bementünk abba a házba, ahol Gül Baba sírja van, a házfelügyelő három vad kutya kíséretében fogadott bennünket. Erélyesen kijelentette, hogy Gül Baba sírját személyenkint csak 1 forint belépődíj ellenében lehet megnézni. Megjegyezte, hogy most nem ér rá megmutatni a sírt és különben is Gül Baba örök nyugvóhelye javítás alatt áll.

Miért nincs állami kezelésben ez az értékes műemlék?

Tizenhét mezőtúri kollégista nevében
SÁRKÖZI FERENC

Ónod szülésznőt kér

Ónod mintaközség, 3000 lakosa van. Öt hónappal ezelőtt nyugdíjazták a szülésznőt, de nem adtak másikat. Levelekkel ostromoljuk a járási tanácsot, de nem segítenek a bajon. Avval vigasztalják a VB-elnököt, hogy júliusban már jön szülésznő. Most mit csináljanak azok az asszonyok, akik a természet törvényei miatt nem tudnak júliusig várni. Ónodon sokan várnak kisbabát és most a szomszéd községből kell szülésznőt hozatniok. Ez nagyon költséges. Az éjjeli szüléseknél még nagyobb a költség. Az is előfordult, hogy a szomszéd községben lakó szülésznő ott vezetett le szülést, amikor éppen Ónodra akarták kocsin átvinni. Sürgős segítséget kérünk.

PORÁCZKY FERENC,
a Cipész Ktsz. titkára, Ónod

Mit nyujt a posta?

Ezen a címen képes ismertető füzet jelent meg. Előszavában ez áll: „Szocialista hazánk építésén dolgozók munkáját kívánja segíteni és a dolgozók jobb kiszolgálását akarja biztosítani a posta".

Minden postahivatalban van ilyen ismertető füzet. Sajnos, azok, akik a postára járnak, nem olvassák el ezeket a füzeteket, hanem tolltörlésre, tollhegyek kipróbálására és különféle számtani műveletek elvégzésére használják. Sőt üzenetváltás is történik a füzetek címlapján és belső lapjain. Mások kitépnek egy-egy lapot, hogy a ráírt telefonszámot magukkal vihessék. A Ludas Matyi útján kérjük meg azokat, akik a postahivatalokba járnak, hogy ne rongálják meg ezeket a drága pénzen kinyomtatott ismeretterjesztő füzeteket, hanem inkább olvassák el minden sorát.

POSTAFELÜGYELŐ HIVATAL, Bpest

Héderváron történt

I.

Héderváron jártam hivatalos ügyben. Reggel háromnegyedkilenckor érkeztem a községbe, ahol minden utcában égett a villany. Sőt még délben is égett. Megállapítottam, hogy a héderváriak szeme nagyon kényes, villany nélkül még nappal sem tudnak meglenni. A minisztertanács takarékossági határozata sem zavarja őket. Nékik fontosabb, hogy Héderváron 24 órán át égjen a villany, mint az, hogy gyáraink elegendő villamosenergiához jussanak.

II.

Telefonálni akartam Győrbe. Csengetek, várok... Az emberi türelem azonban véges. A földművesszövetkezet dolgozói végre már nem tudják tovább nézni küszködésemet és figyelmeztetnek:

— Ne fáradjon, kartársnő, úgysem kapcsolnak.

Megtudtam tőlük, hogy vagy a postán nem veszik fel a kagylót, vagy nem esik le a jelzőtábla. Ők, ha telefonálni akarnak, üzennek a postára, hogy kapcsoljanak. Könnyű elképzelni, hogy milyen gyorsan intéződnek el az ügyek Héderváron. Ezúton kérdezem a hédervári postát: ha jó a telefon, akkor miért nem kapcsolnak, ha meg rossz, miért nem javítják meg? Véget kell vetni annak az operettszerű helyzetnek, hogy az emeleten lévő irodából kiáltoznak a dolgozók a járókelőkre, hogy szóljanak be a postára, mert telefonálni szeretnének.

III.

Felhőszakadás. Délután 15 óra 15 perckor indul az autóbusz Győr felé. Három óra van. Az utasok fel akarnak szállni az üres autóbuszra. Az autóbusz vezetője azonban megtiltja. Meg is indokolja a furcsa tilalmat: az autóbusz nem váróhelyiség és a szabály az szabály. Hiába hivatkoztunk arra, hogy máris csuromvizesek vagyunk, a Mávaut vezetőt nem tudtuk meggyőzni. Ha a vállalat mindenáron ragaszkodik a szabályokhoz, akkor építtessen váróhelyet.

PAPP ERZSÉBET,
OSZH-revizor, Győr

Szomjasak vagyunk!

Nálunk, Nagykátán három artézi és egy kerekeskút van. Mind a négy kút messze van azoktól, akik az artézi strandfürdő környékén laknak. Ivóvízszükségletünket eddig a fürdő artézi kútjából fedeztük, amely éjjel-nappal folyik.

A fürdő új vezetője azonban megtiltotta a vízhordást. Furcsa tilalmát azzal indokolta, hogy a kifolyócső alá helyezett kannák fenekéről leváló homok beszennyezi a fürdő vizét.

Ez nem felel meg a valóságnak. A kannák nem mocskosak és nem szennyezik be a fürdő vizét.

A jó ivóvíz is fontos, nemcsak a fürdés. A fürdő vezetője nem szolgálja a közegészség ügyét azzal, hogy a környékbeli lakosokat a messzi állomásra küldözgeti vízért. Különben is, a vasútállomás motorikus erővel szivattyúzott vize elsősorban az állomás dolgozói és az utasok ellátására kell.

Kedves Ludas, intézd el, hogy ezentúl is a fürdőből kapjunk vizet.

KUCZORA FERENC,
a nagykátai Fodrász KTSZ dolgozója.

Az érdekeltek hozzászólnak

A Ludas Matyiban közlemény jelent meg arról, hogy a lengyeltóti kórház homlokzatán grófi címer díszeleg. Erre a szembetűnő tényre a kórház vezetősége már régen felfigyelt, azonban a Múzeumok és Műemlékek Országos Központja nyilvántartott műemlékjellegű épületnek jelölte meg a kórházat, ezért a címert nem lehet levenni.

BAKA GYULA,
kórházi gondnok.

Ludas Matyi elintézte

A május 29-i számban megjelent „Civil a pályán akadályokkal" c. közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy a vetítéssel kapcsolatban valóban történtek hibák. A hiányosságokért felelős dolgozókat megbüntettük. Reméljük, hogy a jövőben hasonló hibák nem fordulnak elő.

MOZGÓKÉPÜZEMI VÁLLALAT
BAJUSZ JÓZSEFNÉ

A „Szombathelyi Cipőgyár címére" című cikkel kapcsolatban közöljük, hogy nem a Cipőnagykereskedelmi Vállalathoz tartozott az ügy elintézése. A szombathelyi üzlet volt felelős. Vállalatunk azonban hibát követett el, amikor belenyugodott abba, hogy a cipő a reklamációs csoportnál feküdt és nem kerestünk összeköttetést sem a Dunántúli Rostkikészítő Vállalattal, sem pedig a Szombathelyi Szivárvány-üzlettel. Utasítást adtunk, hogy a sztahanovista dolgozó soronkívül kapjon egy pár cipőt.

CIPŐNAGYKERESKEDELMI VÁLLALAT
DR. GÁL LÁSZLÓ

Köszönjük, hogy panaszoslevelünk megjelenése után pár nap múlva megkaptuk december óta esedékes munkabérünket.

AZ ÓZDI KÓRHÁZ DOLGOZÓI

Séta az állatkertben

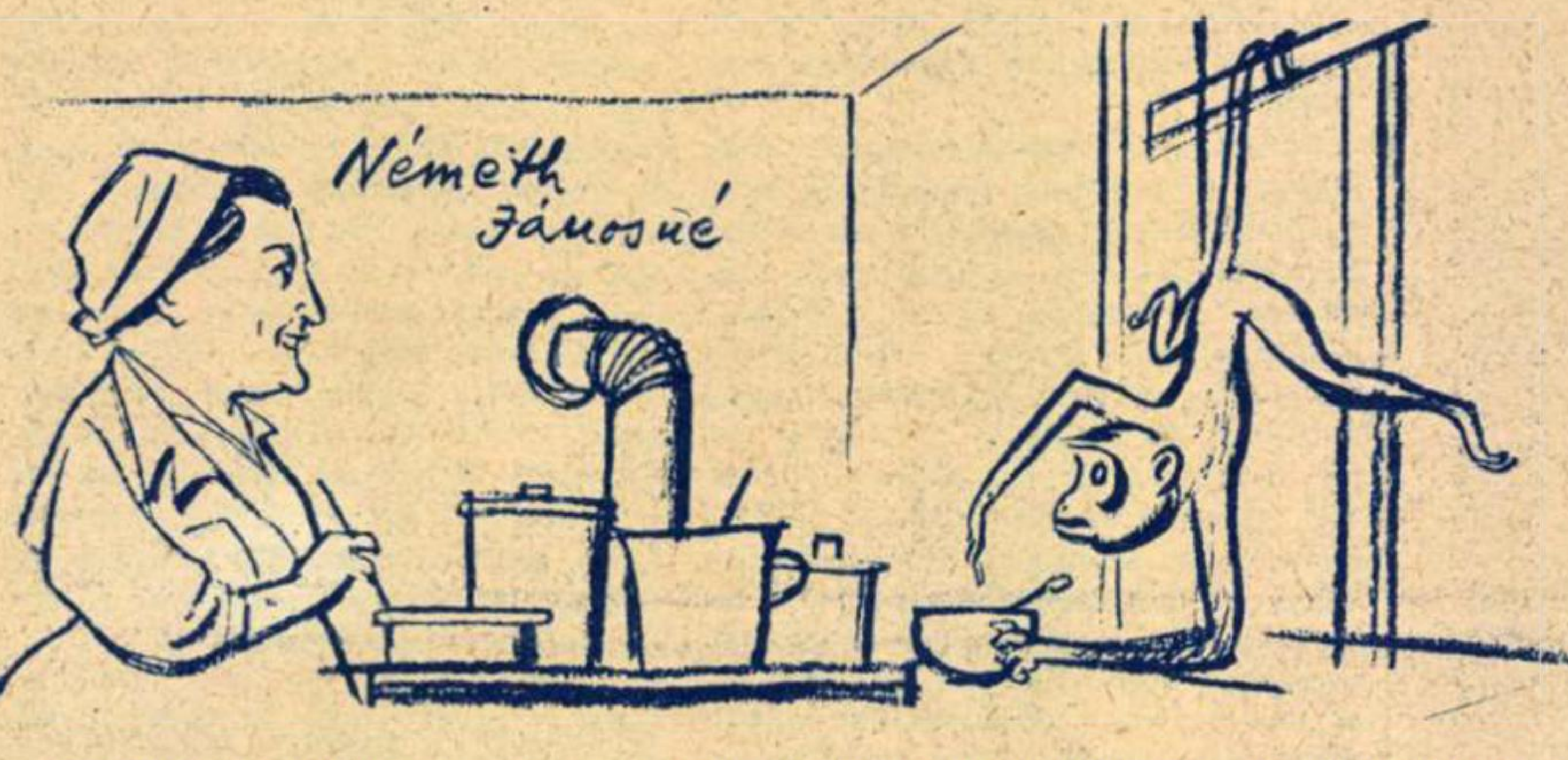

MAJOM MAKI: Mégis csak hallatlan! Megint hideg! Hányszor mondjam, hogy a reggeli teát forrón szeretem!

NÉMETH JÁNOSNÉ, A KONYHA VEZETŐJE: Mihelyt a Gázművek bevezeti a gázt, megszűnik minden ilyen reklamáció!

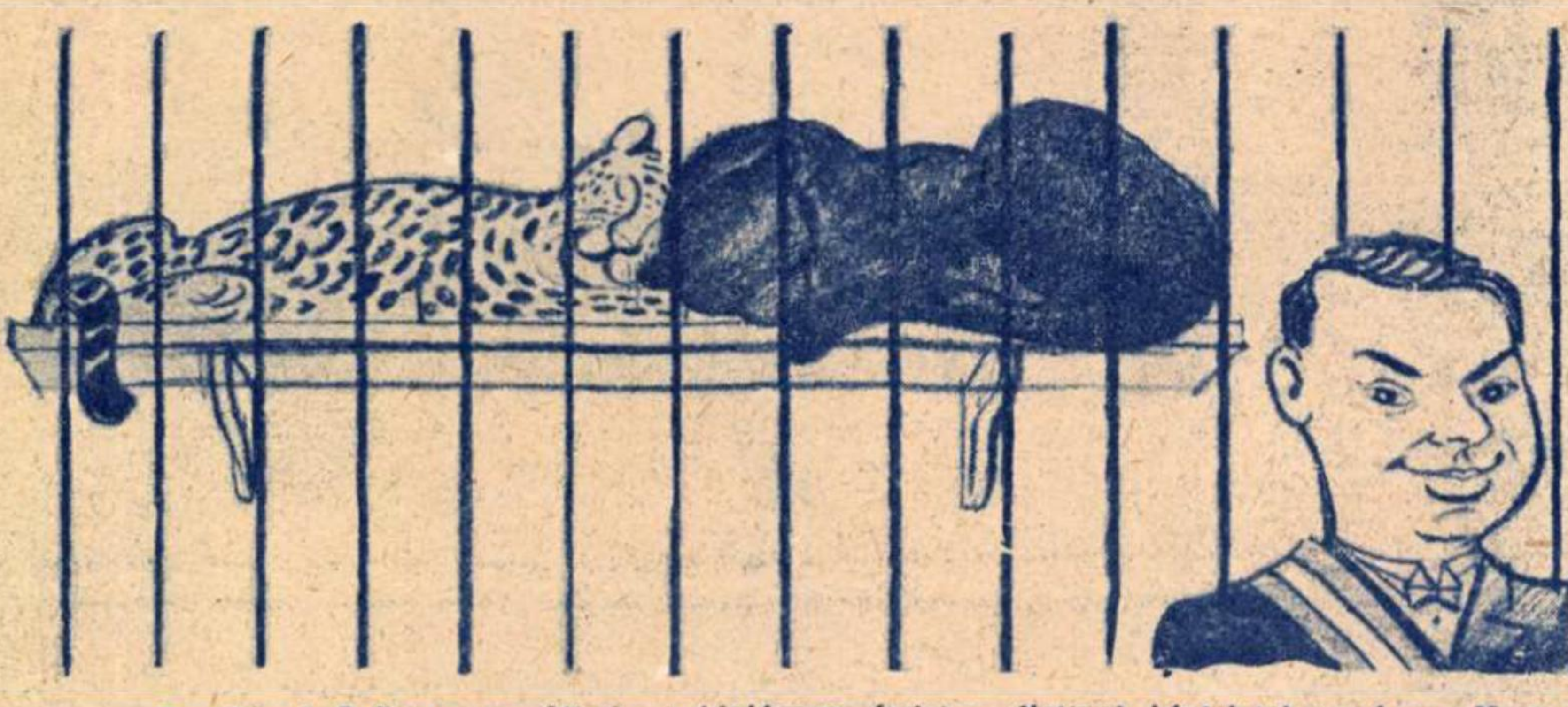

Dr. Lányi György, az Állatkert biológusa érdekes élettani kisérleteket végez. Most egy feketepárduc férfiút házasitott össze egy leopárd-leánnyal. Ime: a házasság-közvetitő is elégedett és az ifjú pár is.

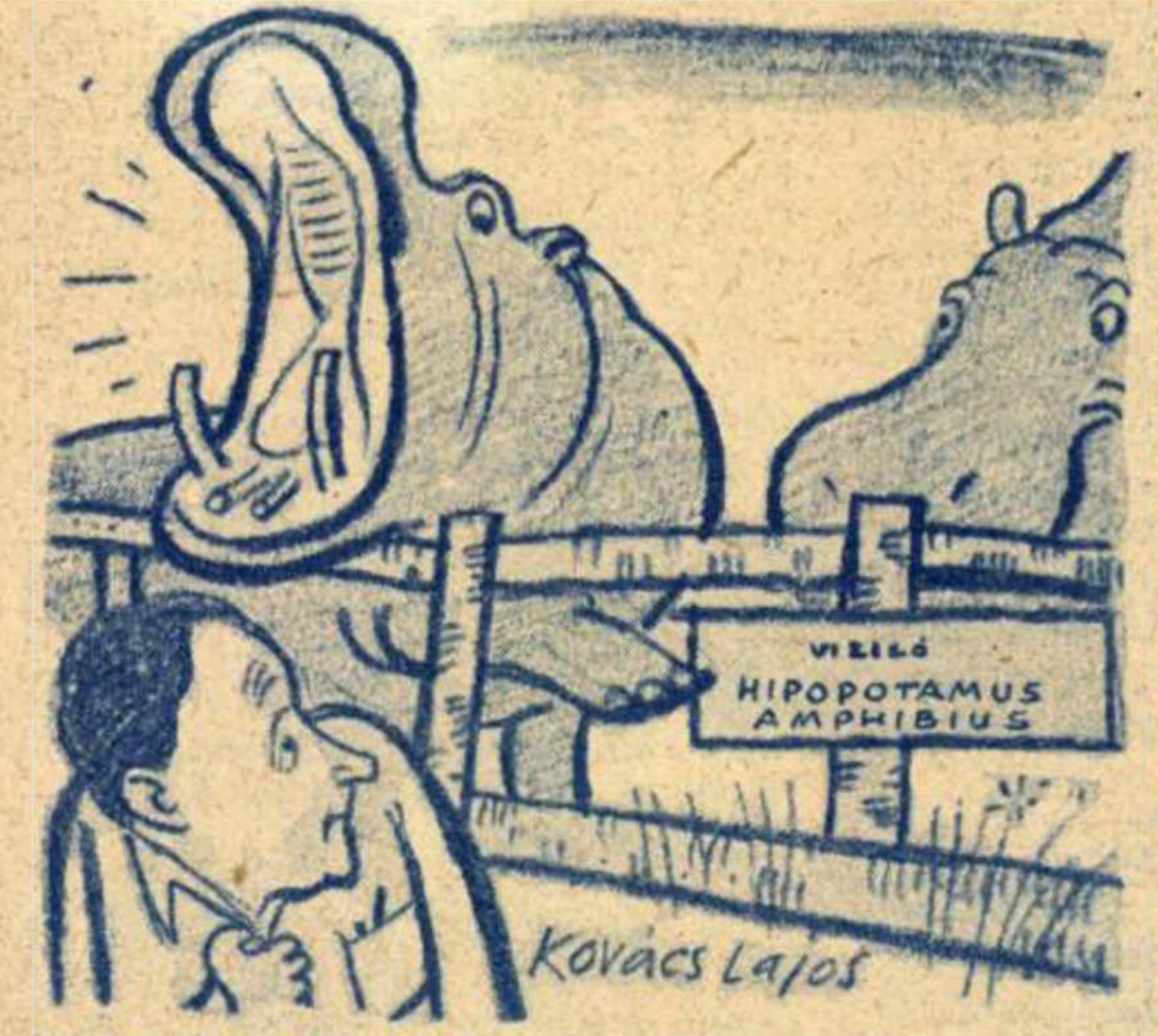

Kovács Lajos festi a kert összes tábláit. Nincs is semmi baj, a táblák szépek, csak a latin nevekkel van néha kis zavar. Legutóbb az egyik víziló óriási száját tátott és kikérte magának, hogy a „Hippopotámust" egy pével írják!

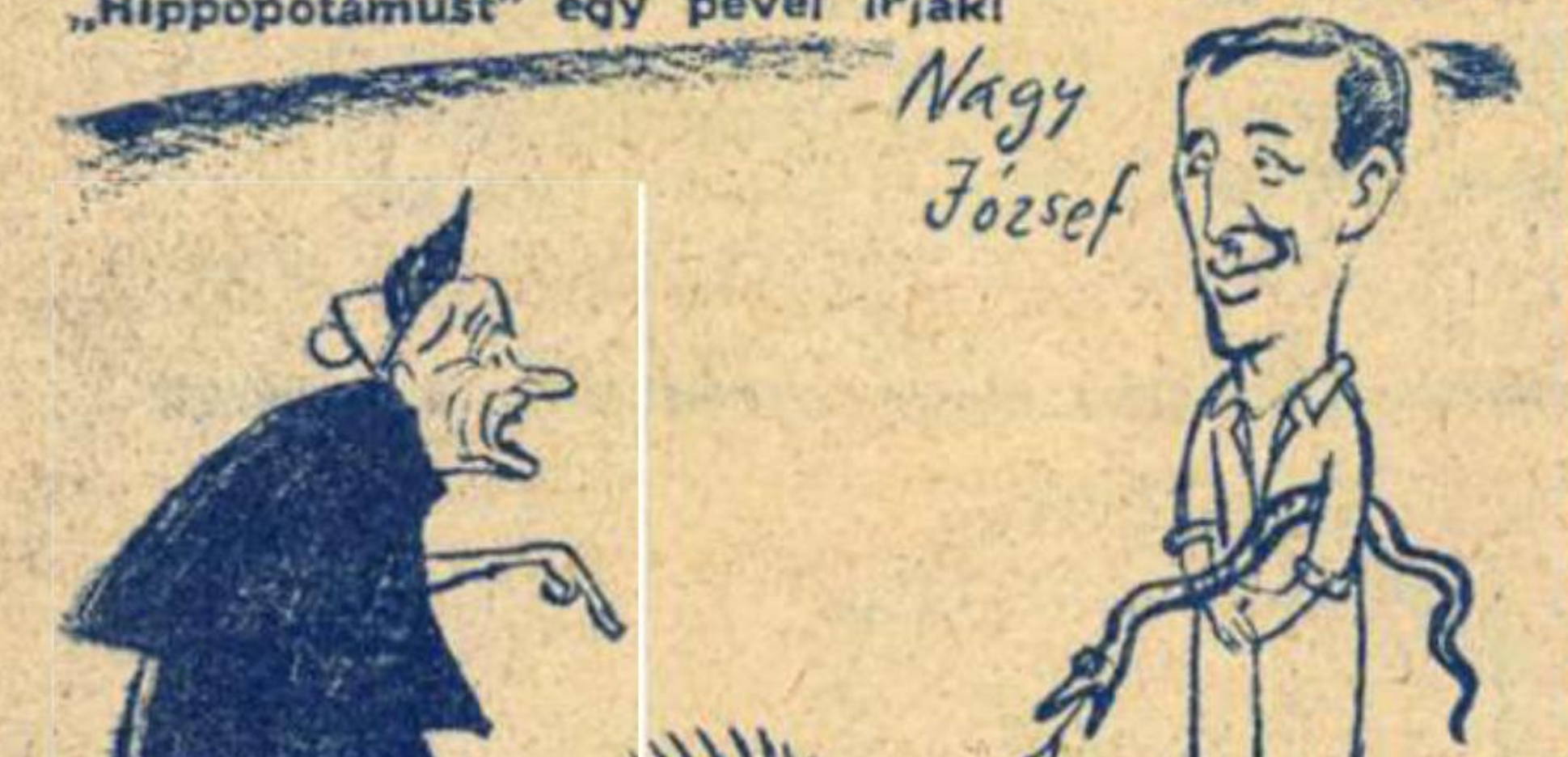

Az Állatkertre senki sem kiabál kigyót, békát, hanem behozza ajándékba. Nagy József állatkerti felügyelőhöz a napokban beállitott egy néni egy sündisznóval. „Tudja, drágám — mondta — gonosz, rossz állat ez, nem fog egyetlen bogarat sem! Elhoztam, hogy zárják be!"

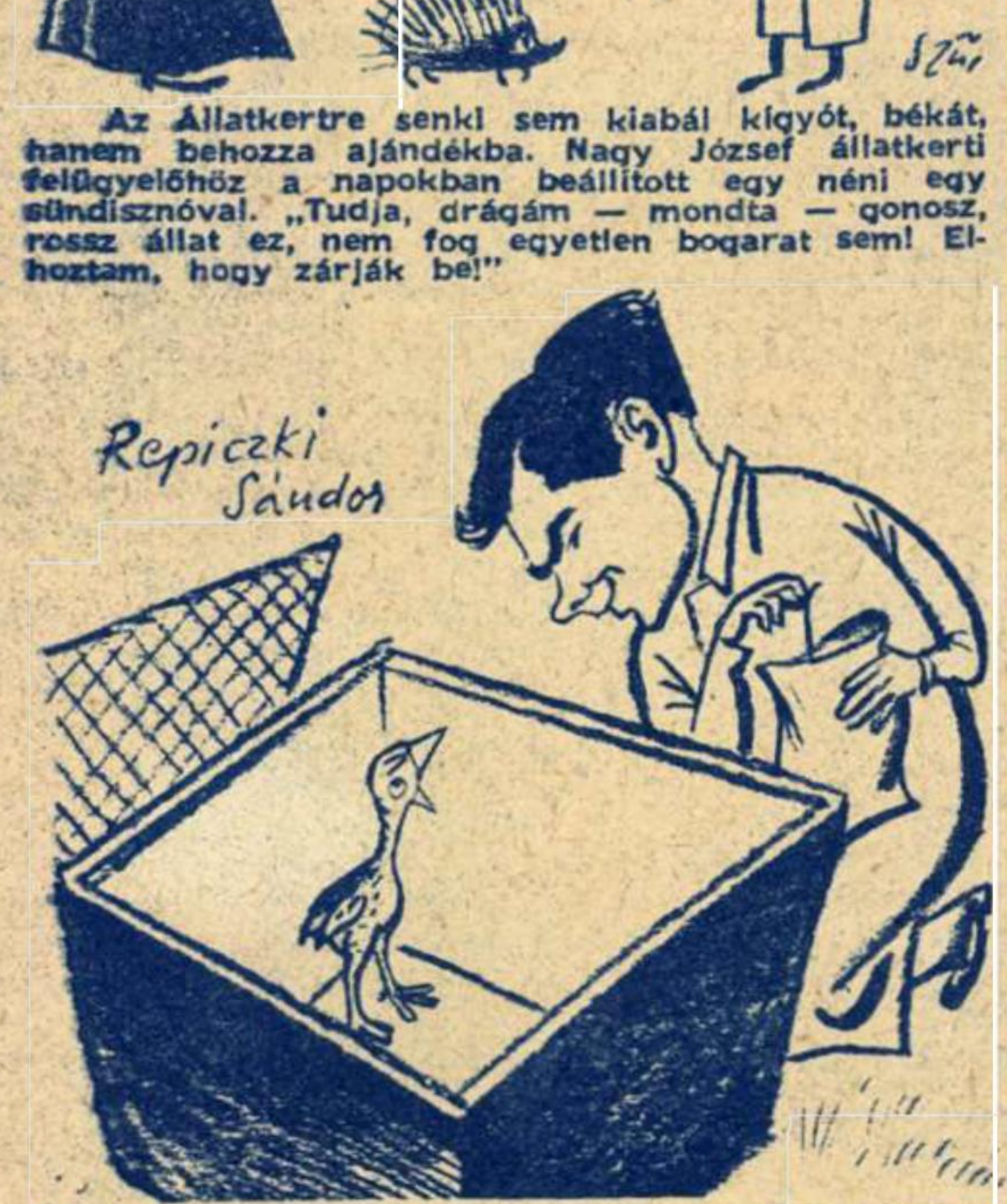

Repiczki Sándor az Állatkert dolgozóinak DISZ titkára. Különösen a madarak ápolója. Mint igazi ifihez illik, a szíve az „ifi-madarakhoz" húzza. Különösen a kis túzokot szereti, amelynek rendszeresen visz finom csemegét: néhány elhúnyt fehér egeret!

Az Állatkertet igazán úgy ismerem, mint a saját tenyeremet! Tudom, hogy az ostrom alaposan kipusztitotta, de azóta már jó néhányszor voltam kint, lassan lakót kapnak a ketrecek, ott hiéna vicsorit, itt viziló tátogat, ennyi az egész.

Igy léptük át a kőelefántos főkaput. Fehérköpenyes biológus fogadott, doktor Lányi Györgynek hívják, az állatok élettanát tanulmányozza, azért van itt a Kertben. Tőle tudtuk meg, hogy az ostrom után összesen öt állat maradt az Állatkertben, egy teve, egy elefánt és három madár, ezek közül is egy idegsokkosan rángatta egyik szárnyát. Igy kezdték el a felszabadulás után. Elsősorban hazai állatállományunk példányai kerültek a rácsok mögé: őzek, szarvasok, vizimadarak, sasok, pávák, nyulak... Ezeket az állatokat az ország minden részéből küldték, hozták az Állatkertnek. Fiatalok és öregek állatadományai futottak és futnak be még ma is. Első helyen az úttörő pajtások állnak, a napokban az egyik vidéki iskola úttörő csapata küldött egy nagy ládát, amelyben kétszázhúsz gyik és kigyó tanyázott. A ládára gondosan ráirták: Vigyázat, törékeny!

Az Állatkerben működik az Ifjú Biológusok Köre. Úttörők tanulmányozzák ezekben a körökben az állatok szokásait, életét, jegyzeteket készitenek és megfigyeléseikkel sok esetben a biológusok munkáját is elősegitik.

— Látta már a kovács, asztalos, mázoló, cimfestő műhelyünket és a kőműves műhelyt? — kérdi másik kisérőnk, Nagy elvtárs, a Kert felügyelője.

A játszótér mellett fekszenek a műhelyek. Száznál több dolgozó tevékenykedik itt, saját kezelésben végzik el a kőműves, kovács, asztalos munkákat, rácsok javitását. Gyönyörű kultúrtermük van, amit saját maguk épitettek és amire a legbüszkébbek, van itt egy zongora, amelyet egy bomba a földszintről felhajitott az első emeletre, aztán vissza. Amikor az Állatkert megkapta, sok darabban volt és vasszeg, rozsdás vasaló, cipőkefe, vekkeróra került elő belőle, húr, billentyű, pedál hiányzott. Megjavitották, s remek hangszer vált belőle.

•

A majomház mellett, a farkasvár aljában nagy pázsitos terület közepére köralakú vizmedencét és szökőkutat épitenek. Mi lesz itt? Ide kerül az állatóvoda... Értem, értem... Mi az az állatóvoda?

— Állandóan szaporodik a Kert népes társasága — magyarázza Lányi elvtárs. — Most is vannak kis fekete párducaink, kis pumánk, dingókutyáink, kis bárányok, kecskék, mosómedvék. Anyai örömök elé néz a tigris, oroszlán, viziló... Nos, ezek a kicsinyek, fogra, körömre és fajra való tekintet nélkül, itt élnek majd együtt, az óvodában. A moszkvai állatkert tapasztalatainak felhasználásával teremtjük meg mi is annak lehetőségét, hogy a különböző állatfajták kicsinyei egymással játszadozva, együtt nevelkedjenek.

Nohát, ezt se tudtam eddig. Ugyancsak újdonság volt számomra az is, hogy a kenguru-ketrec mellett Micsurin-kertet létesitettek, ahol gyapot, citrom, narancs terem. Azt se tudtam eddig, hogy egy majomreggeli a következőkből áll: alma, dió, cseresznye, rizs, szőllő, cukor, lekvár, összekeverve és hozzá tea. (Szerettem volna megkóstolni ezt a reggelit, mert minden egyes alkatrészét nagyon szeretem, de a konyha idegeneket nem szolgál ki, még akkor se, ha szegről-végről rokona a kosztosoknak.) Azt még kevésbbé tudtam, hogy a két elefánt naponta fejenként 160 kiló szecskát eszik meg. (Figyelem, nem szöcskét, mert az a madarak eledele.)

A medvékről megtudtuk, hogy az ápoló gyakran jár be hozzájuk. „Csak nem szabad mutatni, hogy az ember fél tőlük" — magyarázta. A magam részéről megfogadtam ezt a tanácsot, büszkén kidüllesztettem a mellem, mint aki egyáltalában nem fél... és nem léptem be a ketrecbe.

Az állatkert orvosának rendelője a tigrisház fölött van és például egy napi körútja során beköti a zebra megharapott fülét, sínbe teszi egy őz őzlábát, megvizsgálja egy sas sasszemét, vagy azt mondja a bagolynak, hogy nagyfejű. Láttunk egy pár koronás főt is: néhány koronás daru állt a ketrecben. Ezek egyre kevesebben vannak és nagyon buták. Pontosan, mint a királyok.

A madárház mellett van a madáróvoda; keltetőgéppel, mesterséges meleggel ellátott hely ez, ahol rengeteg fajta madárfióka között egy csokorra való kis gulipánt láttunk. (Nem tévesztendő össze a tulipánnal, mert az virág.) A legféltettebb madárfióka a túzok, amely értékes cseremadár, a külföldi állatkertek szívesen cserélnek érte más állatot. Ezért nem csoda, hogy itt az a mondás járja, hogy jobb ma egy túzok, mint holnap tízezer veréb. A madarak különben nagyszerű tolldiszben vannak, kitűnően táplálkoznak — évente 5 millió hangyatojást esznek — és jó gondozásban részesülnek. Ezt nem az ápolók mondták, hanem Lóri, a sárgafejű amazon-papagáj, amellyel hosszasan elcsevegtünk. Azt is elpletykázta nekünk, milyen helytelen, hogy a sasok ketrece előtt nincsen védőkorlát!

Nagyban folynak a Pálmaház épitési munkálatai is; gyönyörű akváriumok, terráriumok, délszaki növényzet, krokodiltanya teszi majd érdekessé és tanulságossá az új pálmaházat. Körülötte és az egész Kertben csodálatosan szép a növényzet, a virágok, fák és bokrok mind Somogyi József főkertészt és a nagyszerű kertészeket dicsérik. A szabadtéri szinpad aljában elhelyezett szemétlerakodóhely, tetején egy félbetört porcelánkagylóval, viszont a szabadtéri szinpad karbantartóit... illetve karban nem tartóit korholja.

Még rengeteg mindenfélét láthattunk és tanulhattunk volna, ha a Kertet nem zárnák be minden este. Igaz, hogy szívesen láttak volna vacsorára is, az emu nevű struccféle madár sötétzöldhéjú tojásából négy ember részére készülhet remek rántotta, de mi inkább megmaradtunk a jólbevált tyúktojás mellett.

VAJDA ALBERT

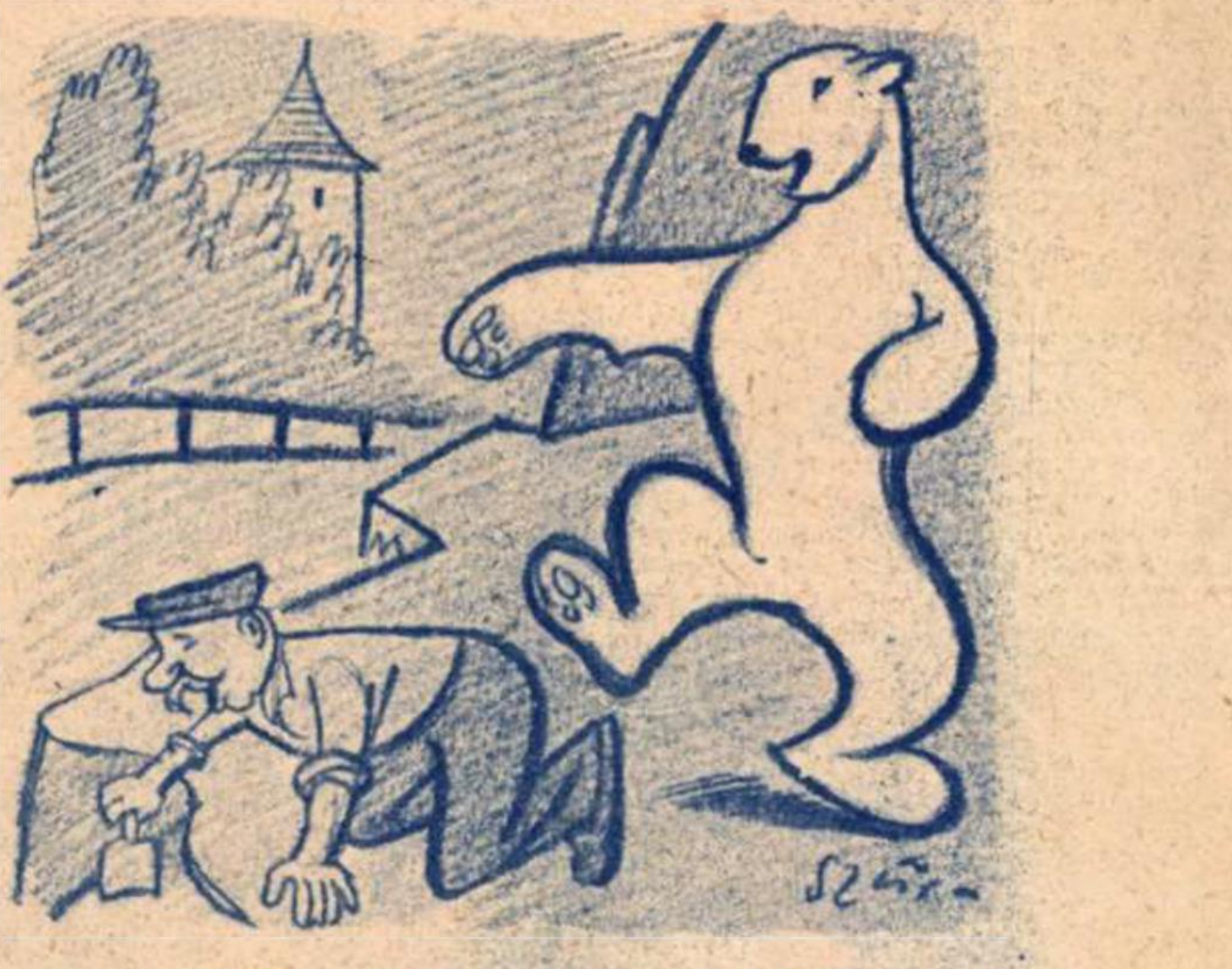

A jegesmedvék várát javitotta két kőműves. Az egyik elment malterért, a másik dolgozott. Egyszer csak hallja, hogy visszajött a társa, hátra se fordul, csak mondja: „Add már ide azt a maltert!" Az nem adja, csak szuszog. „Mi az ördög?" — néz fel a kőműves, hát az egyik jegesmedve áll mögötte. Egy darabig bizalmatlanul méregették egymást, aztán a jégmackó — látván, hogy minden rendben megy — visszament a barlangjába.

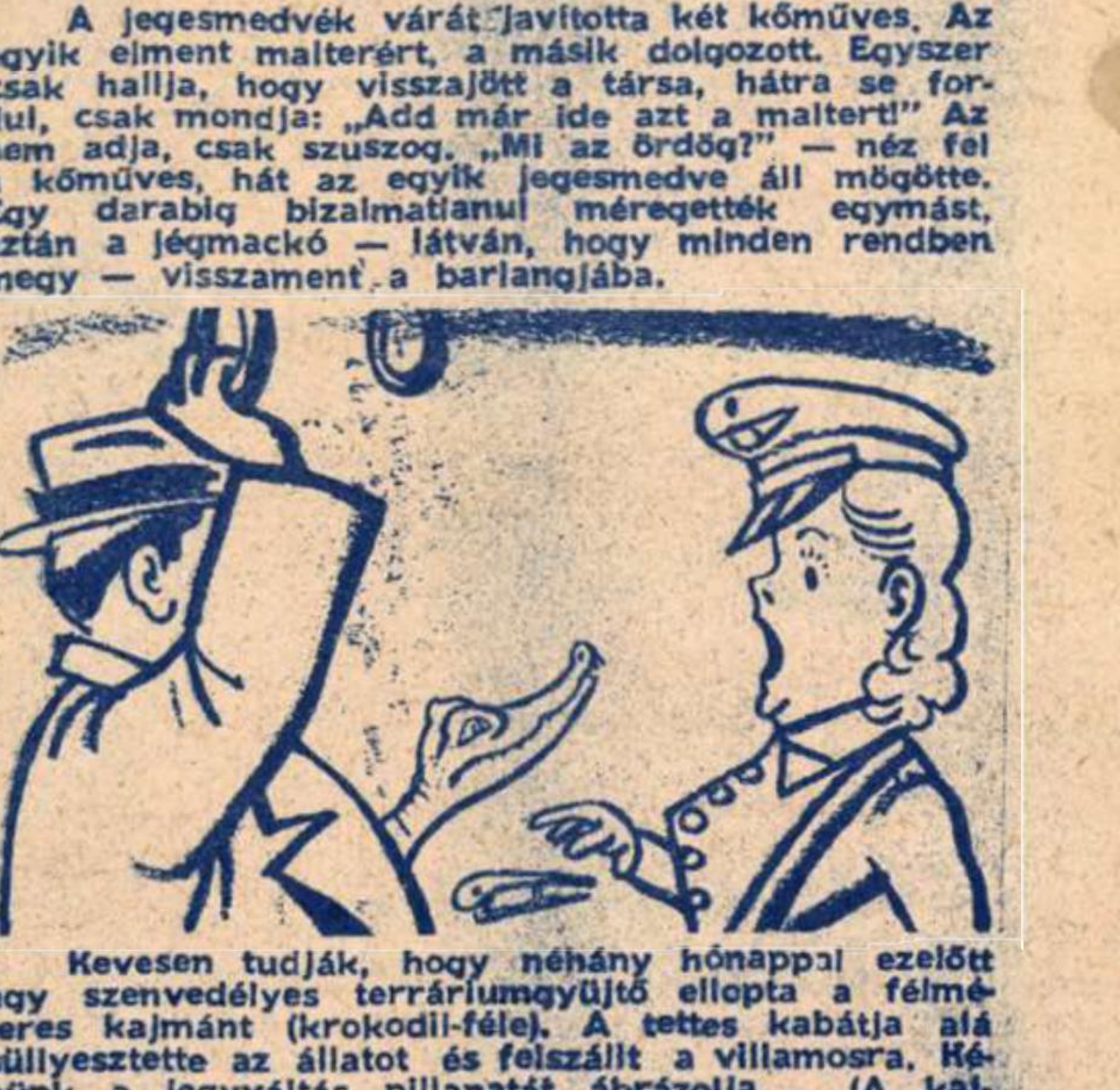

Kevesen tudják, hogy néhány hónappal ezelőtt egy szenvedélyes terráriumgyűjtő ellopta a félméteres kajmánt (krokodil-féle). A tettes kabátja alá süllyesztette az állatot és felszállt a villamosra. Képünk a jegyváltás pillanatát ábrázolja... (A kajmán természetesen azóta már ismét üvegkalitkájában pihen.)

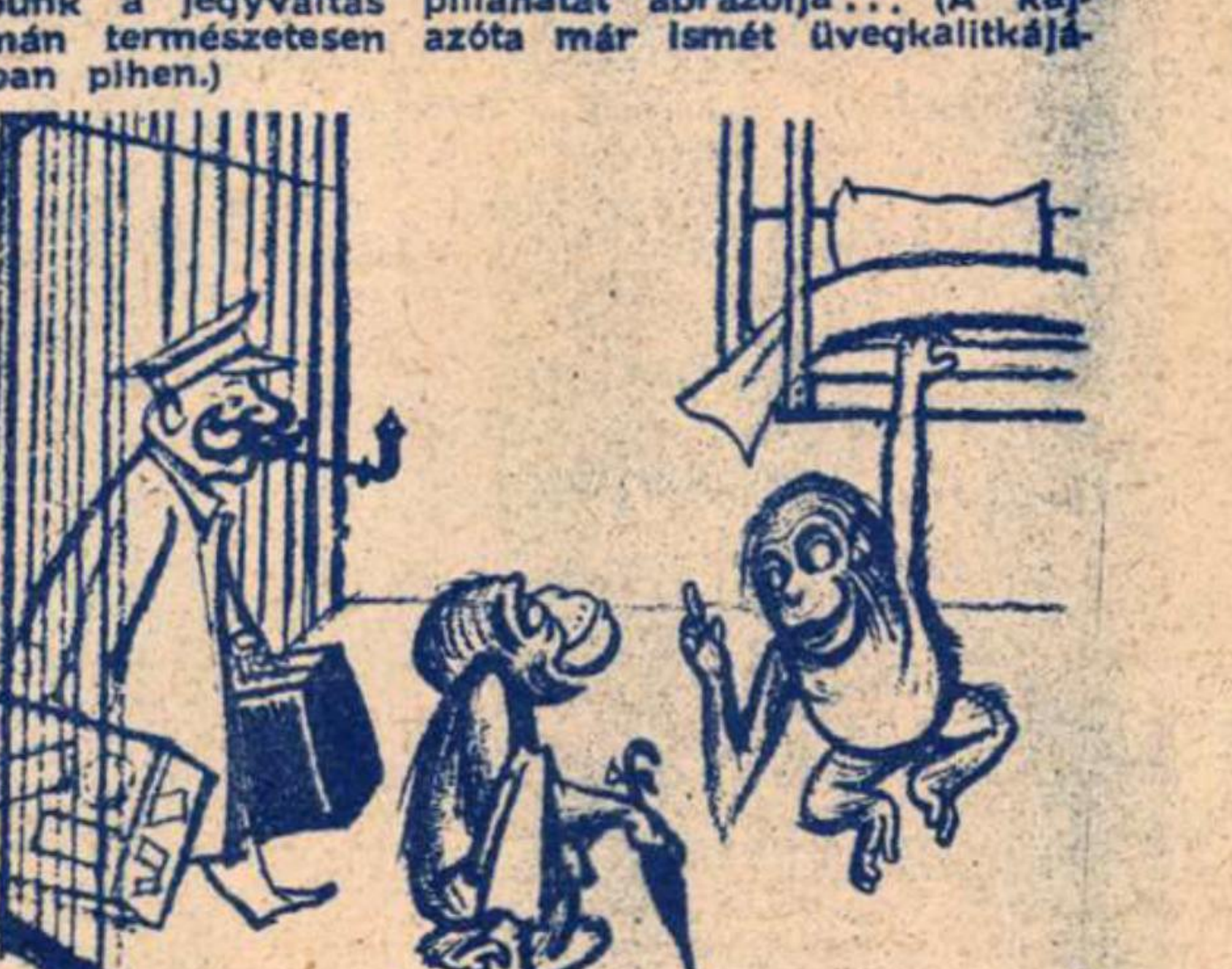

— Várj csak fiam, megnézem, elég ruganyos-e az Epeda! — mondja a Hollandiából most érkezett csimpánzné a férjének. Tökéletesen berendezett lakás várta őket, epedás ágy, teveszőr takaró, párna, asztal, szék, tányér, villa.

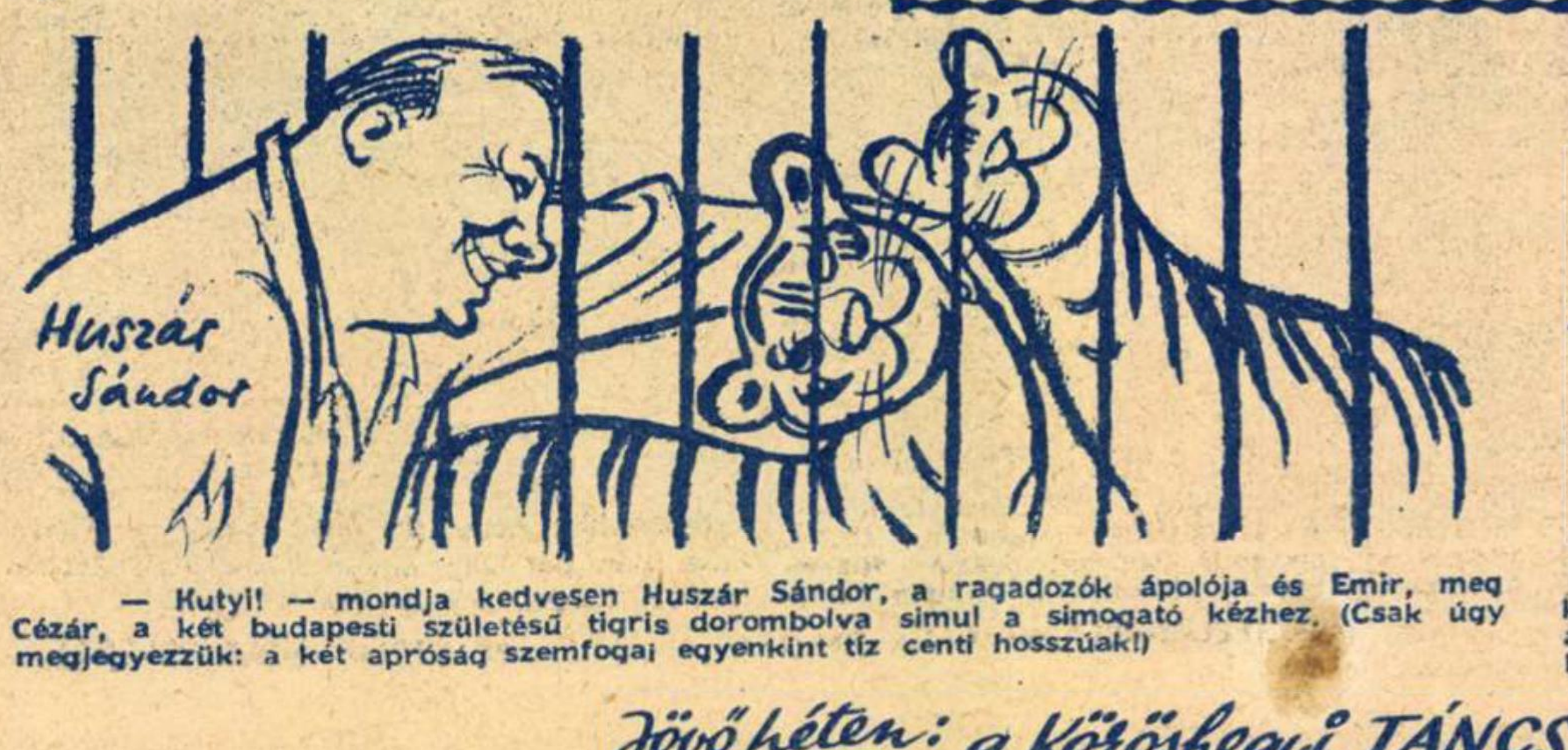

— Kutyi! — mondja kedvesen Huszár Sándor, a ragadozók ápolója és Emir, meg Cézár, a két budapesti születésű tigris dorombolva simul a simogató kézhez. (Csak úgy megjegyezzük: a két apróság szemfogai egyenkint tíz centi hosszúak!)

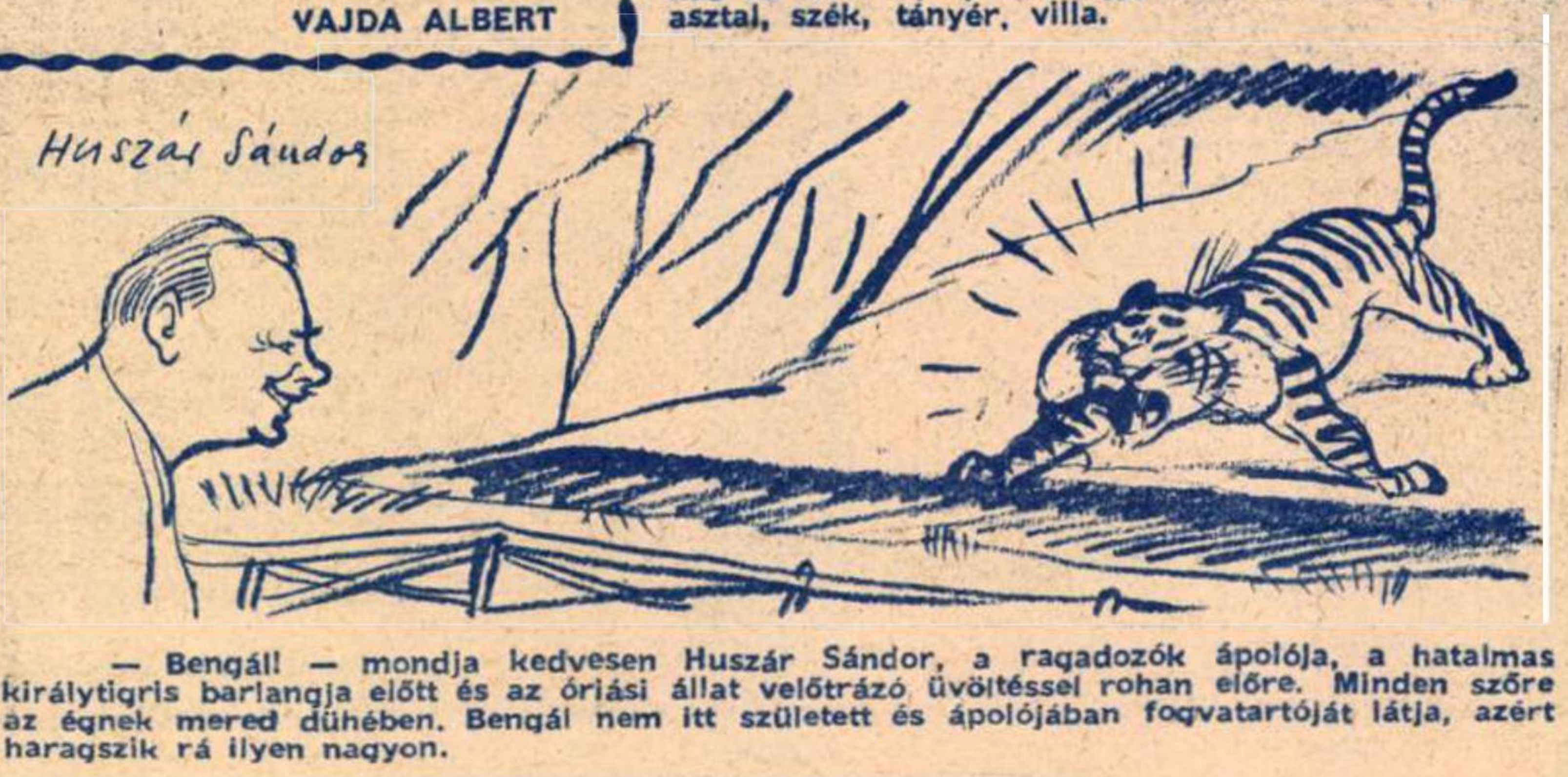

— Bengál! — mondja kedvesen Huszár Sándor, a ragadozók ápolója, a hatalmas királytigris barlangja előtt és az óriási állat velőtrázó üvöltéssel rohan előre. Minden szőre az égnek mered dühében. Bengál nem itt született és ápolójában fogvatartóját látja, azért haragszik rá ilyen nagyon.

Jövő héten: a Kőröshegyi TÁNCSICS termelőszövetkezetben

Így íródott alá . . .

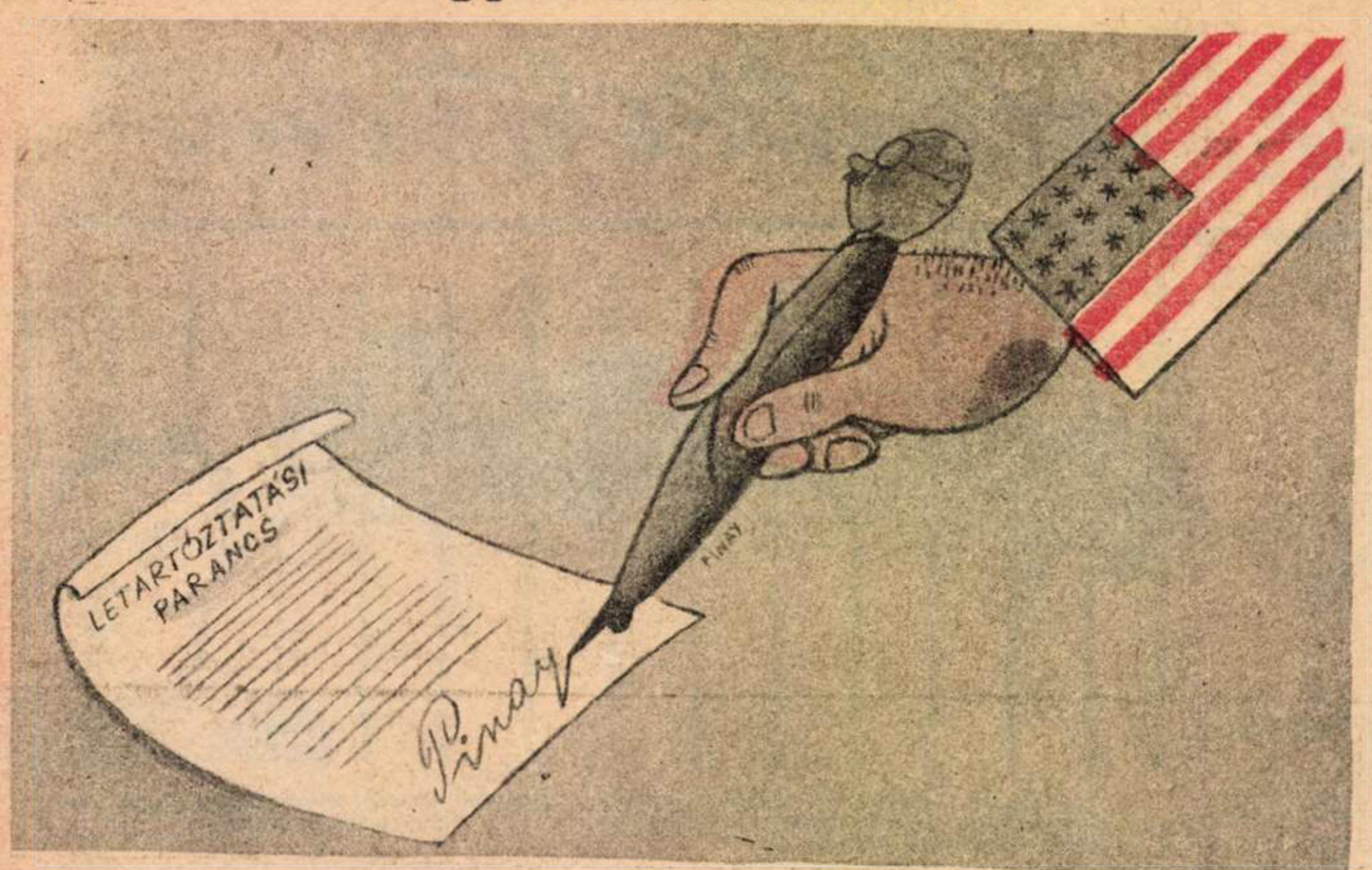

Bagoly mondja a vérebnek . . .

Az amerikaiak megharagudtak Li-Szin-Manra, mert túlságosan nyiltan él a tőlük tanult bestiális módszerekkel.

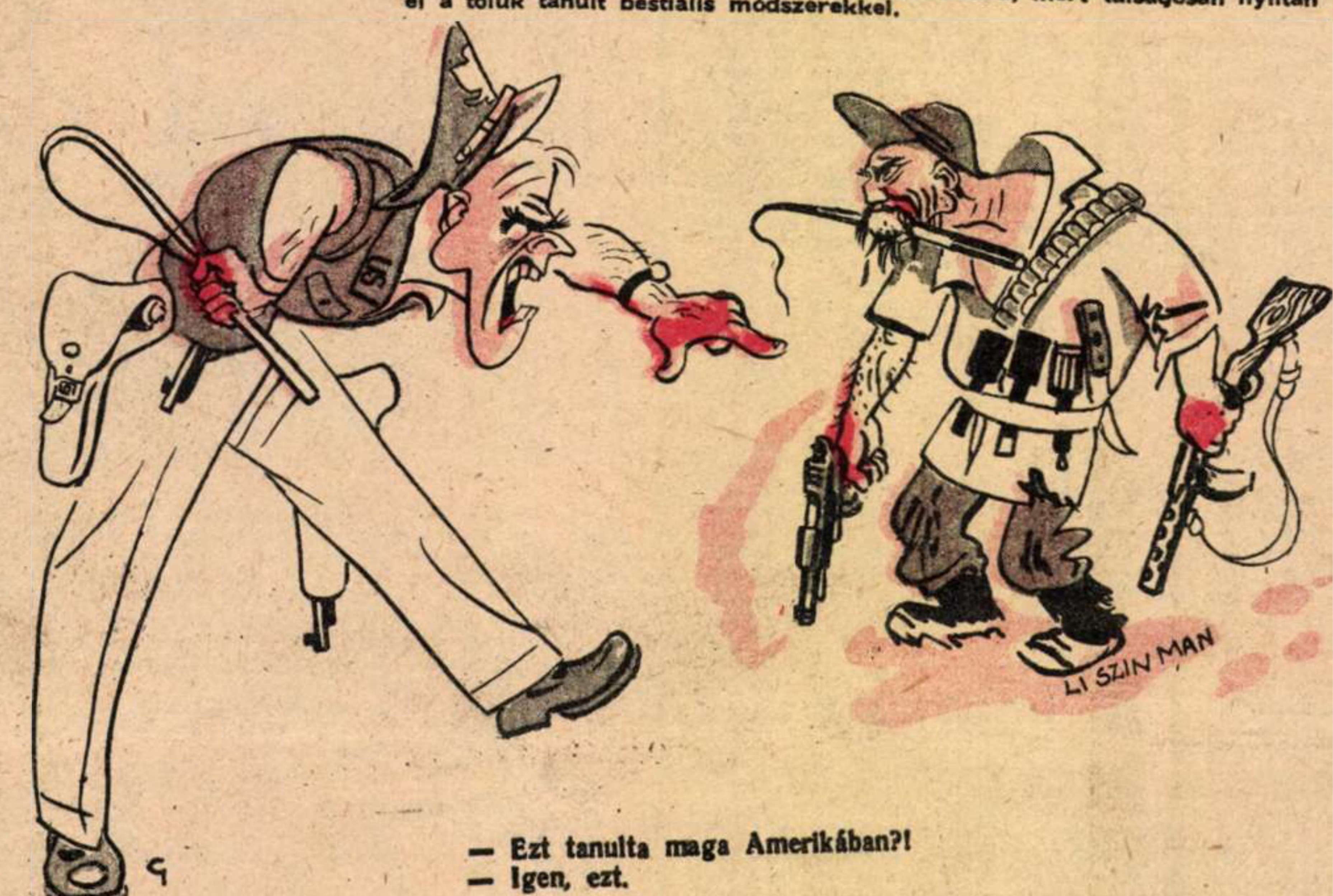

— Ezt tanulta maga Amerikában?!
— Igen, ezt.

A LONDONI RÁDIÓ hírmagyarázata

Kedves hallgatóim! A franciaországi eseményekről szeretném önöket tájékoztatni az én megszokott előkelő, szenvedélymentes modoromban, mely egyébként olyannyira jellemző a brit rádió tárgyilagos és megbízható hírközlési technikájára.

Párizsban csodálatosképen még mindig nem tudnak napirendre térni Jacques Duclos letartóztatása felett, sőt bizonyosfokú nyugtalanság észlelhető a vidéken is e kérdéssel kapcsolatban. Persze nem kell a dolgoknak túlzott jelentőséget tulajdonítani! Mi angolok pl. hideg fejjel, hideg vérrel és hideg gyomorral szemléljük azt, ha a francia gyárak a sztrájkok következtében csökkent termeléssel könnyitik a mi iparunk külkereskedelmi helyzetét. Ugyanígy nem zavarja az emésztésünket az sem, hogy az állandósult tüntetések során a francia munkások és rohamrendőrök összetűzései áldozatokat követelnek.

Az egész izgalomnak egyébként nem lehet fölfedezni az indító rúgóját. Az csak természetes ugyanis, hogy J. Duclos letartóztatása nem adhat jogos okot a tömegek tiltakozására, hiszen a kommunista vezért tettenérték. Igen, tettenérték, ezt szenvedélymentes tárgyilagossággal meg kell állapitanunk! Minket igazán nem lehet elfogultsággal vádolni (elvégre nálunk mindenki szabadon nyilvánithatja véleményét, aki nem fél a börtöntől), mégis igazat kell adnunk a francia hatóságoknak. A tettenérés — az tettenérés! Ez ellen hiába ágálnak az ügyvédek, akik egyoldalúan világítják meg a kérdést, nem úgy mint mi. Ha valakit tettenérnek, az vessen magára!

Ha már most kedves hallgatóim egynémelyike túlzott kíváncsiságból felvetné azt a kérdést, hogy miben érték tetten a kommunista képviselőt, erre azt az alaposan megfontolt választ adhatom — felelősségem teljes tudatában — hogy . . . bűncselekmény elkövetésében érték tetten. De nézzünk szembe a kérdéssel, ne hagyjunk nyitva egyetlen pontot sem! Vajjon mi volt ez a bűncselekmény? No mi?! . . . Nos, kedves hallgatóim, ez a bűncselekmény, olyan egy bűncselekmény, amelyik bűncselekmény — a letartóztatást indokolja!

Biztosra veszem, hogy ez a lelkiismeretes, alapos és — nem győzöm hangsúlyozni — tárgyilagos ismertetés minden jóhiszemű hallgatómat kielégitette és meggyőzte arról, hogy a francia hatóságok valóban nem tehettek mást, mint amit tettek, mikor az önvédelem fegyveréhez nyúltak. Igenis önvédelem, mert azt senki sem kivánhatja tőlük, hogy Washington utasitásainak pontatlan, vagy vontatott teljesitésével a legnagyobb kellemetlenségnek tegyék ki magukat! Ezt mi britek mindenkinél jobban megértjük, hiszen mi tudjuk (a történelemből), mi a szabadság és függetlenség!

A FRANCIA MINISZTERELNÖK dala

Én vagyok a főminiszter,
Paktálok a nácival
S bánatosan berezelek,
Hogyha Ridgway rámrivall.
Kinek nem tetszik az orrom,
Annak majd megmutatom!
Ha akarom, egész Párizst
A börtönbe csukatom.
Nem hagyok ma senkit békén,
Úgyis lebukom a végén.

Ezt csináltam Pétainnal is,
Negyvenegyben Vichyben,
A franciát nagyban öltük,
Most se öljük kicsiben.
Adenauerra a többit
Én nyugodtan rábízom,
Legfeljebb a nácizászló
Leng majd megint Párizson.
E napot megvárnám még én,
Úgyis lebukom a végén.

Csak egy baj van: hogy a nép már
Engem nagyon unni kezd,
Hogy menjek a jó fenébe,
Hangoztatják untig ezt.
Ameddig az USA itt van,
Addig még csak megvagyok,
De mi lesz, ha belerúgnak
Ridgwaybe is egy nagyot?
Igy töprengek elég rég én,
Mignem lebukom a végén.

A klerikális reakció köntöse alól kilátszik a lóláb!

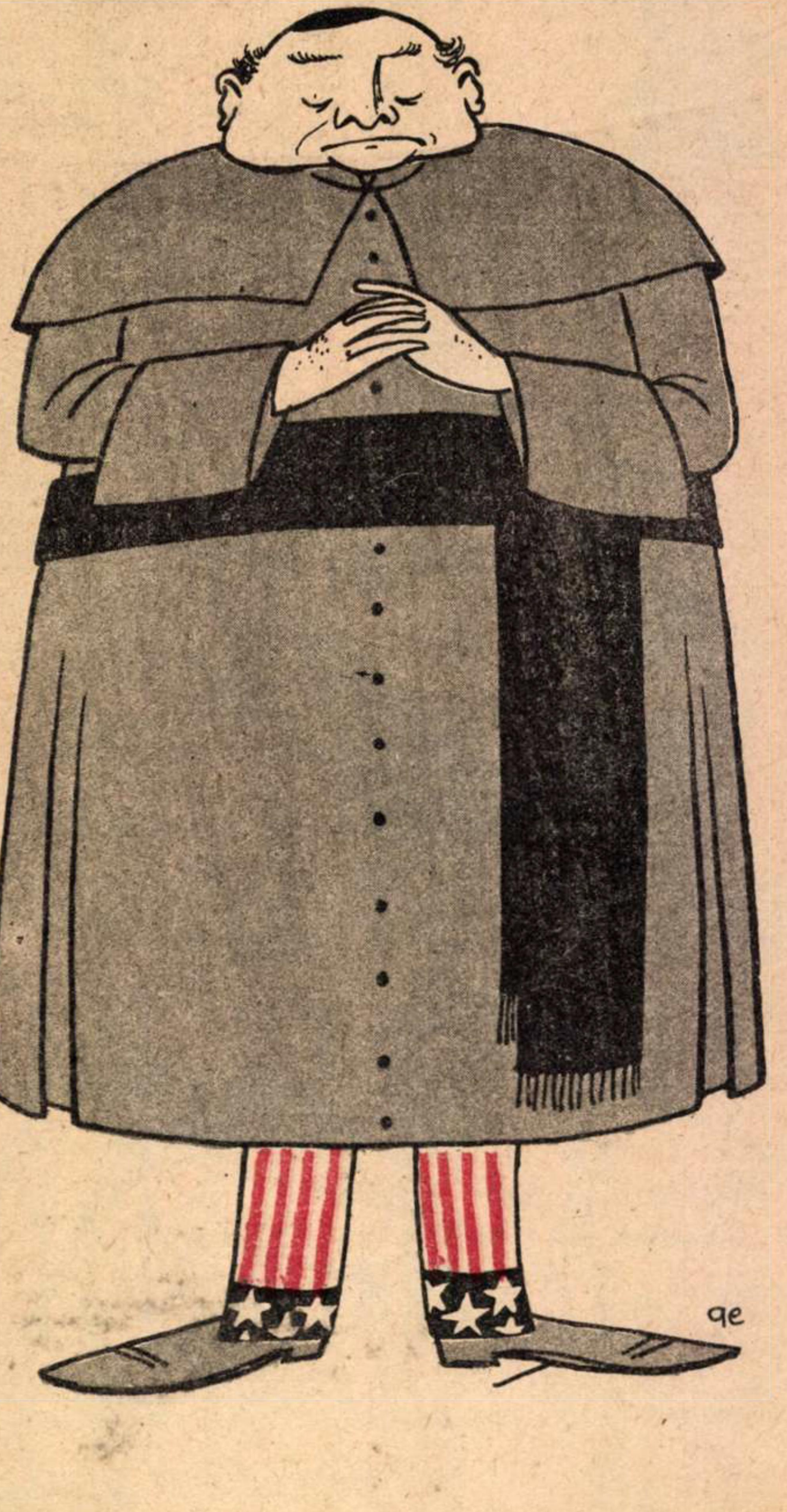

Harrison főhadnagy, a szincsoni hóhér portréja

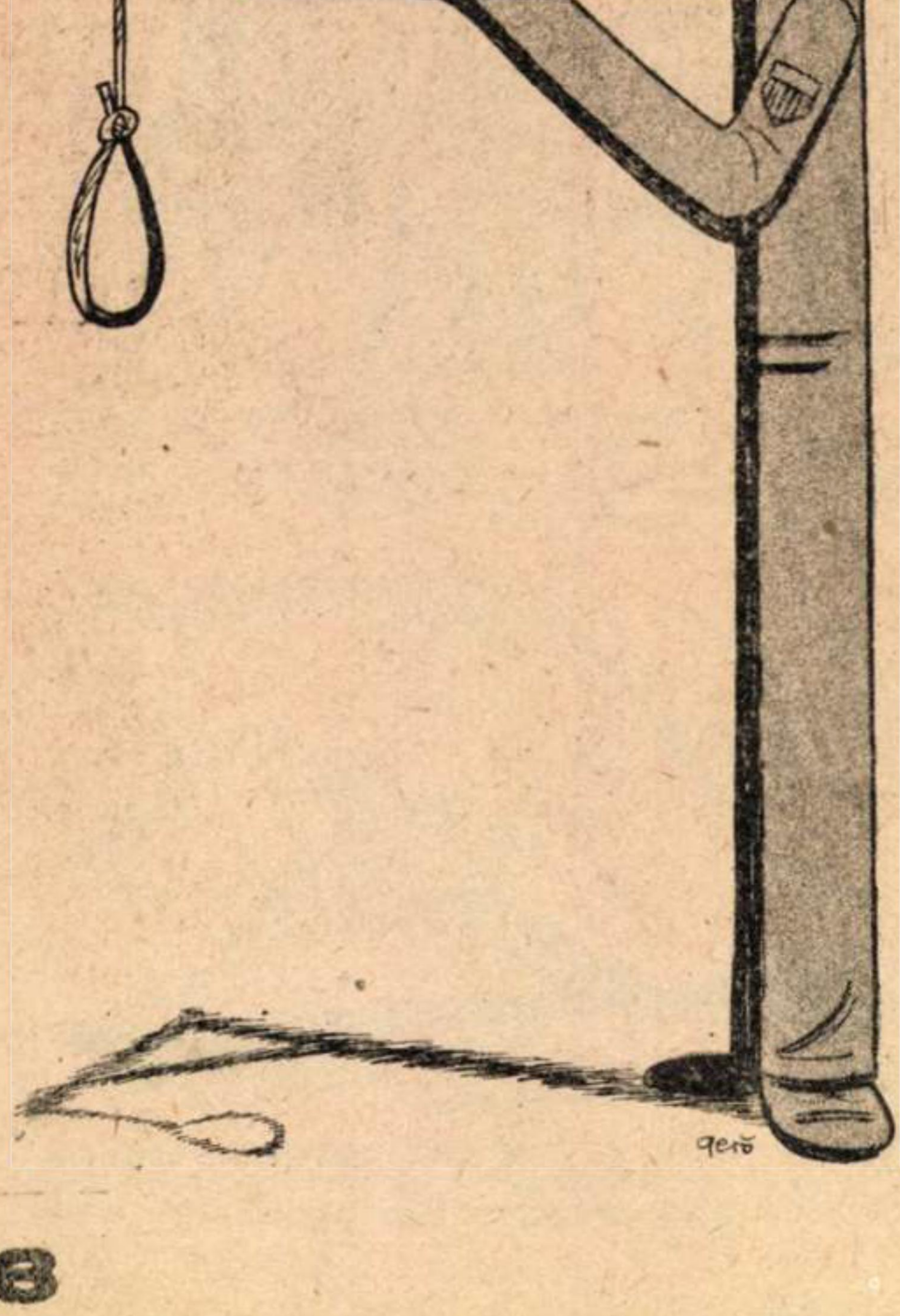

Alfredo Gianolio:

Kiküldött munkatársunk jelenti

— Kolléga úr, mi lesz cime a riportnak,
amelyért lábai öt földrészt tiportak?

— Voltam Ázsiában, láttam ott kinn Kínát,
Sziámot úgyszintén, sárga Kokinkinát,
jártam Szovjetföldön s taljánok, polyákok,
németek, franciák, szlovének, szlovákok,
skótok, svédek közt is, láttam hottentottát,
s eszkimókat, kik a fókát többen fogták,
jártam jenki-földön, Chilében, Kongóban,
bongo-bongo törzs közt, hol sok zöld dongó van —
mindenütt szaglásztam riportra, azonban
hallatlan, példátlan uborkaszezon van.
Egy riportom van csak, de nincs semmi benne
Ami e földtekén ismeretlen lenne:
„Háborúból nem kér a Föld népessége,
mind csak azt akarja, legyen békessége!”

Rónai Mihály András fordítása

Két amerikai polgár beszélget

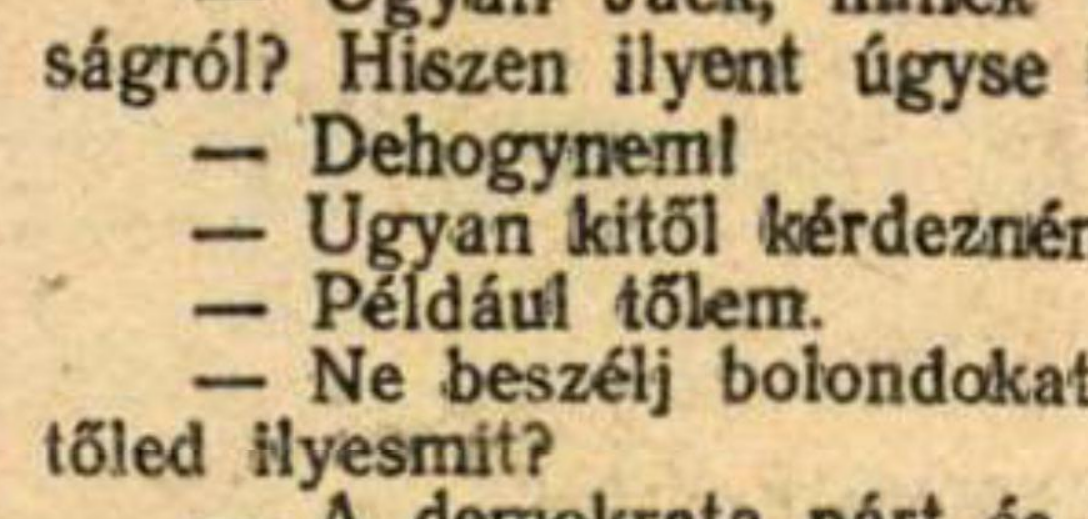

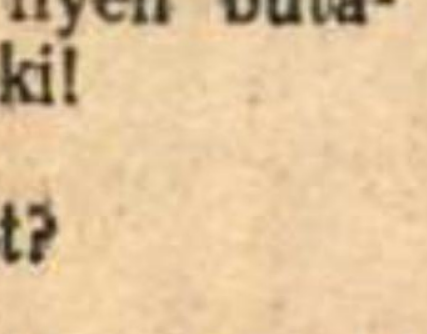

— Mondd, John, mit csinálnál, ha valaki megkérdezné, hogy sztrichnint vagy cyankálit akarsz-e ebédelni?

— A legnagyobb zavarban lennék, Jack, mert én egyiket sem szeretem.

— Mégis, mit csinálnál?

— Ugyan Jack, minek vitatkozol ilyen butaságról? Hiszen ilyent úgyse kérdez senki!

— Dehogynem!

— Ugyan kitől kérdeznének ilyesmit?

— Például tőlem.

— Ne beszélj bolondokat, Jack. Ki kérdezne tőled ilyesmit?

— A demokrata párt és a republikánus párt a novemberi elnökválasztáson . . .